

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I set out to corrupt her,
but who knew that little
flowers could bloom in the dark?

CORRUPTING LILY

A DARK MAFIA ROMANCE
ELOISE BENJAMIN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yozlaşan Zambak

Eloise Benjamin

Eloise
BENJALDIN

Telif Hakkı Corrupting Lily © 2025 by Eloise Benjamin

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, elektronik, mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ebook ISBN: 978-1-917582-12-4

Ciltsiz ISBN: 978-1-917582-13-1

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Sonsöz](#)

[Eloise Benjamin tarafından da](#)

Önsöz

Lily

Altı Ay Önce

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Çekil Lily! İçimden gelen moral konuşmasını, şişip kapanmayan tek gözümle geriye doğru bir bakış takip ediyor. Mucizevi bir şekilde hâlâ yalnızım. Şimdilik. Başımı çevirmemle birlikte görüşüm bulanıklaşırken bir başka sersemlik dalgası duvara uzanmama neden oluyor -kötü bir fikir, çünkü mükemmel bir kırmızı el izi bozulmamış beyaz boyayı bozuyor. Yaraların en büyüğü olan sağ kolumun alt tarafı boyunca uzanan açık yarıktan kan damlarken iz bırakmamak zorlaşıyordu. Eğer bir an önce baktırmazsam, bu benim sonum olabilirdi. Bu düşünce ne zaman yeterli olacaktı? Ölümüm ne zaman hoş karşılanacaktı? Görünüşe göre henüz değil, çünkü katıksız dehşet ve kendimi koruma güdüsü beni ileri itiyor, bir bacağımı diğerinin önüne atmaya zorluyor.

Ne anlamı vardı ki? Bu tekrarlanan düşünce gülmek istememe neden oluyor, ancak bu eylemin şüphesiz ortaya çıkaracağı acıdan korkarak gülmüyorum. Hiçbir anlamı yoktu ama yine de acıdan başka bir şey olmayan bir hayat için savaşılmaya devam ediyorum. Deliliğin tanımı bu muydu?

Sonunda merdiven boşluğuna açılan kapıyı gördüm. Eğer bodruma ulaşabilirsem, personel çıkışından sığılabildim.

Aylar önce dikkat çekmeden hastaneye gitmem gerektiğinde kullandığımızın aynısı. Dirseğimi kullanarak kolu aşağı itiyorum, vücudumun sol tarafıyla kapıya yaslanıyorum, kapı kolu çürük kaburgalarım batarken sessizce küfrediyorum. Kapı açılıyor ve dik durmak için mücadele ederek öne doğru sendeliyorum.

En üst kattaki çatı katında yaşamak hiç umurumda olmamıştı-şimdiye kadar. Tek gözümle özgürlüğümle aramda uzanan merdivenlere, hedefimin on beş kat yukarısına bakarken, önümdeki her adımın ağırlığını hissediyorum.

"Bunu yapmak zorundasın," diye mırıldanıyorum kendi kendime, cızırtılı sesim kulaklarıma yabancı geliyor. Bütün o çığlıklar ve ağlamalar boğazımı kurutmuş ve boğuklaştırmış. İlerleme istediğimden daha yavaş, ama kan kaybı beni dengesiz hissettiriyor. Zaman ilerliyor ve acaba çoktan cehennemde miyim ve burası onun çekirdeğine giden hiç bitmeyen bir merdiven mi diye merak ediyorum.

Bir kadın sesi merdiven boşluğunun sessizliğini delip geçene kadar zemin kata yakın olduğumu fark etmiyorum.

"Asansörlerden nefret ettiğimi biliyorsun. Peder'in evine gittiğimizde o asansörde üç saat mahsur kaldığımızı hatırlıyor musun? Bir daha olmayacak," diyor kadın, kendi kıkırdamasına eşlik eden derin bir kahkahayla gülererek.

"En azından sen sadece üçüncü kattasın. Yoksa böyle bir fikre kapılmamın imkanı yok. Asansöre binip seninle orada buluşmalıyım," diye cevap veriyor bir erkek sesi, ses tonunda eğlence var.

"Şikâyet etmeyi bırak, *vecchio*. Egzersiz faydalı olacaktır." Kadının sözlerinin ardından merdiven boşluğunun kapısı arkalarından kapanıyor.

"Hey, sen kimi arıyorsun, yaşlı adam? Ben de seninle aynı yaştayım. Ve bana bak, kesinlikle egzersize ihtiyacım yok," diyor adam, ses tonu şakacı bir şekilde kırılgan. Aşağıdaki basamaklardan gelen ayak sesleri kulaklarıma ulaşıyor ve artan paniğimi daha da arttırıyor. Lanet olsun. Ne yapacağım ben şimdi? Acele edersem, gittikleri yerin bir kat yukarısına saklanabilir ve onlar gidince aşağı inebilirim.

Topuğumun üzerinde dönerken, başka bir baş dönmesi dalgası üzerime çökerken sertçe nefes alıyorum. Kahretsin, Lily! Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum.

ve yavaşça basamakları tırmanmaya başlıyorum. Görüşüm bulanıklaşıp, altımdaki oldukça temiz fayansların görüntüsünü çalarken, acı bir şekilde, işte bu duruma düşürüldüğümü düşünüyorum. Bu zengin piçlerin hiçbiri kirli bir merdiven boşluğu istemez, diye düşünüyorum, ifadenin buruk tonu beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor. Onlardan nefret ediyordum. Hepsinden nefret ediyordum.

"Bu ne lan!" Kelimenin tam anlamıyla sıçradım, kadının sesi şimdi tam arkamdaydı.

"Bunu sana kim yaptı?" diye soruyor, eli omzumda duruyor ve istemsizce irkilmeme neden oluyor.

"Dokunma bana." Sert bir fısıltı olarak çıkıyor. Eli kayboluyor ve ardından gergin bir sessizlik geliyor.

"Ben iyiyim. Sadece git," diye mırıldanıyorum hala arkamda varlıklarını hissettiğimde, sesim değişmemiş. Hâlâ tanınmaz halde.

"Kesinlikle iyi değilsin. Güvenliği çağırayım. Polis çağırabilirler," diyor adam, sesi artık sert, tüm mizah izleri kaybolmuş.

"HAYIR! Polise hayır!" Bunun bir haykırış olarak çıkmasını istememiştim, içimde bir tane daha kaldığını da düşünmemiştim, ama görünüşe göre varmış, çünkü protesto duvarlarda yankılanıyor.

"Ben iyiyim. Sadece bodruma inmem gerekiyor. Orada bir personel çıkışı var. Dışarı çıktığımda beni bulamaz." Çaresizlik çok fazla şey açığa vurmama neden oluyor. Kimi kandırıyordum ki? O ya da uşaklarından biri beni bulmadan iki adım bile atamazdım, özellikle de yaptıklarımın sonra.

"Kim? Seni kim bulacak?" Kadının sesi nazik ama yine de kimseye güvenemiyorum. Ve zaman tükeniyor. Kalbimin kulaklarımda yavaşça atmasından vücudumun kaldırabileceğinden daha fazla kan kaybettiğimi anlayabiliyorum. Eğer burada bayılırsam, hiç şansım kalmaz, bu yüzden kendimi yukarı itiyorum, devam etmeye hazırlanıyorum.

"Kolun, çok fazla kan kaybettin. Bırak üç merdiveni, bir kat daha inemezsin," diyor adam, sesi kızgın ve gergin. Sözlerindeki gerçeklik son enerjimi de tüketiyor.

Sallanmaya başladığımda güçlü kollar bana uzanıyor. Ve sonra düşüyorum.

Tuttuğum tüm gözyaşları sonunda dökülüyor, ben dökülürken baraj duvarı da yıkılıyor. Karanlığın davetkâr uçurumuna batıyorum. Belki de ait olduğum yer burasıdır, ölümün ikamet ettiği gölgeler.

Bölüm 1

Lily

Mevcut

"Bu gece önemli biri geliyor. Saat dokuzda gelecek. Masalarda boş bardak görmek istemiyorum. İçkileri dolu tutun ve bu gece ucuz şeyler içmeyin," diyor North Side Gentlemen's Club'ın sahibi Basilio, barın arkasında sessizce duran personele hitap ettikten sonra yanımdaki garsonların her birine tek tek bakıyor ve sonunda bakışları benim üzerimde toplanıyor. Diğerlerini taklit ederek başımla onaylıyorum.

Gözlerim loş alana dağılmış, her biri cilalanmış ve saat altıda kapılar açıldığında gelecek müşteri a k n n a hazır, şık siyah masalara takılıyor. Basilio işi sıkı tutuyordu ve burası aslında bir striptiz kulübü olsa da, bence en güzellerinden biriydi ve tecrübeli striptizcilerden bazıları tarafından da yankılanıyordu. Karşılaştırmak için diğerlerinin içini gördüğümünden değil. Ancak, bir striptiz kulübünün nasıl görünmesi gerektiğine dair önyargılı fikirlerime dayanarak, burası kesinlikle aklımdaki keyifsiz görüntüye uymuyordu. Hayır, bu daha zarıftı.

Işıklar stratejik bir şekilde bakışları odanın ortasına doğru çıkıntı yapan dört cilalı sahneye yönlendiriyordu.

her iki ucunda. Pelüş döşemeli sandalyeler, manzaranın iyi olması ve paranın doğru yere inmesi için yeterince yakın olacak şekilde yakınlarla yerleştirilmişti. Ayakların altındaki yemyeşil siyah halı ve her duvardaki aynalar sıcak ve şık ambiyansa katkıda bulunuyordu. Daha samimi bir deneyim istiyorsanız, arkadaki beş büyük kabin, daha küçük ölçekli bir sahne ve ortada striptiz direği ile mahremiyet sağlıyordu.

Eğer bu yeterli değilse, arka tarafta girişi oldukça iri yarı iki fedai tarafından kontrol edilen, müşterilerin ve striptizcilerin bire bir etkileşime girebileceği beş ayrı oda vardı. Ya da ikişer ikişer. Hatta belki bir seks partisi. O bölgede paranın satın alabileceği her şeye izin vardı. Neyse ki, bu müesseseye sık sık gelenler için paranın bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Özel bir yerdi ve girilmesi zor bir bekleme listesi vardı. Bağlantılarınız yoksa bu neredeyse imkânsızdı. Halkın hiç şansı yoktu ve buna şaşırmadım. Mekan sadece görsel eğlence için değildi. İş anlaşmaları burada yapılır ve sonuçlandırılırdı. Hem de öyle gizli kapaklı değil. Hayır, bu duvarlar kirli zenginler içindi. Başka bir deyişle, eskiden birlikte takıldığım türden insanlar için, isteyerek değil.

Yine de faydaları vardı. Buraya sık sık gelen erkekler ve bazı kadınlar sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi tomar tomar para bırakıyorlardı. Bazı geceler, sadece bahşiş olarak birkaç yüz dolarla çıkıyordum - bahşişler doğrudan yolun hemen aşağısındaki tek yatak odalı küçük dairemdeki döşeme tahtasının altında güvenli bir şekilde saklanan tasarruf fonuna gidiyordu. Bir gün ayrılacak ve kimsenin beni tanımadığı ve bulamayacağı bir yere *gidecektim*.

"Ve kızlar," Basilio'nun sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor, bizden uzaklaşıp yakınlarda duran ve oturan bir düzine striptizciyle yüzleşirken, "Misafirimize ve arkadaşlarına özel ilgi göstermenizi istiyorum. Onları memnun edin. Ne gerekiyorsa yapın." Onlara sert bir bakış attı, sözlerinin anlamı onlar için kaybolmamıştı. Genellikle seks konusunda karşılıklı anlaşmaya varılırdı ama Basilio'nun söylediği, kızlar istese de istemese de bu gece seksin şart olduğuydu. Bu nadiren olur ve bana bilmem gereken her şeyi anlatırdı. Her kim geliyorsa önemli biri olmalıydı. Bu düşünce omurgamdan aşağı bir ürperti gönderirken, midem endişeli düğümlerle bükülüyordu.

En son benzer bir konuşmayı gerektirecek kadar seçkin konuklarımız olduğunda, müşteriler yüksek rütbeli politikacılar olduğu için vardiya dışı bırakılmıştım. Basilio ve kız kardeşi Francesca altı ay önce beni merdiven boşluğunda bulup ölümün eşiğinden döndürdükten sonra olanları anlatmaktan başka çarem kalmamıştı. Karmaşık detayları değil, sadece meraklarını giderecek kadarını. Bu yüzden ne zaman bu tür misafirlerin uğrayacağı bilinse, o vardiya için asla programlanmadım.

Bakışlarım Basilio'ya kayıyor ve nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi merak ediyorum. Beni herkes bulabilirdi ama o ve kız kardeşi buldu. Onlara bana neden yardım ettiklerini sorduğumda cevapları basitti: Gücüm onlara annelerini hatırlatıyordu. Hiç detay vermediler, ben de daha fazlasını istemedim. Sadece hayatta olduğum için mutluydum. Benim için yaptıkları ve hala yapmakta oldukları onca şeyden sonra, onlara borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyordum.

İyileştikten sonra, bana burada sunucu olarak bir iş teklif etmekle kalmadılar, aynı zamanda yönetim muhasebesi alanında yüksek lisans derecem olduğunu keşfettiklerinde, daha fazla para biriktirmemi sağlayan defterlerini yönetmem için bana güvendiler. Yirmi dokuz yaşında kendim için öngördüğüm gelecek tam olarak bu değildi ama dilenciler seçici olamazdı. Hayatım planlanmıştı: kötü davranan ailemden kaçmak, eğitim almak, beş haneli bir maaş kazanmak ve hayallerimdeki adamla evlenmek. Bu plan birkaç yıl önce *onunla* tanıştığımda raydan çıkmıştı ve eğer devam etseydi, geçtiğimiz hafta sonu evlenmiş olacaktım.

Bu düşünceyle zihnim hızla ilerliyor ve önceki dört buçuk yıldaki tüm 'kazaların' ve gece geç saatlerde hastaneye yapılan ziyaretlerin kabus gibi bir kolajını oluşturuyor. Harika. Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Titreyerek, kaçtığım için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Kendimi tekrar bu durumda bulmaktansa, tehlikeli bir apartman kompleksinde, kıt kanaat geçinerek yaşamayı tercih ederim.

"Daisy?" Burada kullandığım ve beni arayan kişinin seçtiği ismin sesi, herkesin kovulduğunu fark ettiğimde beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"İyi misin?" Basilio'nun sesi yumuşuyor, benimle her konuştuğunda olduğu gibi. Etrafıma endişeyle bakıyorum ve birinin bakışlarını yakalıyorum

Arkadaşına fısıldayan striptizcilerin yüz ifadeleri küçümseme doluydu. Basilio'nun beni kayırıyor gibi görünmesi hoşlarına gitmemiştir - bu beni de rahatsız eden bir şeydi. Ama benim için yaptığı onca şeyden sonra bu konuyu nasıl açacağımı bilemiyordum ve şimdi bunu bana acıdığı için bana daha iyi davrandığı şeklinde yorumluyordum.

"İyiym," diye mırıldanıyorum ve ona hafif bir gülümseme sunuyorum. Diğerlerinin yanındayken etkileşimlerimizi sınırlamaya çalıştım. Bana böyle bakması hiç işime gelmiyordu. Bir film yıldızına benzemesi muhtemelen diğer kadınların benden nefret etmesinin nedeniydi. Burada birden fazla çalışan, böyle görünen ve maaşlarını ödeyen bir adamın ilgisini çekmeyi arzuluyordu. Bu da benim popüleritem için hiçbir şey yapmıyordu.

"Bak, senin için sorun olmaz ama her ihtimale karşı Rosy sekizde burada olacak ve senin vardiyayı devralacak. Sen ofiste devam edebilirsin." Mavi gözleri yüzümü tarıyor ve her zamanki suçluluk duygusu ve başka bir şey, acı bir şey mideme yerleşerek hafifçe midemin bulanmasına neden oluyor. Bu bana neye mal olacaktı? Bunu benim için yapmasının bedeli neydi? Bütün erkekler karşılığında bir şey ister, onun istediği neydi?

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, kuruyan ağzımı yutkunarak geçiriyorum. Sunabileceğim tek şey bu ve umarım yeterli olur. Belki o farklı davranır?

"Özür dilerim. Benim yüzümden programını yeniden düzenlemek senin için yorucu olmalı. Sen ve Francesca'nın yaptığı onca şeyden sonra, hâlâ böyle bir yük olmaktan nefret ediyorum. Ve size borcumu ödememin hiçbir yolu yok."

Basilio elini havaya kaldırarak sözlerini duymazlıktan geldi. Şimdilik.

"Benim için bir yük değilsin. Bunu asla düşünme." Sözlerindeki şefkat ve bana bakışı, olması mümkün olmayan bir teoriyi harekete geçiriyor. Tüm bunları neden yaptığına dair bir şüphe. Belki de bana karşı bir şeyler hissediyordur. Ama bunun doğru olamayacağını bilmemin nedeni bize yaklaşıyor, beni tamamen görmezden gelirken kolunu onunkine bağlıyor. Pembe tırnaklarla süslü, mükemmel bakımlı eliyle bu şüpheyi ezip geçiriyor.

Camille. Son zamanlarda film endüstrisine de giren muhteşem sarışın iç çamaşırı modeli. Üç ay boyunca Yeni Zelanda'da çekim yapıyordu, bu da bana onun sabitliğinden biraz uzaklaşmamı sağladı,

sinsi yorumlar ve otoriter davranışlar. En başından beri benden nefret ediyor. Belki de burada çalışan diğer bayanları da etkiliyordu.

"Bebeğim, bu gece için kıyafet seçerken yardımına ihtiyacım var. Uzun sürmez, sadece beş dakika," diye mızızlanıyor Camille, ilgi bekleyen bir çocuk gibi Basilio'nun kolunu çekiştirirken suratını asıyor.

"Sen işlerini yapmadan önce biraz eğlenmek için zamanımız bile olabilir." Bu sözleri baştan çıkarıcı bir şekilde söylerken, göğüslerini müstehcen bir şekilde Basilio'nun pazularına sürtüyor ve onlara sadece birkaç santim uzakta olduğumu hiç umursamıyor.

"Ah, Daisy, seni orada görmedim," diyor tatlı tatlı, bakışları benimkileri bulurken sanki varlığım karşısında şok olmuş gibi davranıyor, sanki beni yeni fark etmiş gibi. Keşke yalnız kaldığımızda da bu kadar görünmez olabilseydim.

"Erkek arkadaşımı birkaç dakikalığına çalmamın sakıncası yok değil mi?" Gözlerini masumiyet ifade eden o sinir bozucu şekilde kırıştırırken bana alıştırılmış sahte gülümsemelerinden birini veriyor. Hiç de öyle değildi. Basilio'nun kendisine ait olduğu vurgusu, sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi tekrar yüzüme vuruldu. Sanki ben bir tehditmişim gibi. Bu düşünce gülünç. O tam da Basilio gibi birinin koluna takacağı türden bir kadın. Kırık bir duvar çiçeği değil.

Basilio bana özür dileyen bir bakış atıyor ve ikisi de dönüp üst kattaki özel ofise yönelmeden önce hiçbir şey söylemiyor. Camille omzunun üzerinden bakıp özellikle benim için ayırdığı alaycı bakışlarından birini atmadan önce değil. O öyle bir yılan ki, Basilio'nun onun ellerinde uğradığım sözlü tacizin farkında olduğundan bile şüpheliyim. Kesinlikle bir şey söylemeyeceğim. Ya bana inanmazsa? Ya beni sokağa atarsa? Hayır. Bu durumda sessizlik daha iyi. Ayrıca, daha kötülerine de katlandım. Bu parkta yürüyüş gibi.

"Orada öylece durma. Gözde olman bizim gibi çalışmak zorunda olmadığın anlamına gelmez," diyor daha önce fısıldaşan striptizci, arkadaşısıyla birlikte yanımdan geçerken ve giderken koluma çarparken.

Bu fikre kapılmak istemediğim için hemen harekete geçiyorum. Basilio'yu bir daha gördüğümde saat sekizden hemen önceydi ve her yer puro dumanından puslanmıştı. Barda dururken, bir grup insanı fark ettim.

siyah takım elbiseli beyler kulübe giriyor. Basilio kaskatı kesildi, müdavimlerimizden biriyle yaptığı sohbeti aniden yarıda kesti.

Hemen gerildim. Onu hiç böyle görmemiştim. Duruşu sert ve gergindi. Burada, kulübünde, en güçlü adam o ve asla gergin görünmüyor. Asla emin görünmez. Şu an hariç.

Kaçma arzusu çok güçlü ama panik beni olduğum yere mıhlıyor, hareketsiz bırakıyor. Lanet bir geyik gibi bekliyorum, onlar kulübe girerken gözlerim bir yüzden diğerine kayıyor.

Basilio ve adamlar arasında başlarını sallayanlar oluyor, sonunda sadece bir kişi kalıyor. Bir adam, hayır, bu onun için çok sıradan bir kelime, nefesimi kesen bir tanrı. Basilio'dan daha fazla güç yayıyor. *Ondan*. O geçerken masadakiler yaptıklarını bırakıp ona bakıyor. Striptizciler bile huşu içinde. Gözlerimi ondan alamıyorum, aklım başımdan gidiyor, siyah saçları, hafifçe griye çalan saçları ve gözleriyle mükemmel bir kombinasyon. Gümüş grisi. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. O daha yaşlı. Seçkin. Ama kendi yaşındaki bazı erkeklerin aksine, vücudu muhteşem. Sert. Sert. Bunu anlamak için dokunmaya gerek yok. Sadece ona bakmak bile yeterli bir kanıt. Yine de ona dokunmak tam olarak yapmak istediğim şey. Takım elbisesi uzun boylu, kaslı vücuduna göre şekillendirilmiş; bu da erkeklik ve gücün bir göstergesi.

İki farklı nedenden dolayı zihnimde alarm zilleri çalıyor.

Biri beni bu adamın tehlikeli olduğu konusunda uyarıyor. Bir panter seyretmesi güzel bir yaratıktır ama ölümcül de olabilir. Bana o hayvanı hatırlatıyor.

İkinci neden ise bunların dokuzda gelmesi planlanan önemli konuklar olması gerektiği ama erken geldikleri. Panik dehşete dönüşüyor ve hemen alnımda hafif bir ter oluşuyor. Buradan defolup gitmem gerekiyor.

Rosy'yi Camille ile sohbet ederken gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor ve nihayet harekete geçiyorum. Onlar da gizemli adamı tartışıyorlar. Bakışlarının sürekli ona kaydığı her hallerinden belli.

Yanlarına yaklaştığımda, bir isim ölümcül bir yılan gibi etrafımı sararak bana doğru sürükleniyor.

"Dominico."

Bölüm 2

Dominico

Beklenenden erken gelmeyi severdim. İnsanlar benim geleceğimi bildiklerinde en iyi davranışlarını sergileme eğiliminde oluyorlardı. Erken gelmek bazen saklanan şeyleri görmemi sağlıyordu. Aileden olsun olmasınlar, bir şeyler saklıyorlardı. Belki kuzenim Basilio farklı olurdu, diye düşünüyorum, sahibi olduğu seçkin ve lüks striptiz kulübünün arka tarafındaki özel kabinden onu izlerken. Bir saat erken gelmeme rağmen telaşsız görünüyordu. Bu hoşuma gitti. Kuzenim taşaklı birine benziyor ve görünüşe göre bir işletmeyi verimli bir şekilde yönetme konusunda yetkin. Müşteri sıkıntısı yoktu, kulüp ağzına kadar doluydu. Basilio büyümek istiyordu ve bir iş ortağına ihtiyacı vardı. Benim de para aklamak için daha fazla yere ihtiyacım vardı. Bunun gibi daha fazla işletme ikimize de yardımcı olurdu.

Bir diğer avantajı da bu kulübün önde gelen politikacıların, polis şeflerinin ve hatta bazı üst düzey FBI yetkililerinin uğrak yeri olmasıydı. Çoğu zaten cebimde olsa da, düşmanlarımı yakınımda tutma atasözü şimdiye kadar bana iyi hizmet etmişti. Cosa Nostra'nın yeni liderinin ortaya çıkmak üzere olduğuna dair söylentiler ortalıkta dolaşırken, bu tehditlerin arkasında kimin olduğunu tam olarak belirleyene kadar sözde dostlarıma bile şüpheyile yaklaştım.

Açıkçası, yerime gelecek kişi benim öldüğüm anlamına geliyordu. Amerika'nın en büyük mafyası olan Cosa Nostra'nın şu anki lideri olarak, bu unvan beni ancak başım bedenimden ayrıldığında terk edecekti. En genç ve en uzun süre görev yapan Don olarak çoktan tarihe geçmiştim. On yedi yaşında seçilmiştim ve şimdi yirmi iki yıldır görev yapıyordum, bazıları artık değişim zamanının geldiğini düşünüyordu; benim bu düşünceyi paylaşmadığım açıktı. Önceki üç Don'un toplam görev süreleri boyunca sahip olduklarından daha fazla bağlantı ve ağ kurmuştum. Dahası, *ailenin* birleşmesi benim eylemlerimin doğrudan bir sonucuydu. İş benim sayemde iyi yağlanmış bir makineye dönüşmüştü. Yıllardır kimse bize kazık atmaya çalışmadı. Lakabım, Ölüm Meleği, tam da bu tür bir sadakat yarattığım için ortaya çıktı. Kan yoluyla sadakat.

Bugünlerde kirli işleri yanımda oturan iki adama bıraktım. Tamamen güvendiğim iki kişiye. Sağımda, kaptanım Dante. Şu anda atkuyruklu genç ve güzel bir esmerden kucak dansı alıyor. Solumda, alt patronum Nero. Rahat görünse de, çevremizdeki her ayrıntıyı dikkatle izlediğini, operasyonu incelediğini ve olası tehditleri kontrol ettiğini biliyordum. Hepimiz dokuzumuza kadar her tür tabancayla doluyken, girişi on adam korurken ve içeride dağılmış on kişi daha tam teçhizatlıyken, işler sarpa sararsa hazırlıklıydık.

Hiç şüphe yok ki FBI dışarıda park etmiş, mekânı gözetliyordu. Şimdiden burası ve benim aramdaki bağlantı üzerinde çalışıyorlardı. Benim biraz eğlenmem olarak görülebilecek bir bağlantı. Benim davamdaki baş dedektifle yapılan bir anlaşmayla güvence altına alındı. Telefonuma gelen bildirim yolun karşısına park eden FBI'ın ayrıldığını doğrularken, doğru fiyat çoğu erkeği satın aldı. İğrenç bir şey. Bugünlerde hiç kimse dürüst değil.

Uzun boylu, uzun bacaklı bir striptizci masamıza yaklaşıyor, öne doğru eğilirken iki elini de cilalı yüzeye dayıyor.

"Sizi özel bir dansla baştan çıkaramayacağıma emin misiniz? Arka tarafta odalarımız var ve ben *her şeye* açığım." Güzel bir kadın ama silahımdan daha fazla hareket gören kadınlar tarafından aletimin ıslatılmasından hoşlanmıyorum. Belki gençken öyleydi. Son zamanlarda hepsi beni sıkıyor. Sadece hızlı bir sikiş için iyi olan iki boyutlu gemiler. Merak ediyorum.

Bu olduğuunda. Güzel bir kız sadece bu hale geldiğinde. Daha fazlasını istediğim fikri, ihtiyacım olmayan lanet bir kanser gibi yavaş yavaş ortaya çıkmıştı. Daha fazlası sorun demektir. Komplikasyonlar. Zayıflık.

Başımı öne eğiyorum ve o da isteksizce masadan kalkıyor, yüzündeki hayal kırıklığı açıkça belli oluyor. Son bir bakışla arkasını dönüyor ve yakınlardaki bir masada oturan istekli bir beyefendiye doğru ilerliyor.

"İyi bir iş gibi görünüyor," diyor Nero, bara doğru işaret ederken purosunu üflüyor. "En azından iyi alkol servis ediyorlar ve kadınlar da çekici. İyi bir kombinasyon."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Sağlam bir işti ve böyle bir yerde kesinlikle para kazanabilirdik.

Basilio masamıza yaklaştı, beni daha önce tanıştırdığı uzun boylu, uzun bacaklı sarışın Camille koluna girmişti - başka bir servet avcısı. Basilio bana aptal gibi gelmedi, belki de onun planının farkındaydı. Onu benimle tanıştırdığı anda, gözlerinin açlıkla vücudumu taramasından anlamıştım. Dikkatleri üzerlerine çekmek umuduyla sahte göğüslerini yukarı kaldırmak için sırtını kamburlaştırması acınasıydı. En azından striptizciler ne istedikleri ve ne yaptıkları konusunda dürüsttüler. Bunun gibi kadınlar en kötüsüydü.

"Ee Dom, burası hakkında ne düşünüyorsun?" Camille, Nero'nun yanındaki kabine yerleşirken Basilio karşıma oturup soruyor. Nefesinin altındaki mırıldanma, ondan en az benim kadar hoşlanmadığını ortaya koyuyor.

"Beklediğimden daha iyi," diye dürüstçe cevap veriyorum. Basilio, çoğu insanın benden bir iltifat aldığında yaptığı gibi bu yorum üzerine çılgına dönmüyor, ki bunu ferahlatıcı buluyorum.

"Burada kaç kız çalışıyor?" Cevabı zaten biliyorum. İş kayıtlarını kendim inceledim, işletme alanındaki yüksek lisans derecem bizimki gibi bir sendikayı yönetirken değerliydi. Kiminle uğraştığımı bilmek hoşuma gidiyordu. Rakamlarla aramın iyi olması, birisinin işin kaymağını yiyip yemediğini hemen anlayabilmem anlamına geliyordu. Nero'nun bir hafta önce elime tutuşturduğu belge paketini, yani North Side Gentlemen's Club defterlerini düşündüm. Bizim iş kolumuzdaki işletmelerde genellikle olduğu gibi bir kargaşa bekliyordum. Ama ben

hoş bir sürpriz oldu. Çok titizdiler. Her kuruşun hesabı tutuluyordu ve işletme önemli bir kârla çalışıyordu.

"Yirmi dört kızımız var. Sekiz garson ve on altı striptizci," diye kendinden emin bir şekilde cevap veriyor Basilio, eliyle saçlarını düzeltiyor, belki de kandırmak için söylüyor.

"Bir tanesi eksik." Suçlamam onun sakın yüzünü paramparça ediyor ve yeniden inşa etmeden önce hafifçe dalgalanıyor.

Defterleri incelediğimde, küçük bir sorun dışında alarm zillerinin çalmadığını fark ettim. Kayıt dışı birine ödeme yapıyordu. Bu, işletmelerimizin çoğunda olağan bir durum olsa da, bulabildiğim tek anormallik olduğu için olağandışıydı. Bu beni meraklandırdı. Neden bu kişi her kimse resmi olarak kayıtlarda yer almıyordu? Niye olsun ki?

"Francesca için bir iyilik. Yardıma ihtiyacı olan bir arkadaşı." Basilio olayı küçümsemeye çalışıyor ama kaçamak bakışları görüldüğünden daha fazlası olduğunu gösteriyor.

"Daisy'den mi bahsediyorsun? Tam bir yer israfı. Basilio onu neden yanında tutuyor anlamıyorum. Sanırım kitaplarla arası iyi ama gerçekten tam bir yalaka, sürekli Basilio'ya o köpek yavrusu gözleriyle bakıyor. Bu çok acınası-" Basilio'nun açık avuç içi gürültülü bir alkışla masaya çarpıp öfkeli bakışları yanındaki sürtüğe yönelince Camille'in devam etme şansı kalmıyor.

Etraftaki masalar konuşmalarını kesiyor ve Dante'nin kucağındaki striptizci bile dönmeyi bırakıyor.

"Kapa çeneni, Camille. Yukarı çık ve beni orada bekle." Basilio'nun sesi sert ve Camille'e attığı öldürücü bakışlar bir uyarı niteliğinde. Ve merakımı körüklüyor.

Tek kelime etmeden ayağa kalkıyor, öfkesi hışımla uzaklaşırken belli oluyor.

Dante striptizcinin kışına hafifçe vurarak onu yoluna gönderiyor.

"Onun için üzgünüm. Haddini bilmeli," diyor Basilio, bir kez daha elini saçlarında gezdirerek ve yüz hatlarını düzenleyerek. Bu küçük gösteri göz açıcı oldu. Daisy her kimse, Camille'i kızdırmayı başardı. Kıskançlık konusunda hiç şüphe yoktu.

Bir dakika önceki küçük tiradında açıkça görülüyordu. Basilio'nun tepkisi ilgimi daha da artırdı.

"Şu sakladığın kız. Kitapları o mu yazıyor?" Rahatça soruyorum, bakışlarım herhangi bir tepki belirtisi için dikkatle yüzünü inceliyor. Rahatsız görünüyor ama bu hissi gizlemeye çalışıyor.

"Evet ve garson olarak çalışıyor. Ama endişelenmen gereken biri değil. O hiç kimse." Basilio'nun sözleri onun önemsiz biri olmaktan çok uzak olduğunu gösteriyor. Öyle olsaydı beni bu konuda ikna etmeye çalışmazdı.

"Beni kimin ilgilendirdiğine ben karar veririm. Onunla tanışmak istiyorum. Şimdi." Ses tonum sözlerimin kesinliğini yansıtıyor, arkama daha da yaslanıp tartışacak kadar aptal olup olmayacağını görmeyi bekliyorum. Daha azı için ailemi öldürdüm. Saniyeler geçtikçe, onun içsel mücadelesini izliyorum. Onu aramak konusunda isteksiz ama aramazsa hayatını kaybetme riski var. Çoğu insan güvenliği söz konusu olduğunda böyle bir kumar oynamaz. "Hayır "ı asla bir cevap olarak kabul etmem ve her zaman istediğimi alırım. Ben böyle çalışırım.

İsteksizce telefonunu çıkarıp bir numara çevirirken gözlerindeki yenilgi anının titreşimini görebiliyorum.

"Daisy, lütfen aşağı gel." Gözleri benimkilere kilitleniyor ve bana meydan okuyacağını düşünüyorum ama sonra gözlerini kaçırıyor.

Telefonu kapattıktan sonra bekliyoruz, havada yoğun bir gerilim var.

Birdenbire, olaysız geçen günümdeki bu heyecan anının sorumlusu olan bu küçük çiçeği görmek için sabırsızlanıyorum.

Bölüm 3

Lily

Aşağıya çağrıldığım için rahatladığımı söylemek hafif kalır. Ancak bu duygu kısa ömürlü olabilirdi. Basilio'nun çok daha büyük olan ofisinin yanındaki yönetim ofisi genellikle yalnızlık yeri idi, ama bugün değil. Camille dakikalar önce öfkeyle içeri dalmıştı ve bunun sebebi ben olmasam bile benim için sonu hiç iyi olmamıştı. Bu sefer öyleydim ve benim yalaka bir kaltak olduğuma dair mırıldandığı sözleri, yüzüme şaşırtıcı derecede sert bir tokatla devam etti. Dakikalar sonra yanağımdaki acıyı hâlâ hissedebiliyordum ve aynaya baktığımda bir el izi göreceğimden emindim. Küçük, açıkça kadın şeklinde bir iz. Kahretsin.

Bu bir ilkti. Genelde beni sözlü olarak taciz ederdi, asla fiziksel olarak değil. Yine de şaşırdığımı söyleyemem. Sonrasında özür dilememesi dışında, işler genellikle bu şekilde ilerliyordu.

Koridorda durdum, kendimi toparlamak için bir dakikamı ayırdım.

Basilio'nun ses tonu aciliyet ifade ediyordu ve yanağımdaki izin ciddiyetini değerlendirmek için bana zaman bırakmadı. Herhangi bir kızarıklığı gizlemeyi umarak, siyah bob kesim peruğumun saçlarını öne doğru taradım. İşe yaramak zorundaydı.

Şimdi o durumdan çıktığıma göre, içine girmekte olduğum durum öne ve merkeze yerleşiyor. Her adımda midem daralıyor.

EndiŖe. nemli konuklar h   burada, peki ben neden    ırıldım? Kim olduğumu biliyorlar mı? *Onu* tanıyorlar mı? Ya buraya beni geri g  t  rmek için g  nderildilerse? Hissetti im endiŖe midemi bulandırıyor ve kul  be geri adım attı ımda, duman dolu havadan b  y  k bir yudum alırken a zım bir   l kadar kuru. Sanki kokan g  r  nmez bir el tarafından bo uluyor gibiyim.

Basilio'yu arka tarafa yakın   zel bir kabinde g  r  yorum ve ona doğru ilerlerken, daha   nce odanın etrafına dağılmış siyah takım elbiseli adamları fark ediyorum, hiçbiri striptizcilere dikkat etmiyor.

Basilio'nun bakıŖları yana ıma kaymadan   nce benimkilere kilitleniyor -   fke ateŖleniyor, ayağa kalkarken g  zleri yarıklara d  n  Ŗ  yor, daha iyi g  rebilmek için sa  tellerini kenara fı  r  lıyor.

"Y  z  ne ne oldu b  yle?" Basilio'nun sert tonu   fkesini yansıtıyor.

Kahretsin. Ne s  yleyece imi d  Ŗ  n  rken g  zlerim parlıyor. D  r  st olmak kesinlikle s  z konusu bile olamazdı.

"Aya ım takıldı," diye yalan s  yl  yorum, g  zlerimdeki aldatmacayı g  r  r diye bakıŖlarım yere d  Ŗ  yor. Bunu Camille'in   zerine yıkmamın imk  n   yoktu. O buradayken ve Basilio etrafta yokken durum zaten k  t  yd  . Onun yaptığını kabul ettiğimi d  Ŗ  nsene.

"Her zaman fahiŖenin personelini d  vmesine izin mi verirsin?" S  zlerin kendisi ŖaŖırtıcı olsa da, bakıŖlarımı yerden kaldırıp kimin s  yledi ini g  rmemi sağlayan Ŗey bu değil. Dikkatimi   eken Ŗey bu s  zlerin **s e s i y d i**.   o u erkeğin doğal olarak kalın bir sesi olsa da, bu adamın sesi daha   nce duyduklarımdan daha kalın ve bo uktu. Bir kez duydu unuzda milyonlarca diğerinden ayırt edebilece iniz seslerden biri. Her seferinde. Kelimeler geliŖig  zel ve sessizce s  ylenirken, etraflarındaki boŖluk emirle y  z  yordu. Otorite her harfi boyuyor ve dudaklarından d  k  len her sesli harfi yalıyordu.

BakıŖlarım hiçbir Ŗey g  stermeyen bir bakıŖla buluŖtu. Daha   nce beni b  y  leyen aynı adam, kabinde rahatça otururken nefesimi tekrar   alıyor. Bir kolu arkalı ın   zerinde, diğeri ise kalçasının   zerinde duruyor. D  vmeli iŖaret parmağının dizinin   zerinde ritmik bir Ŗekilde aŖa ı yukarı hareket etmesi dikkatimi   ekiyor.

Gözlerim her ayrıntıya aç bir şekilde her şeyi içine çekiyor. Daha önce hiç kimse bu kadar ilgimi çekmemişti. Parmak eklemesindeki kesik zar zor görünüyor ve mürekkeple kaplı. Manikürlü tırnakları aldatıcı, çünkü bu adamın elleri çalışmış. Parmaklarındaki derinin pürüzlülüğü bunu ele veriyor. Ellerin üstündeki damarlar, sıradan ellerin sahip olmadığı bir gücü ima ediyor. Daha da geniş pazularıyla buluşan geniş ön kolları, takım elbisesinin malzemesi bir hediye paketi gibi etraflarına sarılmış. Çünkü altında yatanın bir hediye olduğunu sadece Tanrı biliyor. Bakışlarım yukarı kayıyor, gömleğinin açık yakasına takılıyor, burada daha fazla dövme teni kaplıyor, tek düğme neredeyse diğerlerinin açılması için alay ediyor. Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum, açık bir düğmenin nasıl böyle duygular uyandırabildiğine dair anlamsız düşünce zihnimde dolaşüyor ve orada olan ve hala olması gereken korku ve endişeyi kovuyor. Ne zamandan beri açık bir düğme bu kadar tahrik edici oldu?

Hırlıyor. Hırlamak mı? Dikkatimi bana eğlence ve arzunun bir bileşimiyle bakan gözlere çeken, tamamen gırtlaktan gelen sesi tanımlayabilmemin tek yolu bu. Hayır, bunu gördüğümü sandığım anda o his kayboluyor, yerini can sıkıntısı alıyor.

Bir yanılısama. Sıkılmış, hatta rahatlamış görünebilir ama gerekirse göz açıp kapayıncaya kadar o koltuktan kalkıp önüme geçebileceğini hissedebiliyorum - cüssesine bakılırsa bu hiç de küçük bir başarı değil. Tahminimce en az bir metre on santim boyunda ve iki yüz otuz kilo civarında. Ellerin yanı sıra, boynundan çenesine kadar her yeri dövmelerle kaplı, mürekkepleri siyah gömleğine sinmiş. Siyah gömlek, siyah mürekkep, siyah saç, siyah kirli sakal. Bu adam gölgelerden yapılmış.

"Daisy," diye sesleniyor Basilio ve dikkatimi tekrar ona yöneltiyorum. "Bunu sana Camille mi yaptı?" diye soruyor, usulca yüzüme dokunarak. Dokunuşu ve ses tonu arasındaki tezat kafamı karıştırıyor. Bana mı yoksa ona mı kızgın?

Sözlü olarak yalan söylemekten hoşlanmadığım için başımı sallıyorum.

"Yalan söylememelisin, *il mio fiorellino*. Yapraklarının solmasına neden olur." Gözlerim bir kez daha adama kayıyor, sesi mıknaş gibi. İtalyanca. İngilizce konuşurken aksanı belirgin olmasa da İtalyanca konuşurken fark ediliyor.

"Oturun. İkiniz de." Emrini verirken bakışları benimkilerle kilitli kalıyor.

Basilio'nun eli yanağımdan çekiliyor, oradaki sıcaklık ancak oturur oturmaz kayboluyor. Bu adamın emirlerine tereddüt etmeden itaat etmesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Basilio şu anda patron değil ve buna hiç şaşırmadım. Bu adam herhangi bir odaya girebilir ve sadece ezici varlığıyla o odaya sahip olabilir. Havadaki duman kadar boğucu.

Bunu ve hâlâ ayakta olduğumu fark ederek, nereye oturacağıma karar vermeye çalışarak masanın etrafına bakıyorum. Adamın dikkatli bakışları yüzümün kızarmasına ve kıvranmama neden oluyor, kulüpteki sıcaklık aniden artıyor.

"Bir sandalye getir." Daha fazla emir. Bir tane almak için döndüğümde, sesi beni durduruyor.

"Sen değil, küçük çiçek," diyor gizemli adam, bakışları benden kabinin kenarında durduğunu fark etmediğim Camille'e kayıyor. Belli ki beni dinliyordu. O kadar telaşlıyım ki, bu kadar kolay kullanılan bir sevgi sözcüğünü düşünmeye bile fırsatım olmuyor.

"Sen. Şimdi." Camille'in yüzü kızarıyor, adamdan bana, sonra da Basilio'ya bakarken öfkesi yeniden yükseliyor. Basilio ona ters ters bakıp başını eğdikten sonra diğer kabine doğru yürüyüp bir sandalyeyi sürüklemeye başlıyor ve sandalyeyi kabaca arkama atıyor.

"Şimdi yukarı çık ve Basilio söyleyene kadar aşağı inme." Adamın bakışlarındaki uyarı Camille'in yüzündeki kanın çekildiğini ve korkunun onu kaçmaya ittiğini işaret ediyordu. Kahretsin, sonra başım belaya girecekti.

"Şimdi, nerede kalmıştık? Tanıştırayım." Adam Basilio'ya bakıyor, az önceki ifadesi yerini can sıkıntısına bırakmış. Ellerimi sinirli bir şekilde kucağımda sıkarak oturuyorum.

"Daisy, bu kuzenim Dominico Sante. Dominico, bu Daisy." Dominico. Tabii ya. Bir tanrı için uygun bir isim.

Bizi tanıştıırken Basilio ile Dominico'nun arasına bakıyorum, benzerliği görmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Birbirlerine hiç benzemiyorlar.

"Sadece Daisy mi?" Bu soru Dominico'nun solunda oturan adamdan geliyor. Beni en çok o korkutuyor. Sadece yüzündeki yara izi değil.

yanağı ve bir Viking'e olan benzerliği, ama aynı zamanda bana bakışı. Sanki etkisiz hale getirilmesi gereken bir tehditmişim gibi.

"Tanıdık geliyorsun," diyor Vikingli adam, beni değerlendirirken başını yana eğerek. Vücudum mikroskop altında olmaya tepki veriyor, kalbim göğsümde çılgınca atıyor ve ellerim nemli hale geliyor. Tanrı bana daha önce hiç yardım etmemiş olsa da, peruğumun yapması gereken şeyi yapması için sessizce dua ediyorum: beni bir zamanlar olduğum kadına hiç benzemeyecek hale getirmesi için.

"Bu Nero," diye devam ediyor Basilio, tehditkâr bir görünüme sahip adamı göstererek. "Ve bu da Dante," diye ekliyor, Dominico'nun karşı tarafındaki adamı işaret ederek. En azından bana gülümsüyor ve üçü arasında en az korkutucu görünen o. Ancak, görünüşün aldatıcı olabileceğinin ve sahip olduğu cazibenin daha karanlık bir tarafı gizliyor olabileceğinin farkındayım.

"Evet, sadece Daisy," diye cevap veriyorum, yalanın ortaya çıkmamasını umarak. Koltuğunda arkasına yaslanmış, beni incelemeye devam ederken eliyle uzun sakalını sıvazlayan Nero'ya bakıyorum. Göz temasını keserek, bu durumda destek ve rehberlik için Basilio'ya bakıyorum. Bakışlarını Dominico'ya çevirmeden önce bana güven verici bir gülümseme veriyor, tüm sıcaklığı kayboluyor.

O kadar gerginim ki kendimi küçükken ailemden bir şey istemek zorunda kaldığımda hissettiğim gibi hissediyorum - fırtına öncesi birikim. Sessizlik başlıyor, Dominico beni değerlendiriyor, kim ve ne olduğumun doğru olup olmadığını anlamak için fiziksel görünüşümü inceliyor. Orada bulacak mı? Onun için o kadar şeffaf mıyım? Başka tarafa bakmalıyım, bunu bu kadar kolaylaştırmamalıyım ama yapamıyorum.

Genellikle, beni daha az fark edilir kıldığını düşünerek doğrudan göz temasından kaçınırdım. Bu adamla, kendimi başka tarafa bakamaz halde buluyorum. Son derece ilgi çekici biri. Ve yakışıklı. Sanki sadece görsel bir fantezi olması için yontulmuş gibi hissediyorum. Basilio'nun olduğu gibi manken gibi değil ama son derece ilkel, sert, kemiğe kadar kötü bir şekilde. Yakışıklı yanlış kelime. *Seksi. Ateşli. Lezzetli.* Bu kelimeler muhtemelen daha uygun.

Tartışmasız bir alfa erkeği. Ancak, daha erken geldiğinde, kucağında dans eden bir kadın sürüsüne sahip olmak veya daha samimi aktivitelere katılmak yerine, teklifini reddetti. Onların

Rosy ile vardiya değişimi sırasında yanlarından geçtiğimde hayal kırıklığı açıkça görölüyordu. Tepkilerini anlayabiliyordum.

Başımı yana çevirerek nasıl bir adam olduğunu ve ne iş yaptığını merak ediyorum. Belki o da Basilio gibi bir striptiz kulübünün sahibidir. Sadece Armani takım elbisesi ve Rolex saati bile varlıklı biri olduğunu gösteriyor, ama Basilio da öyle. Peki neden yanında bu iki adam var? Belki de ünlüdür ve bunlar da onun korumalarıdır? Etrafıma bakıyorum, bir kez daha odanın etrafındaki adamları fark ediyorum.

"Ünlü falan mısın?" Kelimeleri durduramadan dudaklarımdan kaçıyor, bir kızarıklık eşlik ediyor.

Dominico derin bir kahkaha patlatıyor, şişeleyip saklamak istediğim bir kahkaha, böylece geceleri yalnız olduğumda dairemin mahremiyetinde açabilir ve omurgamdan aşağı gönderdiği ürpertiye yeniden yaşayabilirim.

Sözleri Basilio'ya yönelirken bakışları üzerimde sabit kalıyor.

"Ahhh, kuzen, şimdi nedenini anlayabiliyorum..." Dominico'nun şifreli sözleri havada asılı kalırken, yüzü hafifçe solan Basilio'ya bakıyorum. Bu sözler onun için benden daha anlamlı görünüyor.

Bölüm 4

Dominico

Basilio'nun sakladığı küçük çiçek beklediğim gibi çıkmadı. Ufacık tefecik, boyu 1.80 bile değil. Kısa siyah saçları açık teniyle keskin bir tezat oluştursa da ona pek yakışmıyor. Keskin kenarları gözlerindeki masumiyete karşı çok sert. Sağ kaşını kesen küçük bir yara izi, 'düştüğünde' aldığı ve yavaşça solan kırmızı el izi dışında yüzündeki tek leke. Burada geçirdiğim kısa süreden sonra benim bile teşhis edebildiğim suçlunun adını vermekte isteksiz davranmasını ilginç buluyorum. Muhtemelen misillemeden korkuyor.

Ama Camille'in kıskanç olması sürpriz değildir. Basilio vurulmuş. Bu kadın çok az çaba gerektiren bir şekilde güzel, muhtemelen kıskançlık da buradan kaynaklanıyor. O servet avcısının gözlerinde bunu görebiliyorum - bu kadını nasıl bir tehdit olarak gördüğünü. Kuzenimi büyüleyen sadece güzelliği olduğundan şüpheliyim. Uzun zamandır görmediğim bir masumiyete sahip. Bizim dünyamızda bu neredeyse hiç duyulmamış bir şey. Buraya nasıl geldiğini merak ediyorum. Yine de masum olduğu kadar cesur da.

Genellikle birinin gözlerinin rengini ayırt etmem biraz zaman alır. Çok azı ya buna cesaret edemez ya da benimle göz temasını uzun süre sürdüremez.

birkaç saniyeden daha uzun. Ancak benim küçük çiçeğim gözlerini kaçıramıyor. Viski rengindeki gözleri bana korkuyla değil merakla bakıyor ve beni değerlendirirken başını yana eğiyor. Küçük elleri önce birbiriyle kıpırdanıyor, sonra uzun kollu ve ortama göre oldukça muhafazakâr bir tarzı olan siyah gömleğinin eteklerine gidiyor. Diğer garsonlar dekolteli, kolsuz siyah üniformalar giyiyor ve hepsi birbirinin aynısı. Basilio onu bir istisna haline getirmiş. İlginç. Kıyafetleri, bol kesim malzemenin altında zar zor fark edilebilen vücudunu sergilemek ya da düzleştirmek için çok az şey yapıyor. Belki de Basilio'nun başarmak istediği budur. Hırsızlar ve kötü adamlarla dolu bir yerde güzelliğini korumak. Ne yazık ki, gerçek güzellik nasıl sarılırsa sarılsın ortaya çıkar. Yani kuzenim başarısız oldu.

Basilio'nun omzunun üzerinden baktığımda barın yanında duran iki garson görüyorum, gözleri Daisy'nin üzerinde ve memnuniyetsizlikleri belli. Burada pek sevilmiyordu çünkü Basilio onu evcil hayvanı yapmıştı. Bu masadaki varlığı şüphesiz popüleritesini daha da azalttı. Etrafına bakınırken kaşları çatılınca bakışlarım onunkilere dönüyor.

"Ünlü falan mısın?" Bu sözler beni kıkırdatıyor. Bu kadının saflığı oldukça ferahlatıcı. Dante içkisini yudumlarken boğuluyor, kendine gelirken eli bacağına çarpıyor ve yüksek sesli kahkahası masadaki sessizliği bozuyor.

"Ahhh, kuzen, nedenini anlayabiliyorum..." Basilio'ya söylüyorum, gözlerim hala benim bakışlarım altında öfkeyle kızaran kadına sabitlenmiş durumda. Basilio aşık. Ve üst kattaki para avcısı fahişeye değil. Çevresel görüşüm bunu doğrularken Basilio'nun yüzü soluyor, vücut dili tam on ikiden vurduğumu doğruluyor. Acaba onu engelleyen ne?

"Beş yıl önce Prag'daki o adamdan beri senin kim olduğunu bilmeyen ilk kişi bu olmalı. Bu günü takvime işaretlemem gerekiyor," diye homurdanıyor Dante, sesinde kalın bir mizah var.

"Belli ki haberleri okumuyorsun," diyorum Daisy'ye, yüzünde hâlâ kaptanımın sözlerinin şaşkınlığı var.

"Yapamadım..." diye mırıldanıyor ve hemen kendini düzeltmeden önce sözünü kesiyor. "Yani, yapamam. Orada çok fazla şiddet var ve bu beni dünya için üzüyor." Küçük bir kuzuya yakışan bir cevap. O

söylediklerinin doğru olduğuna dair güvence almak için Basilio'ya bakıyor. Bu beni rahatsız ediyor. Bu durumda onun pusulası gibi görünüyor.

Ancak, dünyamdaki her şeyde olduğu gibi, bu da kolayca düzeltebileceğim bir durum.

"Bizi terk edin. Hepiniz. Daisy ile özel olarak konuşacağım." Gözleri açılıyor, panik içinde yüzüyor. Nero ve Dante tereddüt etmiyor; kalkıp bir içki daha içmek için bara gidiyorlar. Daisy ona bakıp kalması için sessizce yalvarırken Basilio duraklar. O daha iyisini bilir ve başını sempatik bir şekilde eğerek ayağa kalkar ve gider.

"Buraya. Daha yakına." Yanımdaki koltuğu işaret ediyorum.

Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra ayağa kalkıp kabine kayıyor, bacağı benimkinden birkaç santim ötede. Beklentiyle bana bakıyor, gözlerindeki panik artık görünmüyor. Neredeyse bu duruma alışmış gibi görünüyor, hayal ettiği senaryonun ortaya çıkmasını bekliyor - meraklı küçük bir yaratık.

Ona cevap istediğim tüm soruları sormak yerine uzanıp çenesini baş ve işaret parmaklarımın arasına alıyorum. İrkiliyor, gözlerini kapatıyor ama geri çekilmiyor, tepkisi çok şey anlatıyor. Babam ona her dokunduğunda annem de aynı tepkiyi verirdi. Sakinleşmesini bekliyorum, sakinleşince gözlerini açıyor. Başını yana eğerek yüzündeki el izini inceliyorum, deri hafifçe kalkmış. Tokadın arkasında güç vardı. Başparmağım deriyi sıyrıyor, ben sıyrırken gözleri kapanıyor. Yakından bakınca daha da güzelleşiyor. Uzun kirpikleri soluk tenine değişiyor ve pembe dudakları nefes almak için hafifçe aralanıyor. Neden bu kadar tanıdık geliyor?

Çenesini bıraktığında, gözleri sanki en başta kapalı olduklarına şaşırılmış gibi hızla açılıyor. Boynuna doğru bir kızarıklık süzülüyor ve yanaklarına dudaklarını tamamlayan pembe bir renk yayılıyor.

"Bu sık sık olur mu?" Başparmağım hâlâ kabarık deriyi ovarken soruyorum.

"Hayır." Verdiği yanıt, sanki beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir sertlik taşıyor.

"Çalışanlar senden hoşlanmıyor. Basilio'nun kız arkadaşı da öyle," diyorum onu dikkatle izleyerek.

"Bu kadar açık mı?" diye soruyor, gözleri olan herkes için açık olan bir şeyi inkar etmeden.

"Neden kalıyorsun? Sen kalifiyesin. Kitapları inceledim ve mükemmeller. Neden burada saklanıyorsun?" Bu dünyaya uymuyor gibi görünüyordu ama yine de buradaydı. Bu resimde yanlış olan bir şeyler vardı.

"Saklanmıyorum." Gözlerimin içine bakamıyor. İyi yalan söyleyemiyor, benim küçük çiçeğim.

"Basilio sana aşık olduğu için mi? Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?" Başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Sen neden bahsediyorsun? Basilio'nun bir kız arkadaşı var. Bana aşık değil ve ben de kesinlikle ona karşı bu tür duygular beslemiyorum. En çok ihtiyacım olduğu anda bana yardım ettiği ve hâlâ yardım etmeye devam ettiği için ona çok şey borçluyum. Ama hepsi bu kadar. Yanılıyor olmalısınız," diye fısıldıyor.

Kuzenime karşı bir şeyler hissettiğini şiddetle reddetmesi içime bir rahatlama dalgası gönderiyor - yabancı bir his. Kaşlarımı çatıyor, bu kızın neden böyle duygular uyandırdığını anlamaya çalışıyorum.

Gözleri Basilio'nun bara yaslanmış bizi izlediği yere kayıyor.

"Olamaz mı?" Bu soruyu kendi kendine soruyor, gergin bir şekilde dudağının kenarını ısıırıyor.

"Eğer durmazsan, bunu senin için yapacağım," diyorum, dudağını parmaklarımın arasına alıp dişlerinden kurtarıyorum. Bu sefer irkilmiyor, gözleri şaşkınlıkla benimkilerle buluşuyor. Hatta geri çekilmeden önce hafifçe eğiliyor, ancak ben dudağını bıraktıktan sonra. Yanımda kıvranırken yanakları pembeliğini koruyor, dizleri birbirine kenetlenirken elleri avuçları terliyormuş gibi gergin bir şekilde kalçalarını okşuyor. Onu korkutuyorum. Güzel. Bu düşünce beni sırtıtmaya itiyor.

"Komik bir şey mi var?" diye soruyor, kaşlarını çatarak.

"Senin üzerindeki etkim beni eğlendiriyor." Kaşları daha da çatılırken, başı sanki gücenmiş gibi hafifçe geriye kayıyor.

"Nasıl bir etki ima ediyorsun?" Savunmacı tonu hissettiğim mizaha katkıda bulunuyor.

"Benden korkuyorsun. Bu normal bir şey. Senin üzerinde, bu beni eğlendiriyor." Sözlerimin sadistçe olduğunun farkındayım ama ben buyum. Belki de ben

başkalarının korkularından zevk almak. Kimse bana iyi bir adam olduğumu söylemedi.

"Senden korkmuyorum. Çok daha kötü canavarlar var..." Sonundaki şifreli sözleri yumuşak ve kasvetli geliyor, ama yine de onları duyuyorum.

Sözleri beni ele geçiriyor, onun benden korkmasını sağlama ve tanıdığını sandığı canavarları melek gibi gösterme ihtiyacı aşıyor. Elim dışarı fırlıyor, boynunun ince sütununu kavıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Nefes nefese kalıyor ve küçük elleri göğsümü avuçlarken destek bulmak için dışarı fırlıyor. Bileğimin bir hareketiyle boynunu kırabilirdim. Hayatına son verebilirdim.

Eğildiğimde vücudu sertleşiyor. Titriyor, boğazı yutkunmak için elimin altında çalışıyor. Daha da eğilerek burnumun çene kemiğini sıyırmasına izin verdim, gözleri temasla kapandı. Derin derin içime çekerken tüyleri diken diken oluyor, vanilya ve yaseminin hafif kokusu yumuşak tenine siniyor. En iyi Peru ipeğine dokunmak gibi bir his.

Dudakları aralanıyor, parmağım yanağında gezinirken bir nefes kaçıyor ve saçının siyah tellerini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Vücudun titriyor." Dudaklarım kulak memesinden birkaç santim uzakta ve gözlerim yüzünde geziniyor.

Orada korku görmeyi beklerken, hedeflediğimden daha çok tercih ettiğim bir bakışla karşılaşıyorum: şehvet.

"*Il mio fiorellino*," diye fısıldıyorum kulağına ve sonra kulak memesini ısıırıyorum, boğazının yutkunmak için çalıştığını bir kez daha hissettiğimde dudaklarından bir inilti kaçıyor. Boynunu sertçe değil, sadece sıkıca kavıyorum ve avuçlarımın altında çılgınca atan nabzını hissedebilmenin keyfini çıkarıyorum.

"İlginç." Bana şaşkınlıkla bakarken bu tek kelime onu trans halinden çıkarıyor.

"Evine git." Boynunu serbest bırakıyorum ve geriye doğru yuvarlanıyor, tüm yüzünü kızarmış bir ifade kaplıyor. Bara doğru başımı sallayarak diğerlerinin dönmesini işaret ediyorum, Daisy gözlerini yere dikmiş, aceleyle uzaklaşırken. Basilio'nun bakışları arka taraftaki bir kapıdan geçerken onu takip ediyor, aceleci adımları kaçma ihtiyacını gösteriyor.

Koş küçük çiçeğim, çünkü yarın yeni bir gün getiriyor.

Bölüm 5

Lily

Küçük banyomdaki fayansların üzerinde asılı duran küçük aynaya yaklaşıp, huzursuz bir gece uykusunun sonucu olan gözlerimin altındaki belirgin koyu lekeleri inceliyorum. Gölgeler, derinliklerinde yüzen gümüş grisi gözleriyle rüyalarımın musallat oluyor, binlercesinden tanıdığım o sesle beni çağırıyorlardı. Korku ve zevk duygusu beni kenarlarda dolaştırıyor, elim gölgeyi fırçalıyor ancak kırmızıya boyanmış olarak geri dönüyordu. Tutkunun rengi. Ölümün rengi. Eğer bu Dominico Sante'den uzak durmak için büyük bir kırmızı bayrak değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

Havluyu lavabonun yanındaki sepete atarak banyodan çıkıyorum ve birkaç adımda tek kişilik yatağımın **y a n ı n d a k i** küçük gardıroba ulaşıyorum. Bu dairede daha büyük bir şey olsa yer kaplardı. Alışmam biraz zaman aldı. Devasa bir çatı katından gelince, bu sarsıcı bir deneyim oldu. Kıyaslandığında burası bir ayakkabı kutusuydu. Ancak kira ucuzdu ve nakit ödeniyordu, bu yüzden şikayet edemezdim. Dahası, özgürlük diğer alanlardaki eksikliği telafi etti.

Buraya taşındıktan birkaç gün sonra, yolun hemen bir blok aşağısındaki ikinci el mağazası Vee's'i keşfettim; buradaki tüm mobilyalar hayat kurtarıcıydı.

bu oda oradan geldi. Satın almak istediklerim konusunda kendi kararlarımı vermeme izin verilmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, kasada ilk kez durduğumda neredeyse panik atak geçiriyordum. Muhtemelen dükkanın sahibi yaşlı kadınla arkadaşlığımın başlangıcı da bu oldu. Bir fincan nane çayı ve biraz bisküvi, hepsi bu kadardı. Artık beni çok iyi tanıyordu ve hatta burayı daha ev gibi hissetmem için bana bazı bitkiler hediye etti.

Önünde durduğum yıpranmış ahşap dolap Camille'i koştururdu. İçeride üç tişört, iki çift yıpranmış kot pantolon, iki düğmeli forma ve iş için yedek bir siyah gömlek ve etek acınası bir şekilde asılı duruyor. Gündelik parçaların hepsi iki beden büyük. Ama dilenciler seçici olamaz. Yan tarafa illeştirilmiş küçük bir plastik tutucuda birkaç çift iç çamaşırı ve iki sütyen var. Basilio iş kıyafetlerimin parasını öderken, diğerlerini kendi paramla Vee's'in ikinci el kıyafet bölümünden satın aldım. İşte o kadar çok zaman geçiriyordum ki, zaten sahip olduklarımdan daha gündelik bir şeye ihtiyacım yoktu. Boş günlerimde dairemde oturup kitap okuyor ve yastıklarımın altına sıkıştırdığım iki çift pijamamdan biriyle uzanıyordum.

Açık mavi tişörtümü ve daha az yıpranmış görünen kot pantolonumu askılarından çıkarıp yatağa attım. Hızla giyinirken uyumsuz iç çamaşırları da onları takip ediyor, yatağa oturup yatağımın altına sıkıştırılmış küçük makyaj çantasından birkaç yara bandı çıkarırken midemde endişe çalkalanıyor.

Dün gece kulüpten aceleyle çıktıktan sonra iki blok ötedeki evime doğru koştum ve evimin güvenliğine ulaşana kadar topuklu ayakkabılarımla koştüğümü fark etmedim. Bu bana her iki ayağımda, özellikle de topuk kenarının deriye sürtündüğü arka ve üst kısımda büyük su toplamalarına mal oldu. Bay Hayallerimin Yıldızı'na teşekkürler. Korku ve heyecanın bu kadar benzer olması şaşırtıcıydı. Onları alçıldım, sonra çoraplarımı ve kulübün kayıp eşya bölümünden aldığım soluk gri Converse spor ayakkabılarımı giydim - müşterilerin tipine bakılırsa orada bırakılması garip ayakkabılar. Yine de, bir ay boyunca kimse onları toplamadıktan sonra, onları çöpe atmam talimatı verildi. Bedenime uygun olduğunu görünce çöpe attım. Tabanı aşınmıştı,

Yine de birkaç kez daha kullanmamın onları asıl hedeflerine ulaştıracağından korkuyordum.

Normalde şu anda iş kıyafetlerimi giyiyor olurdum ama bu sabah durum değışti. Sekizden hemen sonra Basilio'dan Dominico'nun ofislerinden birinde kulübün defterleri üzerinde çalışacağını belirten bir mesaj aldım. Birisi beni almak için saat onda evimde olacaktı. Bana verdiği cep telefonundan onu aramaya çalıştığımda cevap vermedi. Dakikalar sonra attığı bir mesajda toplantıda olduğunu ve telefonuma cevap veremediğini öğrendim.

Mesajlardan bana kızgın olup olmadığını anlayamadım. Dün gece ben ayrıldıktan sonra ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki Dominico beni tanıdı ama öyle olsaydı muhtemelen artık Basilio için çalışmıyor olurdum. *Ona* teslim edildim. Bu düşünce vücudumu bir ürperti kaplıyor. Ölmeyi tercih ederim, diye düşünüyorum, daha önce de aklımdan geçen bir düşünce.

Bu düşünceyi bir kenara iterek, aklım Dominico'ya geri dönüyor. Bir yanımda onu bir daha asla görmemeyi umuyor. Çok korkutucu biri ve o yanımdayken vücudumun kendi aklı var. Uykusuz gecem bana akşamki anları yeniden yaşamak için bolca zaman verdi ve ona karşı tepkimi analiz etmek kafa karıştırıcıydı. Camille'in ve hatta bir keresinde Basilio'nun yüzündeki korkuyu bu adamın yanımdayken görmüştüm. Bu duygu bedenimde eksikti ve ne kadar kırılmış olduğumu merak etmeme neden oluyordu. Beni tedirgin etse de, özellikle de o gri gözler uygun gördüğümde daha uzun süre oyalandığında, çok uzun zamandır hissetmediğim başka duygular ortaya çıktı. Bu duygulara neden olan durumun ne kadar rahatsız edici olduğunun farkındaydım. Sağlıksız. Doğal olmayan.

Şimdi bile boynumu kavrayan elini düşünmek bacaklarımın arasında görmezden gelinemeyecek bir zonklamaya neden oluyor. Bununla birlikte, fiziğine dayanarak, boynumdaki tutuşu kontrol ettiğini biliyorum ve bu çok tahrik ediciydi. Sertti ama hayati tehlike yaratmıyordu. İsterse boynumu kırabileceğinden bir an bile şüphe etmedim; sadece kıracaktı gibi görünmüyordu. Yanılısana belki, ama onunlayken kendimi güvende hissediyordum, daha iyi bir kelime bulamadığımdan ve kendi duygularımın gerçekliğini anlamamda bana yol gösterecek yeni bir referans olmadığından. Puro dumanı kokusunu da beraberinde getirerek bana doğru eğildi,

viski ve baharatlı tıraş losyonu beni onun hareketlerini yansıtmaya itti. Kendimi kedi nanesinde yuvarlanan bir kedi gibi ona sürtme arzusu aklımdan geçti, sırf kokusu benimle eve gelebilsin diye.

Kapımın sertçe alınması beni zıplattı ve ehvet dolu sersemliğimden çekip çıkardı. Sanki biri beni yaramazlık yaparken yakalamış gibi yanaklarım kızardı. Ellerimi siyah peruğumun üzerinde gezdiriyorum ve üzerime mavi düğmeli bir forma geçirip kapıyı açmadan önce kendimi olabildiğince toparlıyorum.

Nefesim kesiliyor; kapı aralığında beliren figür beklediğim bir figür değildi. Yine de, aklımda ne kadar çok olduğunu düşünürsek, belki de onu ben ağırmıımdır. Onu bana çağırdım. Gözlerim geniş göğsünde geziniyor, pahalı özel dikim takım elbiseyi, kravatı olmayan bembeyaz gömleği ve siyah mürekkebi ortaya çıkaran açık üst düğmeyi inceliyor. Tanrım, tek düğme açık senaryosu yine iliyor ve anında nemleniyorum. Gözlerimin daha yukarı gitmesi gerektiğini bilsem de gitmiyor. Bunun yerine, açık düğmeden seğiriyor gibi görünen sert çeneye kadar açıkta kalan tüm deriyi kaplayan karmaşık dövmeye sabitleniyorlar.

Dme oldukça karanlıktır ve tasarımın çoğuna hakim olan kafatasları ve duman içerir. Adem elmasının hemen solunda da küçük bir sembol var ve yutkunduka sallanıyor. Diğer tarafta ise anlamadığım bir dilde el yazısı var. Parmak uçlarımda duruyorum, daha yakından bakmak için öne doğru eğiliyorum, ama boğazının sert bir şekilde temizlenmesiyle durduruluyorum. Ne yaptığımı fark ettiğimde az önceki kızarıklığım daha da artıyor ve nihayet başımı kaldırıp baktığımda, dn geceden kalma gri gözleri gün ışığında daha da yoğunlatığında hızla topuklarımda üzerine dyorum.

İfadesiz. Okunamaz. Neden burada ki? Muhasebecisiyle ya da başka biriyle alıacağımı sanıyordum, doğrudan onunla değil. Bu fikir aklıma bile gelmemişti. Arkasına baktım, iki iri yarı adamın koridoru kapattığını fark ettim.

ne doğru bir adım atıyor, beni birkaç adım geri atmaya zorluyor, bu hareket kokusunun beni sarmasına neden oluyor. Dn geceden daha da yoğun, kulüpte havayı genellikle dolduran duman tarafından yumuatılmamı.

"Demek, *il mio fiorellino*, burada yaşıyorsun," diye selamlıyor, sesinin çakıllı dokusu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Tanrı aşkına, bu çok saçma. Kızgınlığımı bastırıyorum ve bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Evet," diyorum gururla, ellerim dairemde geziniyor.

"Kahve ister misiniz?" Küçük mutfağıma doğru adım atarak teklif ettim. Ev sahibi gibi davranmak eski bir alışkanlıktı. Bırakmam gereken bir alışkanlık. Bu adamı tanımıyorum ve beni etkilediği şekilde benim alanıma girmesi muhtemelen iyi bir fikir değil. Ama teklif yapıldı ve geri çeviremem. Bir cevap beklerken gülümsemem bozuluyor.

Hiçbir şey söylemiyor, bana bakarken başını hafifçe eğiyor. Acaba bu beni korkutmak için bir taktik mi? Göz temasını koruyarak bekliyorum, o donuk ifadenin ardında ne olduğundan emin değilim ve bir şekilde bilmeyi diliyorum. Çok az kişinin bunu bildiğini hayal ediyorum ve keşke ben de azınlığın bir parçası olsaydım.

"Elbette," diyor sonunda, arkasını dönüp adamlarına başıyla selam verdikten sonra kapıyı kapatıyor.

"Sen benim ilk misafirimsin," diyorum ona, havadan sudan konuşarak gerginliği azaltmaya çalışarak. Bakışlarının dairemi taradığını fark ettiğimde gözlerim açılıyor ve gardırobumun kapaklarının açık olduğunu fark ediyorum. Durumumdan memnun olsam da, başkalarının bana acımasını istemiyordum, ki zengin olduklarında kaçınılmaz olarak böyle oluyordu. Aceleyle arkamı döndüm ve odada yankılanan bir gümbürtüyle kapıları kapattım.

Yanaklarım alev alev yanarken arkamı döndüğümde hiçbir şey söylemedi. Su ısıtıcısını doldurup açmadan önce mutfağımın hemen yanındaki iki sandalyeli küçük yuvarlak masayı işaret ediyorum.

O otururken gergin bir şekilde gülümsüyorum, sandalye onun ağırlığıyla gıcırdarken sessizce dayanması için dua ediyorum. Gözleri sırtıma ve yan tarafıma dikiliyor, beni incelemesi yüzünden midemde düğümler oluşuyor. Ne görüyor acaba?

"Kahveni nasıl alırsın?" Çaydanlık kaynadıktan sonra nihayet soruyorum, kahverengi gözlerim gri gözlerimle buluşuyor.

"Siyah, gözlerinin altındaki gölgeler gibi. Uyumadın mı?" Parmaklarım uykusuzluğumu ima eden hainleri okşarken sesi sertleşiyor, açıkçası fark etmesine şaşıyorum.

"Pek değil," diye gülüyorum, uykusuzluğumun sebebinin tam da karşımda oturduğunu hatırlayınca bir kez daha kızarıyorum.

Kahveler elimde, otururken onunkini de önüne koyuyorum. Masamın küçüklüğü birbirimize yakın olduğumuz anlamına geliyor ve dizimin bacağına değmesi kaçınılmaz. Bunu tahmin etmeme rağmen, sistemimdeki sarsıntı hala şaşırtıcı. Kendimi, ulaşılmaz ve tek bir bakışıyla beni mahvedebilecek olan aşkının yanında oturan bir kız  ğrenci gibi hissediyorum. Gözleri de bunu yapıyor. Beni parçalara ayırıyor, çıplak ve ham hissettiriyorlar. Bakışları peruğuma yöneldiğinde, tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. Bu adam bunu fark eder ve kullanırdı.

Gözlerini hafifçe kısıyor ve sonra elini kaldırıp bazı sa  tellerini baŗ ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor. Elini bıraktığında parmak eklemleri Camille'in el izinin solduğu yanağıma değiyor. Nazik olmasına rağmen, dokunuŗuna verdiğim tepkiyi gizleyemeyerek derin bir nefes  ekiyororum. Okşamasına doğru eğilirken gözlerim neredeyse kapanacak gibi oluyor. Neyim var benim böyle? Dokunuŗu kayboluyor ve sanki bu kadar küçük bir hareketle uyandırabildiği cinsel beyin sisini temizleyecekmiŗ gibi baŗımı hafifçe sallayarak geri çekiliyorum. Ciddi anlamda şefkatten mahrum kalmıŗ ya da delirmiŗ olmalıyım.

"Gerginsin." Gözleri yüzümü tarıyor, nabzımın çılgınca attığı boynuma dalıyor.

"Beni geriyorsun. Bence sen çoğu insanı geriyorsun. Ya da korkutuyorsun." Gözlerim açılıyor ve kahvemi yudumluyorum, hangi dünyada bu adama aklımdan geçenleri söylemenin kabul edilebilir olduğunu düşündüğümü merak ediyorum.

"Bu iŗle birlikte geliyor," diye cevap veriyor, bir yudum alırken boynunu saran büyük eli fincanı içine alıyor, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor. *O eli boynunun etrafında hayal etmeyi bırak, Lily!*

"Peki, sen gerçekte kimsin?" D n geceden beri aklımda olan soruyu soruyorum. Adı bir şeyler  aęrıŗtırıyor ama nereden bildiğimi hatırlayamıyorum.

Hafifçe öne doğru eğilerek söylediği aynı sözler yüzümün solmasına neden oluyor. "Peki, sen gerçekte kimsin?"

Bölüm 6

Dominico

Sorunun onu rahatsız ettiği açık, saniyeler önceki açıklık kaybolmuş, kenetlenmiş durumda. Basilio'dan ya da bir dosyadan kim olduğunu bilmek, Daisy'nin kendisinden kim olduğunu bilmekten farklıdır. Ya da daha doğrusu Lily Valentine'dan. Basilio'nun kadına olan açık takıntısı, ona verilen yeni isimden ve bu ismin eski ismiyle olan bağlantısından anlaşılıyor. Güzel küçük çiçekler. Çok kırılgan. Çok zayıf. Gerçi bazıları Lily'nin bana korkusuzca bakmasının zayıflığın tam tersini gösterdiğini iddia edebilir. Ama bu sadece saflık da olabilir.

Kim olduğumu bilmediğine hâlâ inanamıyorum. Basilio'nun onu nasıl izole ettiği ve dış dünyadan koruduğu göz önüne alındığında, bu sürpriz olmamalı. Onu kendisine bağımlı hale getirmeye çalıştığından şüpheleniyorum, hatta belki de korku yoluyla onu yakınında tutuyor. Ona gazete okumayı bırakmasını söyledi, gazetelerde tanıdığı birini görürse üzüleceği konusunda uyardı ve kulüpte hiç gazete bırakılmamasını sağladı. Dolayısıyla hakkımda yazılan sayısız makale de ondan gizlendi. Bununla birlikte, hayatının bu bölümüne girmeden önce benim hakkımda bir şey okumamış olması ilginçtir. On yaşındayken

Ondan bir yaş büyük ve yetişkin hayatımın çoğunda haberlerde yer almış biri olarak, mutlaka bir yerlerde adıma rastlamış olmalı.

Basilio, kira sözleşmesine ilişkin herhangi bir belge olmadığı için, içinde bulunduğumuz bu daireyi de onun için ayarladı. Binanın sahibi Basilio'nun bir arkadaşı. Bu konuda kendini nasıl iyi hissedebiliyor anlamıyorum; burası tam bir çöplük. Lily'nin dairesi her ne kadar temiz ve düzenli olsa da, etrafa saçılmış küçük ıvır zıvırlarla, küçüktü ve bazı komşuları geldiğimizde şüpheli görünüyordu. Bilmem gerekirdi. Belki de benim ziyaretim, kötü niyetleri varsa o pislikleri uzak tutar. Pis evlerine geri dönüp kapıları arkalarından kilitlediklerinde gözlerindeki tanıma hissini görebiliyordum. Olayların yakında nasıl gelişeceği göz önüne alındığında, gerçekten gerekli değildi.

Öte yandan Lily durumundan fazlasıyla memnun görünüyordu, hatta eliyle yetersiz eşyalarını ve daracık alanını işaret ederken gururluydu. Basilio bana altı ay önce neler olduğunu ve Lily'nin buraya nasıl düştüğünü anlattı. Ancak hikâyesi boşluklarla doluydu; ekibim şu anda küçük Lily Valentine'ın gölgeler içindeki yolculuğunu aydınlatmaya yardımcı olacak bilgileri tararken bu boşlukları doldurmaya çalışıyordu.

Beklediğimden daha zor olduğu ortaya çıktı ve içgüdülerimi doğruladı. Bu hikâyede daha fazlası vardı. Parası ve bağlantıları olan biri, bir yandan onu bulmaya çalışırken bir yandan da adını ve onunla bağlantılı tüm bilgileri silmek için çok çalışıyordu. Ölü ya da diri geri dönmesi için konan ödöl düşünöldüğünde, hâlâ hayatta olmasına şaşırmıştım. On milyon cep harçlığı değildi. Üçüncü bir taraf aracılığıyla ayarlanmıştı, bu da teklifi yapan kişinin gerçek kimliğini gizliyordu ama tahmin etmek zor değildi. Neyse ki ödöl sadece birkaç günlüğüne konmuştu, bu yüzden buluşmamız şimdilik hayatını kurtarabilirdi. Eğer şüphelerim doğruysa, Lily Valentine şu anda toplumun gölgelerinde devam eden bir savaşta güçlü bir piyundu.

Sadece onu neden aradıklarını anlamam gerekiyordu. Ortaya çıkmasını istemedikleri bir bilgiye mi sahipti, yoksa nedeni zedelenmiş bir ego gibi sıradan bir şey miydi? İntikam almak isteyen terk edilmiş bir damat mı? Neredeyse anlayabiliyorum. Bu kadınla ilgili bir şey var.

beni bile meraklandırırdı. Dün gece vücudunun bana verdiği tepki bir sır değildi. Yüzündeki ifadeyi okumak kolaydı, ancak benim çevremde gördüğüm şehvetle iç içe geçmiş şaşkınlığın masumiyeti alışılmadık bir şeydi. Ve yanaklarını sık sık kızartan allık. Tanıdığım hiçbir kadın kızarmaz.

Şu anda bile vücudu bana üzerinde çok az kontrol sahibi olduğu bir şekilde tepki veriyor. İçinde bulunduğu gerçek tehlikeyi anlamak yerine, sanki hoşuna gidiyormuş gibi dokunuşuma eğiliyor. Ait olmadığı bir dünyada farklı türden bir yaratık. Yine de onun ilgisini çekiyorum. Ondan etkilendim. Ona dokunma arzusu çok güçlü, özellikle de dün gece gördüğüm rüyalardan sonra. Daha çok lanet fanteziler. Bu kadın beni başka hiç kimsenin almadığı kadar aldı ve ona yaptığım şeyler düpedüz vahşiceydi. Hatta müstehcendi. Sikimi o daracık amcığa sokmanın nasıl bir his olacağını merak ediyordum. İpeksi. Islak. Görebileceğim en yakın cennet. Masumiyetini bozmak bunu sağlayabilirdi. Ve bana bakışına bakılırsa, sanırım bundan zevk bile alabilir.

Lily sonunda masadan kalkıyor, elindeki kahveye henüz dokunmamışken lavaboya doğru yürüyor ve onu giderden aşağı atıyor. Ona sorduğum soru havada asılı kaldı. Akli başında hiç kimse sorduğum bir soruyu cevapsız bırakmazdı. Ya doğruyu söylerler ya da yalan söyleyip ölürler. Bazen doğruyu söylediklerinde bile ölürler. Ruh halim ya da gönderdiğim mesaj çoğu zaman kararı belirlerdi. Ancak, genellikle bana bu şekilde saygısızlık eden birine eşlik eden kontrollü öfke ilginç bir şekilde yoktu.

"Peki, nereye gidiyoruz?" Lily tezgahı kavrarken parmak eklemleri bembeyaz olmuş bir halde soruyor. Sesi düz ve teslim olmuş gibi. Her zaman ne olursa olsun kabullenmiş görünüyor, sanki kavga onu çoktan terk etmiş gibi. Yazık. Birisi onu kırmak için beni yendi, yine de eskiden kim olduğuna ve kim olabileceğine dair parıltılar görüyorum. O görüntüler beni bu boktan dairede onunla birlikte tutuyor. Sanki onları görmek, her yönüyle sıradan olan bir kadına olan ilgimi doğruluyor. Benim dünyamda, oraya sık sık gelen kadınlar arasında, canlı canlı yenirdi. Yine de, o mafya prenseslerinin ve güce aç fahişelerin hiçbirinin artık yapamadığı duyguları uyandırıyor bende. Belki de onu hafife alıyorum.

Ayağa kalkıyorum, ona birkaç santim kalana kadar yaklaşıyorum, o kadar yakınım ki bana bakmak için boynunu eğmek zorunda kalıyor. Yakınlaştığımızda nefesi kesiliyor, kalçaları birbirine yapışıyor. Bana verdiği tepki sikime kan hücum etmesine neden oluyor. Ne sakladığını öğrenirken onun için başka bir kullanım alanı bulabilirim. Elimi yavaşça indiriyorum, sert parmağım onun mükemmel, dolgun, pembe dudaklarını sıyrıyor. Ağzı hafifçe açılıyor, parmağımı ıslak girişe sokmama izin veriyor, gözleri şaşkınlıkla genişliyor.

"Ne yapmak istediğini biliyorsun," diye mırıldanıyorum, parmağım dişlerinin ve dilinin üzerinde duruyor. Kızarıklık boynuna doğru süzülüyor, utanç şehvetle savaşıırken sonunda dudaklarını büzüyor, ben yavaşça çekerken parmağımı emiyor. Ağzından çıkarken çıkan ses ince duvarlardan sekiyor, aletim artık tamamen sertleşmiş durumda. Bu basit hareket beni aylardır olmadığım kadar sertleştirdi. Hatta yıllardır.

Öne doğru eğildim, vücudu hareketsiz kaldı. Ellerim onunkilerin yanlarına değiyor ve ben de tezgahı kavriyorum, kollarım onu çevreliyor. O kadar yakınız ki nefeslerimiz birbirine karışıyor; nefesinde kalan nane, hafif bir vanilya ve yasemin kokusuyla karışıyor. Burnumu teninde gezdirmek istiyorum; koku sarhoş edici. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, nabzı boynunda zonkluyor. Birbirimize bakarken saniyeler geçiyor, o an sadece yüksek bir sesle kapının çalınmasıyla bozuluyor. Lily sıçırıyor, gözleri telaşla kapıya yönelirken elini göğsüne bastırıyor.

"Ne?" Korumam Matteo odaya girerken gözlerimi Lily'den ayırmıyorum.

"Patron, Dante Mirra'daki sorunla ilgili aradı. Bilgi Jean Pierre'de." Lily'ye baktı, onun huzurunda daha fazla detay vermek istemiyordu.

"Nero halletsin." Gözlerim Matteo ile benim aramda bakışan Lily'de kalıyor, yüzü hâlâ utançtan kızarmış.

"Dante'yle birlikte rıhtımda. Sevkiyatlarımızdan biriyle ilgili bir sorun var." Lanet olsun. Tam da bu iş ilginçleşmeye başlamıştı.

Tezgâhtan uzaklaşarak doğruldum, Lily'yle aramdaki hava, aldığı büyük yudum havanın da gösterdiği gibi, daha az doluydu.

"Gidelim," diyorum ona, kapıya doğru ilerlerken. Sinirli bir şekilde boğazını temizliyor, küçük bir çanta ve evinin anahtarlarını alıyor. Yaklaşırken anahtarlarını alıyorum, anahtarların Matteo'ya verilmesini izlerken ağzında bir 'o' harfi oluşuyor.

"Matteo kapıyı kilitleyecek. Gel, bütün gün bekleyemeyiz." Diğer korumam Edoardo biraz önümde, onun dairesinden çıkıyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama merdivenlerden inip apartmandan çıkarken arkamdan ayak seslerini duyuyorum. Edoardo kapıyı açıyor, gözleri herhangi bir tehdit için sokağı tarıyor. Neyse ki daha önce bizi takip eden FBI gözetleme ekibinden kurtulduk, çünkü küçük çiçeğimin henüz o spot ışıklarının altında olmasını istemiyordum.

Araçta yanıma yerleşti. Camlar gizlilik ve güvenlik için karartılmış ve camlar kurşunlara karşı korunmak için güçlendirilmiş. Biz uzaklaşırken arkamızdan başka bir araba yanaşıyor ve Matteo elinde birkaç çantayla binadan çıkıyor.

"Bekle, diğer adam bizimle gelmiyor mu? Anahtarlarım onda," diyor Lily, vücudu dönüyor ve arka camdan dışarıyı görmeye çalışırken elleri koltuk başlığını kavıyor.

Ben ona doğru eğilip aramızdaki küçük boşluğu öne doğru çevirdiğimde durgunlaşıyor. Emniyet kemerini kavrayıp yavaşça minyon bedeninin üzerinden çekiyorum, parmaklarım kasıtlı olarak giysisinin ince kumaşından göğüs ucunu sıyrıyor. Sadece bu dokunuşla çakıl taşları yerinden oynuyor, vücudu tepki olarak titriyor. Bana far ışığına yakalanmış küçük bir geyik gibi bakıyor, yaklaşan sonunun farkında ama yine de büyülenmiş.

Ona cevap verme zahmetine girmiyorum, gözleri yüzümde gezinip ara sıra dudaklarıma konduğunda bu soru çoktan unutulmuş oluyor. Sırıtarak geri çekiliyorum, derin bir nefes alıyor, bakışları aniden yanındaki pencereye kilitleniyor. Dizleri birbirine sıkıca kenetlenmiş, soğuk cama yaslanırken eli boynunu ovuşturuyor, nefesi kesiliyor. Onu bu kadar heyecanlandırmak düşündüğümde daha eğlenceliymiş.

Küçük çiçeğimin bilmediği şey ise Matteo'nun şu anda onun tüm eşyalarını dairesinden toplayıp Doğu yakasındaki malikaneme taşıyor olduğu. Küçük Lily Valentine, onunla ne yapacağıma karar verene kadar öngörülebilir bir gelecekte benimle yaşayacak. Duydum ki

Basilio bu haber karşısında çılgına döndü ama kararına karşı çıkarsa bunun sonuçlarının ne olacağının bilincinde olarak öfkesini akıllıca başka bir yere yönlendirdi.

Ona bakarken, bana yakın olması düşüncesiyle aletimin heyecanlanmasına ve seğirmesine engel olamıyorum. Ondan başka ne gibi tepkiler alabileceğimi görecektedir kadar yakın. Masumiyetini bozacak kadar yakın. Bu benim en sevdiğim şeydi. İnsanları gerçek benlikleriyle tanıştırmak. Onlara ışığın ancak karanlık varsa var olabileceğini gösteriyordu.

Bölüm 7

Lily

Hayatımda yaşadığım en gergin ve garip araba yolculuğundan sonra bir kulübe benzeyen bir yere varıyoruz. Burada ne yaptığımdan hâlâ emin değilim ve sormadım da. Dominico beni yürümeye başlayan bir çocuk gibi bağladıktan sonra değil. Ama eli meme ucumu sıyırdığında hissettiğim son şey çocukça oldu. Elektrik çarpmıştı, doğrudan bacaklarımın arasındaki noktaya bir zap gönderdi ve beni suskun bıraktı. İşte şimdi buradaydım, hiçbir şey anlamıyordum.

Siyah pencereler ve şu anda kapalı olan dev bir neon tabela, daha önce söylenen ismi yankıladı: Mirra. İçerisi darmadağındı; temizlik ekibi sigara izmaritlerini, kırık camları ve hatta kullanılmış prezervatifleri süpürüyordu ki burada neler döndüğünü düşündükçe midem bulanıyordu. Dominico ve korumasını enkazın arasından dikkatle takip ederek kulübün arka tarafına doğru yürürken, tepsiler içinde yeni yıkanmış bardaklarla dolu uzun bir barın yüzeyde durduğunu gördüm. Arkasındaki cam rafa yerleştirmeden önce bardakları parlatmakla meşgul olan barmen bizi fark ettiğinde elindekini neredeyse düşürüyordu. Hızla barın etrafında manevralar yapıyor, saf korku dolu bir bakışla yavaşça bize yaklaşıyor. Dominico'nun kim olduğunu biliyor olmalı ve temas halinde olduğum herkes gibi

Dominico'nun etrafında, biz orada dururken altına sıçıyormuş gibi görünüyor.

"Bay Sante, efendim, sizi beklemiyorduk," diye fısıldıyor, konuşurken hafifçe eğiliyor.

"Nerede o?" Dominico soruyor, sesi tehlikeli derecede alçak. Titreyen adama bakmıyor bile.

"Efendim, arka tarafta. Ama meşgul." Barmen şimdi doksan derece dönmüş, gözlerini kirli zemine dikmiş. Kasıklarında yavaşça yayılan ıslak bir leke gördüğümde gözlerim parlıyor.

Altına işemiş. Daha fazla korkmalı mıyım?

Dominico bir el hareketiyle onu başından savıyor, barmen nefesini tutmuş gibi büyük bir yudum hava alıyor. Olduğum yere çakılıp kalmışım, hâlâ belinden bükülmüş adama bakıyorum, alarm zilleri çalıyor.

"Daisy."

Bakışlarım uzun, karanlık bir koridorun kapısında duran ve beni beklediği her halinden belli olan Dominico'ya kayıyor.

Yavaşça hareket ediyorum, o devam etmeden önce birkaç adımda ona ulaşıyorum. Yanına vardığımızda, koridorun sonundaki bir kapıya ulaşana kadar her iki yanında aralıklı olarak kapıların sıralandığı uzun geçitte ilerliyoruz. Yaklaştıkça kapıdan gelen sesler daha da belirginleşiyor. Kapı açıldığında yüksek sesli homurtular havayı doldururken kendimi destekliyorum. Sesler devam ettiğine göre içerideki her kimse bizi duymuyor olmalı. Ama şaşırmadım. Çok gürültülüler.

Odaya önce Dominico'nun koruması giriyor, ardından patronu ve sonra da ben. Göreceklerimi düşünmek o kadar yanlıştır ki neredeyse gülmek istiyorum. Yer, masanın üzerinde duran eşyalarla kaplı, filmlerde görülebileceği gibi tutku hakim olduğunda oraya atılmış. Benim yaşlarımda bir adam pahalı görünümlü kırmızı meşe bir masanın üzerine eğilmiş, elleri destek için kenarları kavırıyor. Parmak eklemleri beyazdı, bu da tutuşunun gücünü gösteriyordu. Arkasında daha yaşlı bir adam duruyor, ağarmış saçları ve sarkmış cildi yaşını belli ediyor. Büyük bir göbeği var; gri, yay gibi kıllar göğsünden aşağıya, çıkıntılı tümseğin üzerine dağılmış ve benzer renkteki kasık kıllarıyla karışmış.

Başını coşkuyla geriye atmış, şaşırtıcı kalınlıktaki siki genç adamın anüsüne girerken eli genç adamın sırtında. Uzunluğunu sertçe geri sokmadan önce neredeyse sonuna kadar çekiyor, bunu yaparken çıkardığı homurtu sesi, altındaki istekli alıcıdan gelen memnuniyet inlemeleriyle karışıyor. Etin etle buluşma sesi, horozun büzülmüş delikle buluşurken çıkardığı gıcırdama sesiyle karışarak, yaptıkları şeyin erotizmine katkıda bulunan bir ses senfonisi yaratıyor.

Daha önce hiç anal yapmamıştım. Deneyeceğini düşündüm, ama neyse ki benim için ya da değil, nereden bakarsanız bakın, onun zevki benim kanadığımı görmekten geliyordu. Ve bu aletlerle daha kolay elde edilebilirdi. Düşündükçe ürperiyorum ama o karanlık yerde uzun süre oyalanmıyorum. Bu ikisini izlerken, neredeyse nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Yaşlı adamın siki ne kadar kalın olursa olsun, kolayca girip çıkıyor gibi görünüyor, genç adam sanki kendini daha da üzerine yerleştirmeye çalışıyormuş gibi geri itiyor. Bir adam bakire deliğime girerken o masanın üzerinde olduğumu düşünmek boynumdan yukarı çıkıp yanaklarıma oturuyor, odadaki sıcaklık neredeyse anında fırlıyor. Gözlerimi sahneden ayırıp, bakışlarımın arkamdaki fantezide tasvir edilen adama kaymasına izin veriyorum, ancak gümüş grisi gözlerini zaten üzerimde buluyorum. Yüzüm daha da kızarıyor ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi sırtlıyor. Bakışlarımı onunkilerden çekip önümüzde duran sahneye dönüyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, genç adamın rimel ve göz kalemi çerçeveli gözleri benimkilerle buluşuyor, işaret parmağı rujla kaplı ağzının üzerinde gezinirken derinliklerinde yaramaz bir parıltı var, varlığını belli etmemem için bana işaret ediyor.

"Daha sert, evet, işte bu!" diye bağılıyor, yaşlı adam da ona itaat ediyor ve kışına o kadar sert giriyor ki masa bile hafifçe kayıyor. İkisinin de yüzündeki ifade bana yakın olduklarını söylüyor. Başka tarafa bakmalıyım ama bakmıyorum; merakım her şeyin önüne geçiyor. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bu ikisi beni tahrik ediyor. Bu beni ne tür bir insan yapar? Ne zaman röntgenci oldum? Kış yanakları gerildikçe spazmlar yaşlı adamın vücudunu sarsıyor, orgazm homurtular ve titremelerle onu parçalıyor. Aynı anda genç adam sikini okşuyor, ucundaki piercing

Masanın kenarına boşalırken parıldıyor, onay çığlığı neredeyse çekilen bir fotoğrafın sesini bastırıyor.

Yaşlı adamın gözleri fal taşı gibi açılır, derinliklerindeki şaşkın ve memnun bakış yerini önce şoka sonra da korkuya bırakır. Artık çok daha gevşek olan aleti genç adamın arkasından fırlar ve halıya damlayan bir fışkırma salarak zaten orada olan kaosa katkıda bulunur. Genç adam yavaşça dik dururken, sırttan yüzü bizi içine çekerken, eliyle aletini kapatarak geriye doğru tökezliyor.

Doğduğu günkü kadar çıplak ve kendisiyle ve bedeniyle tamamen barışık bir adam kadar utanmaz bir şekilde, köşedeki kanepenin üzerinde özenle katlanmış kıyafetlerinin yanına gidiyor. Dar leopar derisi pantolonunu ve şeffaf siyah askılı bluzunu çekiştirerek siyah kürk ceketinin ceplerini karıştırıyor ve kahverengi bir zarf çıkartıyor. Dominico'ya doğru yürürken bana göz kırptıyor ve sanki az önce bir rol oynamış ve ayakta alkışlanıyormuşasına geniş bir selam vererek zarfı ona uzatıyor. Sanırım başka bir şekilde ayakta alkışlandı.

"Teşekkür ederim, Jean Pierre," diyor Dominico, gözleri köşede elinde gevşek sikini tutarken sahneyi izleyen yaşlı adamdan ayrılmıyor. Jean Pierre ona yaklaşırken daha önce yaşadığı şokun yerini öfke alıyor.

"Özür dilerim Lorenzo," diyor Jean Pierre gülümseyerek. "Bu sadece işti; sonrasında yaptığımız şey zevkti. Senden hoşlanıyorum," diye ekliyor ve işaret parmağını yaşlı adamın yüzünde gezdirdikten sonra bir hareketle geri çekiyor. "Beni affettiğinde belki bunu tekrar yapabiliriz?" Girdiğimiz kapıya doğru yürürken neredeyse şarkı söylüyor, veda sözleri beni solgun bırakıyor. "Tabii hâlâ hayattaysan, sevgilim!"

Dominico tek kelime etmeden zarfı bana uzattı ve odanın derinliklerine doğru yürümeye başladı, koruması da artık kapalı olan kapının yanında duruyordu.

"A şunu." Dominico'nun emrinin bana yönelik olduğunu biliyorum, gözlerim ondan elimdeki zarfa kayıyor. Bu noktada ellerim hafifçe titriyor. Ana masadan uzağa itilmiş tekli yastıklı koltuğa gelişigüzel oturuyor. Şüphesiz ifte yer açmak için, diye düşünüyorum, gözlerim kısa bir süreliğine Lorenzo'ya kayıyor.

Şimdi yüzünde dehşet ifadesi var. Çıplaklığının onu dezavantajlı duruma düşürdüğüne inanıyorum, savunmasızlığı gözeneklerinden sızıyor.

Belgeye odaklanarak, bağlayıcının etrafına sarılmış küçük ipi hızla çözüyorum ve bir tomar kâğıt çıkarıyorum.

"Ne yazıyor?" Dominico soruyor, bir elinde puro, diğerinde puro ucu kesici. Ucunu kesiyor, sessiz odada çıkan ses bir şekilde uğursuz. Gözlerim Dominico'nunkilerle buluşuyor. Tavrındaki ölümcül sakinlik ve duygusuz yüzü beni yanıltmıyor. Yüzeyin altında bir kasırga, yoluna çıkan her şeyi yok etmeye hazır bir kasırga var. Bu bakışı tanıyorum, çünkü kaçtığım kurşun da bu görüntüyü takınmıştı. Belki Dominico kadar dehşet verici değildi ama daha az korkutucu da değildi.

Kâğıtlara göz gezdiriyorum, okuduklarımı anlamlandırmaya çalışırken kaşlarım çatılıyor. "Banka hesapları. Offshore. İki tane. Tanrım. Birinin bakiyesi elli milyon doların biraz üzerinde." Dominico artık yanan purosundan nefes çekerken sözlerimi duyunca irkilmedi bile, elini devam etmek için havada salladı. "Diğeri yirmi milyonun biraz altında. İlki," diye tereddüt ediyorum, çıplak Lorenzo'ya kısa bir bakış atıyorum, gözlerindeki yalvarış fark edilmiyor değil. Başına gelecekleri biliyor. "Lorenzo Luigi Esposito."

"Diğeri." Dominico sormuyor. Talep ediyor.

"Diğeri Amelia Anna Esposito adında bir kadın adına düzenlenmiş," diye cevap verip bir sonraki sayfaya geçiyorum. Başka bir şirkete ait gibi görünüyor ve banka hesap özetleri ilgili transferleri gösteriyor. Referanslar, yedi aylık bir süre boyunca iki hesaba yapılan para yatırma işlemleriyle eşleşiyor.

"Para yatırma işlemlerini yansıtan banka ekstreleri. Ödemelerin bir kısmını bir holding şirketi yapmış. NextGen Pharma Tech." Bu ismin neden bu kadar tanıdık geldiğini merak ederek anılarımı gözden geçirirken kaşlarım derinleşiyor.

"Daisy," diyor Dominico sessizce, dikkatimi çekerek. Elini açtı ve parmaklarını şıklatarak belgeleri ona uzatmamı işaret etti. Bunu yaptıktan sonra ayağa kalkıyor ve az önce boşalttığı sandalyeye oturmamı işaret ediyor. Acaba kalkmaya mı niyetliydi yoksa odada lekesiz görünen tek sandalyeyi bana teklif ederek gerçekten bir centilmenlik mi yapıyordu?

"Mmm, bilmediğimi sandın. Ne kadar kibirli. Bir süredir senin peşindeydim. Elimde kanıt varken, bana bu şekilde ihanet etmeyi seçtiğin için incindim amca. *Aileme* ihanet ettin. Hainlere ne yaptığımı biliyorsun." Dominico'nun sözleri üzerine yaşlı adam tökezleyerek ilerliyor, İtalyanca anlamadığım kelimeler mırıldanırken ağzından yalvarışlar dökülüyor.

Famiglia mı? Bu kelime zihnimde defalarca tekrarlanıyor ve ardından Bir tane daha. Mafya. Bu adam mafyanın bir parçası. Hepsi öyle. Kendimi neye bulaştırdım ben? Kime bulaştım?

"Onu depoya götürün." Dominico'nun emrinin hemen ardından koruması Lorenzo'ya odadan çıkarken eşlik ediyor, Lorenzo'nun bacağından aşağıya ve siyah halı kaplı zemine bir idrar izi akıyor. Bu Dominico'nun süper gücü. İnsanların altına işemesini sağlamak. Sanırım yerdeki diğer her şeyle birlikte bu da olağan bir durum. Bu korku tepkisini bilirim. Bununla ilgili kişisel tecrübelerim var. Şimdi bile, endişelendiğimde ya da korktuğumda, mesanem tepki verir ve kendimi rahatlatma ihtiyacıyla benimle alay eder.

Ben sandalyemden kalkarken Dominico yavaşça dönüp bana bakıyor ve ayakkabısının topuğuyla çoktan çöpe atılmış halının üzerindeki purosunu söndürüyor. Bakışları çok yoğun ve birden yalnız olduğumuzun farkına varıyorum. Ben izlerken bir adamın diğerini becerdiği bir odada yalnız.

"Gösteriyi beğendin *mi, il mio fiorellino*?" Sesi çok derin ve baştan çıkarıcı, etrafımı sarıyor, onun yanındayken her zaman yanıyor gibi görünen bir ateşi okşuyor. Süslü bir takım elbise ve dövmelerle sarılmış, tüm kasları ve sertliğiyle orada durması beni ıslatıyor. O tehlikeli, bunu biliyorum. Ama bu tehlike beni cezbediyor. Etmemeli. Yine de şu anda tek istediğim bu delicesine çekici, son derece tehditkâr adamın beni o masanın üzerine domaltması ve beni öyle bir sikmesi ki, sanki vücudumun bir izini bırakacakmışım gibi geliyor. Gözlerim ondan masaya kayıyor ve tekrar geri dönüyor.

Onun sorusuna cevap vermek yerine kendi sorumu soruyorum. "*Il mio fiorellino* ne demek?"

Bana yavaşça yaklaşıyor, her adımı kalbimin atışında bir yanlış adıma neden oluyor. Tanrım, o kadar tahrik oldum ki

Ne yapabileceğini tahmin etmekten. Aradaki mesafeyi öyle kapatıyor ki, ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum. Büyük bir el tarafından hızla çevrelenen bir boyun. İnliyorum. O hırlıyor. Bu ses bacaklarımın arasında bir karıncalanmaya neden oluyor ve arzu pamuklu külotumu sıyrıyor.

Öne doğru eğiliyor, ağzı kulağımın yanında.

"Benim. Küçük. Çiçeğim." Lanet olsun. Boynumu nazikçe sıkarken söylediği sahiplenici sözler klitorisimin zonklamasına neden oluyor.

"Şimdi soruma cevap verin. Gösteriyi beğendin mi?" Hafifçe geri çekiliyor, ben dudağımı ısırırken bakışları benimkilere kilitleniyor. Gerçek dışında bir şey söylersem bunu yüzümden anlayacaktır. Ama ona karşı gelmek istiyorum. Cezalandırılmak istiyorum.

"Hayır." Sırıttıyor, bakışları dudaklarıma dalıyor.

"Yaramaz, yaramaz. Sana bana yalan söyleme demiştim." Bir kalp atışı içinde beni döndürüyor, dudaklarımdan heyecanlı bir çığlık geçiyor, ardından iri eli aşırı hassas ve iyice yağlanmış alt bölgemi kavradığında şok geçiriyorum.

"Bakalım yalan mı söylüyorsun?" Yavaşça ovalıyor, vücudum avucunun içine doğru iterek bana ihanet ediyor. Çömlekçi çarkındaki macun gibi. Arzuladığım bu adamın bana dokunma hissinin tadını çıkarırken, bir başka hain inilti bedenimi terk ederken başım geriye düşüyor. O kadar büyülenmiş ve dikkatim dağılmış ki, eli külotuma girene kadar kotumun düğmesini açtığını bile fark etmiyorum. Uzun, kalın bir parmak klitorisimin üzerinde kayıyor ve sırlıklam olmuş kıvrımlarımın arasından geçmeden önce tepki olarak sarsılmama neden oluyor. Yalanımın gerçeği.

"Bana yalan söyledin," diye kulağıma fısıldıyor, parmağı klitorisimin etrafında dönüyor ve boşalmak için aslında çok fazla uyarılmaya ihtiyacım olmayacağını fark etmemi sağlıyor. O kadar heyecanlıyım ki şimdiden bir orgazmın kıvrıldığını, inşa edildiğini hissedebiliyorum, parmağının her darbesi beni çok istediğim bir boşalmaya yaklaştırıyor, bunun için yalvarıyorum.

"Lütfen. Çok yaklaştım." Kıkırdıyor ve sonra, her şey aniden olduğu gibi, beni serbest bırakırken öne doğru tökezliyorum, orgazmın eşliğindeyken orgazmdan mahrum bırakılmam, en hafif tabirle sarsıcı.

Topuklarımdan üzerinde dönüyorum, şehvet dolu bakışlarım onunkileri buluyor.

Çok yavaşça, parlayan ıslak parmağını ağzına yerleştirmeden önce kullandığı elini kaldırıyor.

Vay canına. Bana bakarken beni tadarken gözlerindeki açlık asla unutamayacağım bir andı. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Bana bir daha yalan söyleme. Gel." Ve aynen böyle, dönüp kapıya yöneliyor, beni yarım kalmış bir karmaşa içinde bırakıyor. Bu benim cezam ve bundan hoşlanmıyorum. Kendimi canlı bir tel gibi hissediyorum, en hafif dokunuşta kıvılcım çıkarmaya hazırım.

"Daisy." Sesindeki emirle sersemliğimden sıyrılıyorum, ayaklarım nihayet hareket ediyor.

Loş ışıkta Lorenzo'nun halıda bıraktığı idrar izinin nerede olduğunu göremiyorum. Çok geç, ayakkabımın yıpranmış tabanından sızıp çorabımın içine işlediğini hissediyorum. Geriye doğru zıplayarak kapı çerçevesine yaslanıyorum ve ne yapacağımı düşünürken ayağımı yukarı çekiyorum. Ayağımın başka bir insanın vücut sıvıları içinde ezilmesini istemiyorum ama kulüpteki zeminin durumunun da daha iyi olmadığını biliyorum.

"Ne oldu?" Dominico neredeyse gerçek bir endişeyle soruyor, Lorenzo'yla konuşurken sesindeki sertlik gitmiş. Yıpranmış tabanıma bakarken utançtan yerin dibine giriyorum, neyse ki ben olanları dile getirmek zorunda kalmadan durumumu anlamış görünüyor.

Beklemediğim şey, güçlü kollarının beni yukarı çekmesi, üst bedenimi göğsüne yaslarken bacaklarımın kaslı ön kolunun üzerinde sallanmasıydı. Tanrım. En son ne zaman birinin beni böyle tuttuğunu hatırlamıyorum. Çok güzel bir his.

Bölüm 8

Dominico

Bir tüy kadar hafif, Lily'yi arabadan alıp önünde durduğumuz butiğe taşıırken bu düşünce ikinci kez aklımdan geçiyor. Lily'nin eşyalarını malikâneme taşımayı bitiren Matteo ve diğer adamlarımdan Luca bizi Mirra'dan alıp buraya getirirken, Edoardo da Lorenzo'yu daha sonra ilgileneceğim depoya götürdü. İkinci bir araç arkamızdaydı, dört adamım daha araçtan inip şehrin merkezinin hemen dışındaki sakin bir sokakta bulunan Eve's adlı gösterişli butiğin önünde konumlandılar.

Lily utançtan kızardı, itirazlarının anlamsız olduğunu anlayınca da sesi soluğu kesildi. Onu kulüpte bir sandalyeye oturtuktan sonra ayakkabılarını hızla çözdüm ve temizlik personelinin diğer çöplerle birlikte atması için bir kenara attım. Onlar oraya, kullanılmış prezervatiflerin yanına aitti, amaçları kirli çorapları kadar sona ermişti. Üzerinde bıraktığım tek şey her iki ayağına da yapıştırdığı sayısız yara bantlarıydı. Bir önceki geceden kalma ayakkabıları yüzünden su toplamış, diye mırıldandı sessizce. Onu eve koşacak kadar korkuttuğum düşüncesi biraz tedirgin ediciydi. Korku aşılama yapmaktan hoşlandığım bir şeydi. Bu

insanları kontrol altında tuttu. Onunlayken, yanlış hissediyordum. Bu konuda neden böyle hissettiğim bile yeterince rahatsız edici.

Onu Basilio'ya geri götürmeli ve kellesine konan ödölün sonuçlanmasına izin vermeliyim. Ama Mirra'da olanlardan sonra ve onun tadı hala dilimde iyi bir viski gibi dururken, ona bir şey olacağı düşüncesi midemin çukurunda garip, boş bir his bırakıyor. Bu bir uyarı ama bakışlarım onun güzel yüzünde gezinirken bunu görmezden geliyorum. Fırsat verildiğinde her zamanki boyun eğmiş görüntüsünden çok daha fazlasını ifade eden bir yüz.

Matteo benim için kapıyı açıyor ve tezgâhın arkasındaki kadın bizi karşılamak için acele ediyor, beraberinde hastalıklı, tatlı kokulu bir parfüm bulutu getiriyor. Kısa bir süre Lily'nin vanilya ve yasemin kokusunun kıyaslandığında ne kadar iyi olduğunu düşünüyorum. Hay sikeyim.

"Bay Sante, sizi burada ağırlamak büyük bir onur. Uzun zaman oldu. Sizin için ne yapabiliriz?" El değmemiş mavi iki parçalı elbisesinin üzerinde adı yazılı olan Sally ellerini birbirine kenetlemiş, gözlerinde dolar işaretleriyle bana bakıyor ve kollarımdaki kadını görmezden geliyor. Şüphesiz buraya son gelişimde, iki yıl önce kız kardeşim Mia'ya doğum gününde yepyeni bir gardırop hediye ettiğimde elimden düşürmediğim bir tomar parayı hatırlıyor. Bu yıl ise Bahamalar'da bir tatil eviydi.

"En iyi parçalarını görmek istiyorum. Ve dükkânı bugünlük kapat. Biraz mahremiyet istiyorum." Odanın ortasındaki krem kaplı kanepelerden birine doğru yürüyorum ve Lily'yi usulca oturtup yanına oturuyorum. Matteo kapıya doğru yürüyüp tabelayı açıktan kapalıymış gibi çeviriyor. Ancak adamlarımın dışarıdaki görüntüsünün bile caydırıcı olacağını düşünüyorum.

Sally mağaza asistanlarından oluşan ekibini çağırıyor, bazılarının yüzü tanımaktan solmuşken diğerleri merak ve arzuyla izliyor, gözleri utanmadan bedenimi tarıyor. Sadece bir tanesi küçük çiçeğime bir bakış atma nezaketini gösteriyor. Lily onlarla benim arama bakıyor, bakışları yüzümün yan tarafına nazik öpücükler gibi dokunuyor. Birdenbire onu tanımadıkları için kızgın hissettim.

"Peki, Bay Sante, aradığımız boyut nedir?" Sally soruyor, gözlerini bana dikmiş, yanıtımı bekliyor. Bunun yanımdaki kadın için olabileceğini düşünmüyor bile.

bol ikinci el kıyafetler belki de tam olarak Lily'nin amaçladığı şeyi yapıyor: onu görünmez kılmak.

Boyutlarını sayarken Lily şok olmuş görünüyor, muhtemelen başka biri için orada olduğumuzu düşünüyordu. Ne kadar da saf.

"Ama bu benim-" Lily sözünü bitiremeden, doğrudan Sally'ye bakarak onun sözünü kestim.

"Ve arkadaşşıma hak ettiğı saygıyı gösteresen iyi edersin. Benim olana saygı göstermeyenlere ne olduğunu biliyorsun."

Tehdit etkili oldu, yanaklarındaki tüm rengi boşalttı. Kekeleyerek özür dilerken kenetlenmiş elleri hafifçe titriyor. Lily'ye kendini tanıtıyor, hangi tarzları tercih ettiğini sorarken sesi titriyor.

"Özür dilerim, Sally. Bize biraz izin verir misin lütfen?" Lily küçük elini kaldırarak Sally'nin yeni gelenler hakkında prova ettiğı satış konuşmasını durdurmak için soruyor. Sally bana bakıyor, hafifçe başını sallayarak bizden ayrılması gerektiğini işaret ediyor.

"Neler oluyor? Ve ben ne zamandan beri seninim? Ben sığır değilim," diye fısıldıyor Lily, gövdesi bana dönük olacak şekilde koltuğunda kayarak doğrudan yüzüme bakmasını sağlıyor. Çok cesurca.

"Sana kıyafet alacağız. Sana uygun olanlardan," diyorum basitçe, diğer soruyu duymazdan gelirken gözlerim onunkilere kilitleniyor. Onu neden benim olarak gördüğümde emin değildim. Belki de her şeyin bana ait olduğunu düşünüyordum.

"Ama benim kıyafetlerim var," diyor, küçük bir eliyle yıpranmış kot pantolonunu endişeyle okşuyor.

"Senin yok. Dolabını gördüm ve yeni rolün için ne yeterli ne de doğru tarzda." Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve az önce söylediklerimi düşünürken başı hafifçe geriye çekildi.

"Ne yeni rolü? Basilio beni kovdu mu?" Sesindeki acı beni rahatsız ediyor. Olması gerekenden daha fazla. O şerefsiz. Neden onun için bu kadar endişeleniyor?

"Bunu geçici bir görev değişikliği olarak düşünün. Onunla ortaklığa girmemle birlikte senin yeni patronun ben oluyorum. Ve yeni patronun olarak, bana başka bir yerde yardımcı olmana ihtiyacım var." Kısa süreli bir rahatlama ifadesi beliriyor, ancak yerini kuşkuya bırakıyor, kaşları yukarı doğru kalkıyor. Yapabilirim

Soruları olduğunu söylüyor ama belki de kendini korumak için bunları sormuyor.

"Burada alışveriş yapacak param yok. Bence başka bir yere gitmeliyiz." Vücudunu çevirirken gözleri benimkilerden kayıyor, şimdi önümüzde sıra sıra dizilmiş kıyafetlere odaklanmış, kollarını önünde savunmacı bir şekilde kavuşturmuş.

"Bu benim için çalışmanın bir getirisi, bir iş masrafı. Bazı etkinliklerde bana eşlik etmeniz gerekecek ve sizden şık görünmenizi bekliyorum. Fatura sizi ilgilendirmez."

"Senin için mi çalışıyorum? Mafyanın bir parçası olarak mı?" diye fısıldıyor, gözleri duyan olup olmadığını kontrol etmek için etrafta geziniyor.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve ben cevap vermeyince bunu onay olarak algılıyor.

"Peki mafya için ne yapıyorsun? Yani, oldukça yüksek rütbeli birine benziyorsun, ya da her ne diyorsan. Ve oldukça... irisin. Bilirsin işte, kaslı," diye mırıldanıyor, sanki bu durumu açıklıyormuş gibi elleriyle bana doğru işaret ediyor. "Onların infazcısı falan mısın?" diye soruyor, güzel viski gözleri sanki ona bir şekilde cevap verecekmiş gibi yüzümü arıyor. Ne kadar bilgisiz olduğuna gülmek istiyorum ama bu diğer hanımların hissettiği korkuyu yumuşatırdı ve henüz onları bu kadar kolay bırakmaya hazır değilim.

"Benim bir patronum yok." Kaşları çatılıyor ve kafası karışmış gibi başını hafifçe sallıyor.

"Ne? Patronun yok mu? Ama eğer bir patronun yoksa, bu... bu senin..." diye mırıldanıyor, şimdi orada gördüğüm şok olmuş ifadenin her yerinde yazılı olan anlayış yerine kayarken kelimeleri azalıyor.

"Patron sensin." Benden çok kendi kendine fısıldıyor.

"Evet. Ben Cosa Nostra'nın Don'u, Üç Aile'nin başıyım."

Bu yeni bilgiyi işlerken ağzında bir 'o' harfi oluşuyor. Korkunun ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyorum ama çıkmıyor. Onun yerine başını yana eğiyor.

"Şimdi hatırladım. Küçükken bir dergide resminizi görmüştüm. O rolü üstlenmek için ne kadar genç olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. O zamanlar çok masum görünüyordun."

"Peki şimdi nasıl görünüyorum?" Soruyorum, bu kelime artık benim için kesinlikle geçerli değil. Bazen hiç öyle oldu mu diye merak ediyorum. Bazı günler, bu şekilde doğduğumu düşünüyorum. Çekirdeğe kadar çürümüş.

"Daha yaşlı ve bilge." Beklediğim bu değildi. Tehlikeli. Bir katil gibi. Yorgun. Bunlar olağan şeyler. Ama benim küçük çiçeğim sıradan değil.

Gözleri Sally ve diğer kadınların beklenti içinde bekledikleri yere kayıyor. Bütün gün ve gece orada kalabilirler. Umurumda bile değil.

"Her neyse. Bu geçici bir görev değişikliği olduğu için yeni kıyafetlere gerek olduğunu sanmıyorum." Sanki mesele hallolmuş gibi koltuğunda dönüyor.

Başımı salladığımda Sally diğer tezgâhtarlarla birlikte geri döndü.

"Hazır mıyız?" Benden gelen bir evet ile Lily'den gelen bir hayır çarpışıyor. "Evet." Ses tonumdaki kesinlik iki kadının da bakışlarını üzerime çekiyor.

"Gelin," diyor Sally, eliyle Lily'nin önündeki havayı süpürerek arkasındaki soyunma odasına doğru ilerliyor.

Lily bana son bir kez baktıktan sonra sinirli bir şekilde oflayıp pufleyerek ayağa kalkıyor ve çıplak ayaklarıyla hızlı adımlarla odanın içinde ilerliyor.

"Kıyafetleri görmek istiyorum," diyorum, bu isteğin nereden kaynaklandığından emin olamadan, Dante'nin sevkiyat durumuyla ilgili güncellemesini gösteren telefonuma bakarken.

Kısa bir süre sonra Lily beliriyor, iki parçalı ceket ve pantolonuyla karşımda beceriksizce dururken yüzünden mutluluk okunmuyor. Neden mutsuz olduğunu anlayabiliyorum. Hiç hoş değil ve çok daha yaşlı birine göre bir tarz.

"Beğendin mi?" "Beğendin mi?" diye soruyorum, hemen başını sallaması şüphelendiğim şeyi doğruluyor.

"Senin için ne seçtiklerini unut. Etrafta dolaş ve beğendiğin parçaları seç. Ve birkaç güzel elbise seç, bu gece dışarı çıkabiliriz." Şaşkınlık yüzünü kaplıyor ve ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. Dikkatimi tekrar telefonuma veriyorum, ancak sonunda hareket ettiğinde ona geri dönüyorum. Tereddütle raflara yaklaşıyor, bakışları endişeyle dükkânın içinde geziniyor. Sanki kendi kıyafetlerini hiç seçmemiş gibi. Ne kadar tuhaf.

Lüks bir hayattan geliyor, bu da bunun onun için neden bu kadar önemli bir mesele olduğu sorusunu akla getiriyor.

Sonunda birkaç parça eşya toplayıp soyunma odasına geri dönüyor ve kısa bir süre sonra uzun kollu, vücudu saran çiçekli bir elbiseyle yeniden ortaya çıkıyor. Kıyafet onun için yapılmış gibi görünüyor ve utangaç gülümsemesi bana onu beğendiğini söylüyor. Onaylarcasına başımı sallıyorum ve bu yedi yüz kıyafet değişikliği boyunca devam ediyor. Daha önce bir alışveriş gezisinin bu kısmında hiç kalmamıştım. Genellikle Mia'ya yaptığım gibi onları bir şoför ve kartımla gönderirim. Ama bu seferki faydalı oldu. Lily hakkında daha çok şey öğreniyordum.

Elbiseler arasında bir şey göze çarpıyor: tüm kıyafetler uzun kollu ve yüksek yakalı. Sormak için Sally'yi çağırdığımda, denemek için yeni kıyafetler ararken Lily'nin özelliklerinden birinin bu olduğunu açıklıyor. İlginç.

Lily'nin boğuk sesi Sally'yi çağırıyor.

"Herkes dışarı. Şimdi," diye emrediyorum, ayağa kalkıp soyunma odasına doğru ilerliyorum. Arkamda, mağazadan hızla çıkan insanların telaşlı ayak seslerini duyuyorum.

İçeri girerken tereddüt etmiyorum, gözlerim bir kolunu omzuna atmış, diğerini de alttan sırtına dolamış olan Lily'yi buluyor. Parmakları ortada buluşuyor ve sıkışmış gibi görünen bir fermuarla boğuşuyor.

Tekrar Sally'yi çağırıyor, hayal kırıklığı fermuarı ve kumaşı endişeyle çekiştirmesinden belli oluyor, ki eminim gerçekten kırılabilir.

"İzin verin," diyorum ona doğru adım atarak.

Bakışları aynada benimkini yakaladığında hareketsiz kalıyor, elleri düşüyor.

Şok. Şaşkınlık. Arzu. Sikiş. Hepsi orada. Hepsi benim görmem için orada.

Bakalım bu kıyafetlerin altında başka neler saklıyor.

Bölüm 9

Lily

Kahretsin. O burada. Başka bir kapalı alanda. Benimle yalnız. Birkaç saat önceki karşılaşmamızdan sonra cinsel olarak ne kadar hüsrana uğradığımı düşünürsek, iyi bir fikir değil. Beni biraz daha cezalandırmaya mı çalışıyor? Bunu yapmasını istiyor muyum? Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

"Dominico, burada ne işin var?"

Yavaşça bana yaklaşıırken bakışları okunmuyor, sorum cevapsız kalıyor, yine de şaşırmıyorum. Yanıt vermeye değer bulduğu şeyleri seçiyor. Tanıştığımız ilk andan beri bunu fark etmiştim; güçlü erkeklerin sıklıkla sergilediği bir özellik.

Kontrolcü erkekler hayatımda hep vardı ama bu seferki farklıydı. Diğerleri beni korkutuyordu. Bu beni korkutmaktan fazlasını yapıyor. Beni heyecanlandırıyor da, sanki korku ve arzu bıçak sırtında, tehlikeli bir şekilde bir arada yaşıyormuş gibi. Özellikle de şimdi onun dünyanın en güçlü adamlarından biri olduğunu biliyorken - lanet olası bir mafyanın başı. Kalbim hızla çarpıyor, göğsümdeki yerinden kaçmaya çalışıyor ve parmağının fermuarın hemen üzerindeki deriye dokunduğunu hissettiğimde, kalp yetmezliğinden ölebileceğimi düşünüyorum. Yaptığı şey bu. Beni bir rollercoaster'a bindiriyor, böylece tüm duygularımı aynı anda hissediyorum. Duyularımı aşırı yüklüyor ve sanırım bunu biliyor.

Aynadaki yansımama bakıyorum, bu soyunma odasında onlardan bolca var. Aynalar iki duvarı süslüyor ve genellikle bu butiklerden alışveriş yapan müşterilerin egoist doğasını besliyor. İçeri girdiğimde bu odanın tek başına neredeyse benim dairem kadar büyük olduğunu fark ettiğimde neredeyse gülecektim. Köşede müşterilerin dinlenmesi için güzel bir divan var, görevliler de onları el pençe divan bekliyor. Belki de eski türüme karşı çok acımasız davranıyordum, ama onların çoğundan kendini beğenmişlik ve açgözlülükten başka bir şeye tanık olmamıştım.

Dominico'nun omurgamı hafifçe takip eden parmakları, gözlerim yansımada onunkilerle buluştuğunda beni şimdiki zamana geri çekiyor. Benden neredeyse bir karış daha uzun olduğu için başımın üstünden onun muhteşem yüzünü engelsiz bir şekilde görebiliyorum ama bu pek işe yaramıyor. Maskesi sıkıca yerinde duruyor ve hiçbir şeyi ele vermemesindeki rahatlığı kıskanıyorum. Parmakları boğuştuğum fermuarı buluyor, hafifçe çekerek sıkıştığı yerden kurtarıyor. Fermuarı daha da aşağı çekerken başparmağı tenimi sıyrıyor, etin etle kısa süreli buluşması omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Bir gülümseme, bir tür duygu, vücudumun tepkisini fark ettiğini gösteriyor. Üzerinde kesinlikle kontrolüm olmayan bir tepki.

Birçok kadın bu tepkiyi paylaşıyor gibi görünüyor. Daha önce mağaza görevlilerinin Dominico'nun fiziğini şehvetle ve sınırsızca incelediklerini fark etmiştim. Aklıma Sally'nin geldiğimizde daha önce buradan alışveriş yaptığını ima eden sözleri geliyor. Belli ki burası kendisi için bir şeyler bulabileceği bir mağaza değil, bu yüzden başka bir kadın için alışveriş yapıyor olmalı. Bu düşünce bir kıskançlık dalgasını tetikledi. Bu adamla sadece iki kez birlikte olduğumu düşünürsek, bu tamamen yersiz ve tuhaf bir duygu. Daha önce beni kollarında sıkıca tuttuğunda onayladığı tanrısal yüz hatlarına ve inkar edilemez kaslı fiziğine bakarken, aralarından seçim yapabileceği bir dizi çarpıcı arkadaşı olduğunu hayal ediyorum: güzel ve mükemmel. Parmağı sırtımdan aşağı süzülüp elbisenin fermuarını takip ederek beni başarılı bir şekilde yeryüzüne geri çekerken bunu fark ediyorum. Görebilecekleri karşısında yaşadığım panik, yüzümü ona dönerken öne doğru sıçramama neden oluyor.

"Bu mükemmel. Yardımın için minnettarım Dominico, ama bundan sonrasını ben halledebilirim." Gitmesini umarak ona gergin bir gülümseme sunuyorum.

Ama böyle bir güce sahip değilim, bu yüzden ayakta durup birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, isteğim açıkça yerine getirilmeyecek. Yüz hatlarımı incelerken, bir şeyler ararken yoğun bir şekilde odaklanıyor ve kıvrınmama neden oluyor.

"Bu kıyafetlerle ne saklıyorsun?" diye soruyor sonunda, daybed'e doğru yürürken, rahatça arkasına yaslanırken vücudu içine gömülüyor, bir kolu arkaya sarkarken diğeri bacağına dayanıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Güzel elbisemin kollarıyla oynarken başka tarafa bakarak soruyorum. Tüm bu muhteşem kıyafetleri denemekten hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum, özellikle de onları seçebildiğim için. Altı ay önceki olaydan önce, yıllardır kendim için bir kıyafet seçmemiştim, her zaman *onun giymemi* istediği şeyleri giyiyordum, böylece utanç verici olmayacağımı söylediler.

"Çıkar şunu." Başımı kaldırıyorum, Dominico'nun yüz ifadesi tamamen okunamaz bir halde bana bakıyor.

"Ne? Neden?" Yavaşça soruyorum. Bunu bana neden yapıyor? Ben neden buradayım ki?

"Çıkar şunu. Kibarca soruyorum, ama kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum..."

Lily."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum.

O biliyor. Gerçek adımlı biliyor. Kim olduğumu biliyor. Ama o zaman neden hala buradayım ve onun yanına dönmedim?

Bunun bir önemi yok. Bilmek istemiyorum. Bu ondan yüzde bin daha iyi. Şu anda Dominico'dan ne kadar korkuyor olsam da, alternatifleriyle yüzleşmektense burada olmayı tercih ederim. Yenildim, bununla savaşmanın bir anlamı olmadığını fark ettim. Dominico'nun merhametine kalmıştım. Ne isterse yapardım. Bu vücut enkazını ona göstermek bile.

"Gördüklerin hoşuna gitmeyecek. Ben... kusurluyum. Kırık," diye mırıldanıyorum, kelimeler dudaklarımdan dökülürken bakışlarımı kaçırmıyorum. Alışkın olduğu kadınlara kıyasla bu onun için bir şok olacak.

"Ben kendi fikirlerimi oluşturabilecek kapasitedeyim, sen de kendi fikirlerini oluşturabilirsin." Sözleri tartışmaya yer bırakmıyor.

Aynaya dönerek elbisenin kollarını aşağıya doğru çekiyorum ve elbisenin vücudumdan düşüp ayaklarımın altında toplanmasına izin veriyorum. Neyse ki Sally beni yıpranmış sütyen ve külotumu bu güzel, uyumlu siyah dantel takımla değiştirmeye ikna etmişti. Daha önce soyunduğumda, uyumsuz pamuklu iç çamaşırlarıma bu kadar telaşlı bakması komikti. Yüzündeki ifade, bu kıyafetlerin çok daha üstün malzemesinin bu daha düşük kumaş parçalarına dokunmasına izin vermesinin mümkün olmadığını gösteriyordu. Kısa bir süre sonra, birbirinden güzel ve oldukça seksi on takım getirildi.

Dominico ayağa kalkıyor, yavaşça yaklaşırken gözleri hâlâ benimkilere kilitli. Sadece arkama geçtiğinde bakışları düşüyor. Yüzünü dikkatle izliyorum, keşke onun için ne hissettiğini görmeme izin verecek kadar önemli olsaydım. Bana baktığında ne görüyor? Hangi düşünceye sahip? Birinin benim hakkımdaki izlenimi önemli olmayalı uzun zaman oldu.

Sırtımdaki küçük yuvarlak yara izlerinden birinin etrafında dolaşan parmağının hafif dokunuşu beni neredeyse sıçratıyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum, çünkü tüy kadar hafif, birinden diğerine uçuyor. Gözlerimi kapatıyorum, yaşların düşmemesini diliyorum. Uzun zamandır kimse bana bu kadar şefkatle dokunmamıştı, bu his derinliklerimdeki kayıp duygularını uyandırıyor. Sanki aç bırakılmışım gibi. Yoksun bırakılmış. Bu yanlış. Bana böyle dokunulmalıydı. Hafifçe, bir kelebek gibi, çelik, deri, puro ve yumruklarla değil. Bir gözyaşı süzülüyor, çok uzağa gitmeyen bir gözyaşı, ilerlemesi bir parmak tarafından durduruluyor. Gözlerim tam zamanında açılıyor ve parmağın bir ağza girip yalandığını görüyorum.

"Ağlama. Gözyaşları sana yardım edemez. Hepimizin yaraları var. Sadece bizimkiler hem içeride hem de dışarıda." 'Biz' kelimesi havada asılı kalıyor, sadece kullanılmasıyla bile bir bağ kuruluyor. Sesinde, orada olduğunun farkında olduğundan bile şüphelendiğim bir şefkat var.

"Bu," diyor parmağını karnımdaki iki inçlik yara izinde gezdirerek, "sadece et ve kemik. İçindekilere ancak sen izin verirsen ulaşabilirler. Onlara izin verme. Ruhunu, iradeni ancak onlara izin verirsen yok edebilirler. Onlara izin verme." Söyledikleri beni şok ediyor, söylediklerinin derinliği ve inancı bana bunların onun için de bu anın benim için olduğu kadar kişisel olduğunu söylüyor. Bana hiçbir şeyi özgürce ifşa eden bir adam gibi gelmiyor.

Böyle bir duygusallıkla yüklü kelimeler. Onun etrafında hissettiğim kor, bu farkındalıkla kıvılcımlanıyor. Sadece biri için değil, onun için de özel olabileceğim düşüncesi yangına körükle gitmek gibi bir şey.

Sözsüzce elimi tutuyor ve karnımın üzerine koyuyor, eli benimkinin üzerinde yara izlerimin üzerinde geziniyor. Diğer eli kolumda bir çizgi çiziyor, yukarı doğru devam etmeden önce alt taraftaki uzun yara izini kısaca takip ediyor. Odadaki enerji değişiyor, cinsellik yüklü bir hal alıyor. Parmağı boynumu sıyrıyor, oradaki çılgınca nabız, elini sıkıca boğazıma sararken uyluklarımın arasında oluşan benzer bir nabızla eşleşiyor. Tam da ait olduğu yere. Hafif bir baskıyla öne doğru eğilirken başım yana yatıyor, nefesi yüzümü havalandırırken gözlerim arzuyla kapanıyor.

"Gözlerini aç," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum, bakışlarının aynadaki yansımasında vücudumun üzerinde gezinmesini izliyorum, iğrenme değil, açlık dolu bir bakışla. Beni Mirra'daki ofiste olduğum kadar ıslak yapan bir arzu.

Eli benimkini yavaşça aşağı indiriyor, her küçük harekette beklentim artıyor. Sonunda dantelli külotumun bandına ulaştığımızda nefes nefese kalıyorum, ama öncekinden farklı olarak, onun eli ve benimki külotun içinde kayboluyor, bu yol alt karnımın lezzetli bir şekilde sıkılmasına neden oluyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor, parmağını benimkinin üzerinde gezdiriyor, ıslak amıma dalmadan önce klitorisimin üzerinden ve ıslak kıvrımlarımdan geçiriyor. "İçten ve dıştan."

Parmaklarımızın dolgunluğu çok lezzetli, parmaklarımızı mükemmel bir ritimle amıma sokup çıkarırken parmaklarımız iç duvarlarımı okşuyor. Manzara erotik, dövmeli eli boynuma dolanmış beni sıkıca kontrol ederken, diğer eli içime daha hızlı pompalıyor, bu tempo beni iyileşemeyeceğimden korktuğum bir orgazma doğru itiyor. Avuç içi benimkini onunkinin altına doğru zorlarken boğazımı sıkıca kavlıyor, klitorisimdeki sürtünme onun altında titrediğimden çok fazla, hayatımın en iyi orgazmını yaşarken duvarlarım etrafımızda kenetleniyor. Birkaç dakika önce saf zevk bedenime saldırırken kapanan gözlerim, o beni serbest bırakırken açılıyor. Bir kez daha.

Aynaya karşı kendimi sabitlerken, bacaklarım hala zayıf, öne doğru tökezliyorum.

"Yara izlerinden utanma, *il mio fiorellino*. Az önce yaşadığın özgürlüğü şimdi seçtiğin kıyafetlerde de görmek istiyorum." Bu sözlerle birlikte beni tamamen şaşkın bir halde bırakarak uzaklaştı. Az önce ne oldu?

Bölüm 10

Dominico

Dante bana bir bez uzatıyor, deponun dışına park edilmiş araca doğru yürürken ellerimdeki kan kirli beton zemine damlıyor. Daha birkaç saat önce ellerim farklı türden bir ıslaklıkla kaplıydı. Kendimi bu olaydan kurtarmaya çalışıyorum. Başarısız bir şekilde.

Onun tatlı amının parmaklarımızın etrafını sarma hissi, beynime herhangi bir kötü alışkanlıktan daha hızlı yerleşti. Elim her türlü silahı kullanmaya alışkındır, ancak onu sadece parmaklarımızla boşaltmak, şimdiye kadar damgaladığım her şeyden daha güçlü hissettirdi - eğer varsa, şok edici bir vahiy. Genelde yok ederim, ama o anda yarattım. Yüzündeki o tatlı ifadeyi ben yarattım. Külotundaki o kaygan pislği ben yarattım. Vücudunu saran orgazmı ben yarattım. Ben yarattım. Kendimi lanet olası bir tanrı gibi hissetmeme neden oldu ve Lily söz konusu olduğunda yaratılışın tohumlarını attım. Yeterli zaman verilirse başka ne üretebilirdim?

"Vay canına, seni uzun zamandır bu kadar kızgın görmemiştim." Dante'nin sözlerini detaylandırmaya gerek yok.

Genelde pis işleri ona ya da Nero'ya bıraktım ama Lily'nin vücudunun halini gördükten sonra bir çıkış yolu bulma ihtiyacı beni buraya getirdi. Lorenzo

hak etmediği halde bu öfkeye maruz kalmıştı. Ne kadar kazançlı olursa olsun, seks kaçakçılığı Sante ailesinin dahil olduğu bir iş değildi. Lorenzo'nun bu işle uğraşması, ki ödemelerin bunun için yapıldığından şüpheleniyordum, Sante'nin adını lekeleyecekti. Şimdi anladığı bir şey vardı, vücudu ölümüne dövülmüştü. Altı ay önce Lily'nin koluna dikiş atan doktor, Doktor Warren, ondan daha fazla bilgiye ihtiyacımız olduğu için hayatta kalmasını sağlamak için çok çalışıyordu. Öfkem o kadar yoğundu ki, kendime hâkim olamıyor ve sabır gösteremiyordum. Birine işkence etmek zaman alıyordu, onun gibi bir pislik için harcamak istemiyordum.

Büyük bir seks ticareti sendikası şehri, benim şehrimi ele geçiriyordu ve başında da nüfuzlu oyuncular vardı. Aylarca bu işin arkasında kimin olduğunu bulmaya çalıştık ama çıkmaz sokaklardan çıkamadık ve bir sonuca ulaşamadık. Cebimizdeki polisler ve FBI bile bu konuda karanlıktaydı ve bana ipleri kimin elinde tuttuğunun önemli bir erişimi ve parası olduğunu söylüyorlardı.

Dante, Matteo'ya bizi stresli bir günün ardından gittiğim kulüplerden biri olan Bronze'a götürmesi için talimatlar verirken, sözsüz bir şekilde araca tırmanıyoruz. İçki, puro ve kadınlar genellikle böyle bir günün kalıcı etkilerini uyuşturur. Ancak aklım hemen minyon, siyah saçlı bir çiçeğe gidiyor; daha önce hiç kimseyle paylaşmadığım kelimeleri ağzımdan dökmeme neden olan bir çiçeğe. Hiç kimseyi teselli etmemiştim. Kadınların duygusal durumları beni pek ilgilendirmezdi, bu hariç.

Önümde savunmasız, üzgün ve kırılmış bir şekilde dururken gözünden süzülen o yaşı görmek bana bir şeyler yaptı. Vücudundaki yara izlerini tanıdım çünkü bende de benzer izler vardı. Vücudum aynı şekilde kül tablası olarak kullanılmıştı, deri kemerin kırbaç izleri onunki gibi benim cildimi de süslüyordu. Bir bıçağın ağzından çıkan küçük kesik izleri, bedenlerimiz dediğimiz tuvalde bir yara izi bırakacak kadar derindi. Aynı kumaştan kesilmiştik. Masum, saf bir ruhun benimle ortak bir yönü olabileceği, şeytan ve meleğin aynı alanı paylaşabileceği şok edici bir ifşaydı. İnançlarımı yıkıp yerine başka bir şey koydum; bu erdemi her ne pahasına olursa olsun korumaya yönelik köklü ve doyumsuz bir arzu.

"Hayır, beni eve götür," diyorum Matteo'ya, ikimizi de şaşırtarak. Korumak istediğim ama aslında benden korunmaya ihtiyacı olabilecek küçük bir çiçek olan bir kadın için planlarımı değiştiriyordum. Ona daha önce butikte bahsettiğim bu akşamki yemeğimizi iptal ettim. Olanlardan sonra, onun etrafında olmanın tehlikeli olduğunu ve mesafemi korumam gerektiğini biliyordum. Yine de buradayız - onun nasıl olduğunu kontrol etmek için en sevdiğim şeylerin olduğu bir geceden vazgeçiyorum.

Ancak bugünden sonra listeme ekleyeceğim birkaç yeni favori şeyim oldu. Lily'nin parmaklarımızın üzerine boşalırken çıkardığı ses. Boşalmış parmağını ağızıma attıktan sonra aldığı tat. Zevklerim normalde dış bir kaynaktan gelirdi ve genellikle mutlu sona ulaşan ben olurum. Onunla, zevk onun tepkisini görmekten geliyordu. Onu tatmin etmekten. Bu alışılmadık bir şeydi. O sıradışıydı. Bir erkeğin başka bir erkekle sevişmesini izlerken yüzünde beliren ifade, merakla birleşen o masumiyet. Onun gibi bir kadın, dikkatli olmazsa bir erkeği şımartabilirdi. Onun tarafından büyülenebilirdi. Yine de vücudundaki yara izleri farklı bir hikâye anlatıyordu - bilmek istediğim bir hikâye. Ona nasıl davranılması gerektiği ile gerçekte nasıl davranıldığı tamamen farklı iki şeydi.

Dante sorgulayan bir ifadeyle bana bakıyor ama rotamızı değiştirirken bir şey söylemeye cesaret edemiyor.

"Altı ay önce Lily'nin karıştığı olayla ilgili tüm görüntüleri almanı istiyorum. Aslında, ne kadar geriye gidebiliyorsan git. Çatı katına taşındığından beri tüm görüntüleri istiyorum. Adamlarımız onun dahil olduğu tüm etkileşimleri araştırsın." Dante cevap olarak başını sallıyor, teknik elemanlarımıza talimatlar verirken parmakları cep telefonunda hararetle yazıyor.

Dante, Lily'ye olan ilgimin bir iş anlaşmasının ötesinde olup olmadığını merak ediyor. Ancak sormaktan kaçınıyor ve araba yolculuğunun geri kalanı işle ilgili güncellemelerden oluşuyor. Bir süre sonra Matteo beni bırakıyor ve hemen Lily'yi aramak istesem de, kanlı ellerime ve kan sıçramış takım elbiseme hızlı bir bakış beni yatak odama gönderiyor. Beni bu halde görmesini istemiyorum. Bir yanım, gerçekte nasıl bir canavar olduğumu bilmesini istemediğimi gönülsüzce kabul ediyor. *Ange de la Mort-Ölüm Meleği.*

Hızlı bir duştan sonra pantolon ve tişört giydim. Oraya vardığımda hizmetçim Lily'nin salonda olduğunu ve kitap okuyarak yemek yemeyi tercih ettiğini söyledi. Şaşırmadım bile. Annem de aynı şekildeydi, gerçeklerden kaçmak için kitapları kullanırdı. Kapıyı sessizce açtıktan sonra odaya girip etrafı taradım. İlerlediğimde onu devasa pencerenin yanındaki bir sandalyeye kıvrılmış buluyorum. Perdeler arkaya çekilmiş ve yıldızlardan gelen ışık, uykuda rahatlamış yüzünü aydınlatıyor - şimdi daha da belirgin görünen gözlerinin altındaki gölgelerden de anlaşılacağı gibi, yeterince alamadığı bir şey.

Yaklaştığımda ya da göğsünde yatan kitabı elinden bıraktığımda kıpırdamıyor. Üzerinde eski, yıpranmış pijamalar var. Hiç şaşırtıcı değil. Matteo bana sonunda, içinde eşyalarının olduğu iki küçük çanta getirdiğini söyledi. Gerçekten acınacak bir durum ama yine de hayatını gölgeler içinde sıfırdan kuruyordu. Bakışlarım pamuklu kumaşın üzerinde geziniyor. Eve'inki kesinlikle konfora hitap etmiyordu, bu yüzden ona yeni pijamalarını başka bir yerden almam gerekecekti. Aslında benim tişörtlerimden biriyle uyurken oldukça nefis görünebilirdi. Bu düşünce sikimi sertleştirdi. Bir kez daha. Ona alışmış olmalıyım.

Ancak Matteo'nun döşeme tahtasının altında başka neler bulduğunu düşünmek arzumu azaltıyor ve bunun yerine içimi tedirginlikle dolduruyor. Yeni kıyafetler ve mobilyalar almaya yetecek bir para zulası, oldukça açık bir saklanma yeri olan gevşek bir döşeme tahtasının altına gizlenmişti. Parayı harcamaması, bir amaç için biriktirdiğini gösteriyor ve bu amaçlardan sadece biri kaçmak. Hiç şansı yok. Burada kalmak zorunda. En azından şimdilik. Ona ne olacağına ben karar veririm, sadece ben.

Onu kaldırdığımda kıpırdanıyor, elleri göğsümde dururken vücudu bana doğru kıvrılıyor. Yanındaki masada boş bir tabak duruyor. Güzel, daha fazla yemesi gerekiyor. Çok zayıf ve kollarımdaki ağırlık hafif geliyor. Geçitten aşağı, benimkinin hemen yanındaki, ona tahsis edilmiş odaya doğru yürürken tamamen uyanıyor. Büyük, viski rengi gözleri yüzümde geziniyor, vücudu hafifçe sertleşiyor ve sonra gevşiyor.

"Geri döndün. Daha önce aniden gittiğinde seni bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm" diyor, gözleri hala yüzümü arıyor. I

Ne istediğini bilmiyorum ama bulamayacak. İhtiyacı olan şey bende yok: benden daha iyi bir adam ve aşk. Artık bunu yapabilecek durumda mıyım bilmiyorum. Ayrıca, ben onun okuduğu kitaplardaki kahramanlardan biri değilim. Ben kötü adamım, gerçek bir kötü adam. Öldürdüm ve yine öldüreceğim. Bu benim hayatımın bir parçasıydı. Kim olduğumun bir parçasıydı.

Odasının kapısını yavaşça iterek açarken tek söylediğim "Birbirimizi çok göreceğiz," oldu. Örtüler çoktan çekilmişti ve ben onu yatırırken kaşlarını çattı. Temas eksikliği bende de benzer bir his uyandırıyor. Ne zamandan beri böyle bir şey var? Lanet olsun. Yapmamam gereken bir şey yapmadan önce gitmeliyim. Gözlerinin neredeyse yapmam için yalvardığı bir şey.

"Uyu. Yarın önümüzde uzun bir gün var." Odadan çıkmak için dönüyorum, onun yanına tırmanmak için karşı konulmaz bir dürtüyle savaşıyorum.

"Lütfen, ben uyuyana kadar kalmayacak mısın?" Sözleri beni durduruyor, ses tonundaki mutlak kırılganlık bir erkeği kırmaya yetiyor. Ama beni yok edebilirdi. Beni mahvedebilir. O kadar uzun yaşadım ki, beni alaşağı eden iki metrelik bir düşman değil. Hayır. Sahip olmadığım güneş için yalvaran küçük bir çiçek.

"Ben bunu yapmam." Yüzünde bir acı belirliyor ve sonra kayboluyor, yerini teslim olmuş bir gülümseme alıyor, bu da dışarı çıkmadan önce gördüğüm son şey oluyor.

Bazı işleri bitirmeyi umarak çalışma odama gidiyorum, ama onun yumuşak sözleri zihnimde tekrarlanmaya devam ediyor. Yüzündeki, gözlerindeki ifade kötü bir rüya gibi tekrar tekrar oynuyor.

Ben kadınlarla aynı yatağı paylaşmam. Uyumalarını beklemem. Sevişiriz ve sonra giderler. İşler böyle yürür. Ama şu an bu rutini yeniden düşünmeme neden oldu. Bir saat boyunca aynı belgeyi tek bir kelimesini bile özümsemeden tekrar tekrar okuduktan sonra, sonunda zihnimdeki sürekli dırdıra boyun eğerek hayal kırıklığı içinde masamdan itiyorum.

Adımlarımı tekrar attığımda kendimi Lily'nin kapısının önünde buluyorum, koridorun sonundaki nöbetçi bana merakla bakıp arkasını dönüyor. Bu davranış çok tuhaf. Bunu biliyordum. O da biliyordu. Uyuduğundan emin olunca odasına giriyorum, yatağın diğer tarafına geçmeden önce üzerinde geziniyorum. Yorganın altına giriyorum ve kendime sadece birkaç dakika kalacağımı söylüyorum. Yerleştiğimde, minik vücudu y u v a r l a n d ı ve

Bana doğru. Sanki varlığını hissediyor ve daha da yakınımı sokuluyor, başı kolumun kıvrımında mükemmel bir yer buluyor, bacağı bacağıma dolanıyor ve kolu geniş göğsümü sıkıca kendisine sarıyor.

Tarif etmesi zor ama kollarımda nasıl hissettiğini, iki yapboz parçasının birbirine geçerken nasıl hissettiğini hayal ediyorum. Sanki birbirlerine aitlermiş gibi. Her bir şekil, birinin başladığı ve diğerinin bittiği yer arasında boşluk bırakmadan mükemmel bir şekilde uyacak şekilde hazırlanmış. Lily'nin bana yaslanması işte böyle bir his. Çok derin. Hareket etmiyorum. Nefes almıyorum. Bu an benim için önemli bir an olarak kendini sağlamlaştırırken kalbim neredeyse bir atışı kaçırıyor.

Kahretsin, bu kötü bir fikirdi.

Bölüm 11

Lily

Rüyalarımın musallat olan kokunun peşinde yuvarlanıyorum - viski, puro ve biraz da baharat. Kokunun en yoğun olduğu yastığı tutup yüzümü bastırıyorum ve derin derin içime çekiyorum. Dün gece yatağa girdiğimde böyle kokmuyordu, peki neden şimdi böyle kokuyor? Uzuvarımın güçlü, kaslı bir forma sarıldığı hayaller zihnimde bir serap gibi dönüyor, gerçek olamayacakları halde gerçekmiş gibi kök salmaya çalışıyorlar.

Dominico bunu asla yapmadığını açıkça belirtti. Bir kadının isteği üzerine etrafta dolanmak. Etrafında korumaların olduğu devasa bir malikanedeyken onu rahatlatmak. Tüm dünyası yıkılıyormuş gibi görünürken onu güvende hissettirmek. Yine de gözlerim açılıp lüks odanın tavanına baktığımda içimde kalan his bu. Yan tarafa baktığımda, güneşin perdeden içeri süzüldüğünü görüyorum ve bana çoktan sabah olduğunu söylüyor.

Ayağa kalkıp komodinin üzerindeki saate baktığımda on üçü gösterdiğini görüyorum.

"Aman Tanrım!" Yataktan yuvarlanıyorum, paniğim ve acelem ayağımı ipeksi örtülere doluyor. Gürültülü bir gümbürtüyle halı kaplı zemine düşüyorum, kalın dolgu darbenin bir kısmını emiyor.

"Ah!" Dizim bu kadar ağrıyor olmasaydı, karmaşık tasarıma hayran kalabilirdim ama bunun yerine bacağımı göğsüme çekip, bu kadar sakar olduğum için kendimi azarlarken ovalıyorum.

Kapının açıldığını duyduğumda hâlâ yerdeydim ve beni bir kadın sesi karşıladı -beklemediğim bir şeydi bu. Oraya vardığımızda görünürde tek bir kadın bile yoktu. Ancak, benimle konuşmayan, sadece sanki küçük yaşlı ben bir tehditmişim gibi bana dikkatle bakan bir sürü iri yarı adam vardı. Bu gülünçtü ama en azından bir istila ya da hazırlıksız bir savaş çıkarsa, burada savaşacak kadar erkek olacağını biliyordum.

"Yerde ne yapıyorsun?" Sanki bunu bilerek yapmışım gibi sert ve suçlayıcı bir ses. Gözlerimin önüne geldiğinde birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Zaten yerde olmasaydım, güzelliği beni şaşkına çevirirdi.

Kıskandığım Akdenizli görünümüne sahip, doğal kahverengi teni ona kışın bile bronz bir görünüm veriyor. Kucakladığım bacağının soluk tenine bakıyorum, zıtlık çok açık. Başımı kaldırdığımda tatlı, dalgalı siyah saçlarını omzunun üzerinden atıyor, mükemmel makyajlı gözlerini kısarak bana bakıyor - özenle alınmış kaşlar ve uzun siyah kirpiklerle çerçevelenmiş yeşil gözler.

Gözlerim, omuzları açık, çiçekli, güzel bir elbisenin içindeki vücudunun geri kalanında geziniyor. Dolgun göğüslerinin bir kısmı fırırlı kenarın üzerinden görünüyor ve kıvrımlı beli kıvrımlı vücudunu vurguluyor. Sıksa değil ama erkeklerin hayranlık duyacağını tahmin ettiğim tüm kıvrımlara sahip. Bunu bana birçok kez tekrarlamıştı: ne kadar sade olduğumu, vücudumun kıyafetleri -kendi seçtiği kıyafetleri- ne kadar kötü gösterdiğini. Kelimelerin gücünü merak eden varsa, defalarca 'çirkin görünüyorsun' denmesinin etkisini gözlemlesin. Özgüvenim ve özsaygım üç küçük kelimenin ağırlığı altında ezildi.

"Orada öylece oturup bakacak mısın, yoksa kışını kaldırıp giyinecek misin? Herkes yemek odasında seni bekliyor. Kahvaltı servis ediliyor ve Dom tembel insanları ya da beklemeyi sevmez." Topuklarının üzerinde dönüyor ve bir manken kadar zarif bir şekilde odadan çıkıyor.

Dom. Aşinalık çağrıştıran bir isim kullanmak beni etkiliyor, tüm duygularımı bir kenara ittiğim şişenin tıpasını açıyor. Kendime bu şekilde hissetmeye hakkım olmadığını ve Dominico kadar tehlikeli bir adam için bunu kesinlikle yaşamak istememem gerektiğini hatırlatarak onu geri itiyorum.

Dizimdeki zonklamayı görmezden gelerek ayağa kalktım. Hasar *verdiği* dizimdi. Kaçmaya çalıştım ve dizimin arkasına tekme atarak diz kapağımı yerinden çıkardı ve bağlara zarar verdi, kaburgalarım birkaç darbe indirmeden önce beni yere serdi. O zamandan beri bir daha asla eskisi gibi olmadı. Muhtemelen hiçbir zaman düzgün bir şekilde tedavi edilmediği içindir. Bu çok fazla soruyu beraberinde getirirdi. Sonuç olarak, kışın ağrıyor ve en ufak bir darbe zaten olduğu gibi şişmesine neden oluyor.

Topallayarak banyoya giderken, sırtımdan aşağı sarkan uzun, doğal kahverengi saçlarıma bakarken gözlerim açılıyor. Kahretsin. Dün gece uykumda peruğumu kaybetmiş olmalıyım ve şimdi onu takmamın bir anlamı yok. Dominico kim olduğumu biliyordu. Şimdi onu örtmek çocukça görünüyordu.

Saçlarımı at kuyruğu yapıp dişlerimi fırçaladıktan sonra Dominico'nun bir gün önce bana aldığı elbiselerden birini giymek için dolaba doğru yürüyorum. Soyunma odasındaki olaydan sonra seçtiğim bir elbiseydi. Onun sözlerine kulak verdim ve kısa kollu, orta baldır uzunluğunda etekli, tenimdeki yara izlerini açıkta bırakan bir elbise seçtim. Vücudumu kucaklamanın zamanı gelmişti. Sahip olduğum tek şey o ve düşününce çok fazla şeye dayandığını fark ediyorum. Onun için minnettar olmalıyım, ondan utanmamalıyım.

Bunu fark etmem için eski sevgilim kadar baskın ve karanlık bir adamın, hatta daha fazlasının, bana yardımcı olması gerektiğini unutmuş değilim. Doğru koşullar altında Dominico'nun beni soyunma odasındaki o saniyeler içinde inşa ettiği kadar kolay yıkabileceğini de biliyorum. Bunu yapmamış olması, beni görmüş olması her şeyi değiştirdi.

Bakılmak ve görülmek tamamen farklı iki şeydir. Çoğu erkek için bu ikisi arasında net bir ayrım yoktur. Ancak Dominico birine baktığında ve onu gerçekten gördüğünde ve siz de bu ikincisini deneyimleyen o özel kişi olduğunuzda, kesinlikle bilirsiniz. Ham, odaklanmış ve tamamen sarhoş edici. İçimdeki ürperti

Düşüncesi bile beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor. Bıçak sırtı etkisi. Başımı sallıyorum ve burada aslında ne yaptığımı anlamak için onu temizlemem gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Onun gibi bir adamın beni buraya amaçsızca getirdiğine inanacak kadar saf değilim.

Birkaç dakika sonra odamdan çıkıyorum ve koridorda dünden tanıdığım bir adamla karşılaşıyorum - anahtarlarımı alan adam.

"Ben Matteo, korumanızım," diye tanıtıyor ve iri eliyle koridorda aşağıya inen merdivenlere doğru ilerlememi işaret ediyor.

Korumam mı? Gerçekten bir korumaya ihtiyacım var mıydı?

"Dün benim dairemdeydin," diyorum, başka bir şeyden çok havadan sudan konuşmak için.

Başını sallıyor, yanımda yürürken iri gövdesi gözümü korkutuyor. Tamamen kaslı ve varlığıyla kötücüllük ve tehlike hissi yayıyor. Yine de bana baktığında endişeli görünüyor. Bunun nedeni muhtemelen salyangoz hızında yürüyor olmam ve dizimden bacağıma yayılan ağrıyı gizlemeye çalışmam.

Beceriksizce gülümsüyorum ama merdivenlere yaklaştığımızda bu gülümseme kayboluyor. Lanet olsun. Onlardan epeyce vardı.

"Her şey yolunda mı?" Matteo tereddüt ettiğimi fark edince gözleriyle yüzümü tarayarak soruyor.

Aptal sakatlığım hakkında bir şey söylememin imkânı yok. Bu, sadece yataktan düşmenin ve garip bir şekilde yere inmenin nasıl acıya neden olabileceğini açıklamak anlamına gelirdi ve sonra gerisini paylaşmak zorunda kalırdım. Herkesin hakkımda ne kadar şey bildiğinden hâlâ emin değildim ve bunun mümkün olduğunca gizli kalmasını tercih ediyordum. Ayrıca dikkatleri üzerime daha fazla çekmek ya da zaten hissettiğimden daha zayıf görünmek istemiyordum. Ayrıca, kimsenin umursayacağından şüpheliydim ve gizemli kadının daha önce söylediği gibi, Dominico beklemekten nefret eder.

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum, gülümsüyorum ve ilk adımı atarken omuzlarımı dikleştiriyorum. Destek için korkulukları kullanarak hissettiğim acıyı bastırıyorum ve kendime bu işte eski bir profesyonel olduğumu hatırlatıyorum. Yavaşça merdivenden aşağı iniyorum. Aşağıya ulaştığımda alnımda ve üst dudağımın üzerinde bir ter tabakası oluşmuştu, Matteo'nun fark etmemesini umarak hızla siliyorum.

Aşırı endişeli görünüyor, bu yüzden ona rahatlatıcı bir gülümseme daha veriyorum.

"Nereye?" Neşeyle soruyorum, yolu göstermesini bekliyorum. Bir anlık tereddüitten ve bir şeylerin ters gittiğinden şüphelendiğini gösteren bir bakıştan sonra, biz yaklaşırken seslerin açıkça geldiği büyük ahşap bir kapıyı işaret ediyor.

Kapıyı iterek açıyor ve sessiz sesler tam bir senfoniye dönüşüyor, aralara İtalyanca parçacıklar serpiştiriliyor. Ancak bu an kısa sürüyor. İçeri adımımı attığımda tüm konuşmalar kesiliyor ve tüm bakışlar bana yöneliyor, yüzümde bir kızarıklık oluşuyor ve yanaklarımı tutuşturuyor. İlgi odağı olmaktan nefret ediyorum.

"Patronun yanında oturuyorsun," diyor Matteo sessizce, elini belime koyarak beni ileriye doğru yönlendiriyor - hem şaşırtıcı hem de geçici bir dokunuş. Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboluyor ve ona baktığımda yüzü solgunlaşıyor. Bakışlarını takip ettiğimde Dominico'nun delici bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kızgın görünüyordu. Umarım geç kaldığım için değildir.

Dizim yüzünden masanın başına doğru yavaş yürüyorum. Yanından geçtiğim yüzler bana davetsiz misafirmişim, buraya ait değilmişim gibi bakıyor. Haksız da değiller. Beni almaya gelen gizemli kadın masanın karşısında, Dominico'dan iki koltuk aşağıda oturuyor ve bana açık bir küçümsemeyle bakıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum ve boş bir koltuk arıyorum. Sadece Dominico'nun sağında iki boş yer var. Matteo'ya bakıyorum, o da Dominico'nun hemen yanındaki koltuğu işaret ederek benim oturacağım yerin orası olduğunu onaylıyor. Kahretsin, biraz boş yer bulmayı umuyordum. Özellikle de alametifarikası olan siyah takım elbisesi ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş siyah saçlarıyla bu kadar iyi görünürken. Bu kadar yakışıklı görünmek kesinlikle bir günah. Göbeğim sıkışıyor, vücudum üzerindeki etkisi kontrolüm dışında. O tam da bedenimin arzuladığı şey. Arzuladığı şey.

Ben yavaşça yaklaşırken Dominico'nun bakışları daralıyor, kahverengi saçlarımı kısa bir süre taradıktan sonra yüzümde ve vücudumda geziniyor, neyse ki elbisenin örttüğü sol dizimde duruyor.

"Geç k a l d ı ğ ı m için özür dilerim," diyorum sessizce, bana ayrılan yere yaklaşırken beni sadece onun duymasını sağlayarak, o beni değerlendirirken sakın kalmaya çalışıyorum. Sandalyemi çekerken gümüş grisi gözleri kısılıyor ve dizimi bükmemle birlikte oturma eylemi bacağıma ağrı saplanmasına neden oluyor. Yüzümü buruşturuyorum, bunu gizleyemiyorum.

Sohbet yeniden başlamışken, Dominico sandalyesini geriye itince kesiliyor.

Öne doğru eğilirken kokusu beni sarıyor. İri elleri sandalyemin kenarlarını kavıyor ve beni yüzüm ona dönük olana kadar kendine çekiyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve bacağımı işaret etmeden önce bir kaşını kaldırıyor.

"Yaralanmışsın. Bir bakayım." Yüzüm kızarıyor ve masanın etrafına bakıyorum, herkesin gözlerinin yere baktığını ve kimsenin bu küçük etkileşime dikkat etmediğini fark ediyorum. Yanımdaki Matteo bile başka tarafa bakıyor. Tam karşımdaki gizemli kadın bakışlarımı karşılamaya cesaret eden tek kişi.

"Gözler üzerimde, *il mio fiorellino*." Dominico'nun yumuşak ama emredici sözleri odada yankılanıyor ve bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde kadının omuzlarının sertleştiğini fark ediyorum.

Hafifçe arkasına yaslanıyor ve kalçasına dokunuyor. Ne istediğini biliyorum ve reddetmek yerine, bu garip durumu olabildiğince çabuk atlatmak umuduyla itaat ediyorum. Bacağımı yavaşça kaldırıyorum ve parmaklarının birkaç dakika önce dokunduğu yere yerleştiriyorum. Bu hareket acı veriyor ama durumun daha da kötüleşmesini istemediğim için bunu gizliyorum.

İri eli bileğimi kavıyor ve temasla ürperiyorum, buluşma noktasında tüylerim diken diken oluyor ve sonra bir isilik gibi yayılıyor. Acı verici bir yavaşlıkla eli baldırımda ilerliyor. Tüm bu süre boyunca gözleri benimkilerle kilitli kalıyor ve bu odadaki herkes olsa bile, anın samimiyeti üzerime çöküyor, nefesimi çalıyor. Bu erotik. Bu tehlikeli adamın bana bu kadar nazikçe dokunması sarhoş edici.

Eli elbisemin eteklerine uzanıyor, daha yukarılara gidiyor, böylece kumaş kayarken toplanıyor. Dokunuşu dizimin derisine bir fısıltı gibi geliyor ve iç uyluğumu sıyıran başparmağı ağzımın kurummasına neden oluyor.

"Nefes al." İtaat etmeden önce birkaç kez göz kırpyorum, derin nefes alıyorum ve dilimi kuru dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum, bu hareket onun kartal gözleri tarafından not ediliyor. Burası neden bu kadar sıcak?

"Ne oldu?" Sorusu bana en başta neden bu pozisyonda olduğumu hatırlatıyor. Aşağı baktığımda şişliğin azalmadığını görüyorum.

"Yataktan düştüm ve garip bir şekilde yere akıldım," diye açıklamaya çalışıyorum, konuşurken sesimi alçak tutuyorum. Odada kimse konuşmuyor ve hepsinin burada olanları dinlemeye çalıştığından şüpheleniyorum.

"Mmmm." Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca beni düşünüyor, bakışları altında kızarmam derinleşiyor, sanki o bir alev ve ben bir kömürmüşüm gibi. Onun yanındaki varlığım bana öyle geliyor ki, sanki ben külden başka bir şey olmayana kadar beni tüketme gücüne sahipmiş gibi. Muhtemelen bundan zevk bile alırdım, çok geç olana kadar ölümümden habersizdim.

Sonra hareket ediyor, her şey göz açıp kapayıncaya kadar oluyor. Elbisem tekrar yerine oturdu ve kolları bacaklarımın altından ve sırtımdan nazikçe yılan gibi geçti. Birdenbire, sanki benim ağırlığım, oturuşumdan ayağa kalkışıma kadar hiçbir şey değilmiş gibi ayağa kalktık. Masadaki herkesin ayağa kalktığından bahsetmiyorum bile.

"Aracı getirin. Agathas'a gideceğiz." Matteo talimatlara uyuyor ve hızla ana salonun kapısından çıkıyor.

Beni saran kollarını olması gerekenden daha doğal hissettiğim adama bakıyorum, sonra bakışlarım ellerimin boynunda durduğu yere kayıyor. O kadar güçlü, o kadar kaslı ki. Onu okşama arzusu o kadar yoğun ki, buna karşı bilinçli olarak savaşmam gerekiyor.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, *il mio fiorellino*, seni acıdan uzaklaştırmak için başka bir yol bulacağım." Sözleri karşısında gözlerim açılıyor ve kalçalarımı birbirine bastırıyorum, bu hareket onun sırtına neden oluyor.

Tehlikeliydi. Bu adam benim için potansiyel olarak eski sevgilimden bile daha tehlikeliydi. Eski sevgilim beni zihinsel ve fiziksel olarak mahvedebilirken, Dominico'nun bana yapabileceği şey belki daha da kötüydü. Beni duygusal olarak tamamen mahvedebilirdi.

Hayır. Bunun olmasına izin veremezdim, özellikle de beni kullandığını bildiğim bir adamla. Direnmek zorundayım. Kalbimin etrafına ördüğüm duvarların güçlendirilmesi gerekiyordu. Dominico gibi bir adamın onları aşmasına izin veremezdim.

Aşkın etkilerine tanık oldum ve bir daha asla bunun bir parçası olmak istemedim.

Kararlı bir şekilde gözlerimi kapattım ve kendimi onu görmezden gelmeye zorladım. Önceki halime dönmek için.

Bir kabuk. Hiç kimse.

Bölüm 12

Dominico

Düşündüğümde de kötü. Doktor ofisinde arkadan aydınlatmalı röntgenleri açıklıyor ve Lily'nin son birkaç yıldaki sayısız yarasını vurguluyor. Kırık bir kol. Üç kırık parmak. Kaburgaları, ayak bilekleri, bilekleri ve köprücük kemiği de dahil olmak üzere vücudunun her yerinde kırıklar. Bir de daha önce gördüğüm ve doktorun karşılaştığı en kötü istismar vakalarından biri olduğunu belirttiği gözle görülür yaralar var ki, daha önce de bir doktor benim hakkımda böyle bir şey söylemişti. Ancak Don olmanın ve *aileyi* şu anda bulduğumuz güçlü konuma getirmenin açtığı son yaralar bu yaraları gölgede bırakıyor.

Şaşırtıcı olan, bu yaraların çoğu yeni olsa da, bazılarının daha eski - çok daha eski - gençliğinden kalma olması.

"Hemşire kortikosteroid enjeksiyonu yapıyor ve ben de size antienflamatuar ilaçlar için bir reçete vereceğim. Fizyoterapiye ihtiyacı var. Haftada iki kez onunla görüşecek birini ayarlayabilirim." Başımla onaylıyorum ve doktor gerekli düzenlemeleri yapmak için hemen telefona sarılıyor.

Bu, bizi buraya getiren yaralanmayla ilgili; ciddi travma sonrası osteoartritini eşlik ettiği tarihi bir diz kapağı kırığı. Doktor, bu yaralanmaya neden olan olayda hasar gören bağ ve tendonların hiçbir zaman düzgün bir şekilde iyileşmediğini ve fizyoterapi sonuç vermezse uzun vadeli düzeltici ameliyatın gerekli olabileceğini belirtiyor.

Bu yaralanmanın ayrıntıları belirsizliğini korurken, arkasında kimin olduğunu ve geri kalanını biliyorum. Lily'nin bu sabah topallayarak salona girdiğini gördüğümden beri yavaş yavaş kaynayan öfkem, küçük Lily Valentine'ın katlanmak zorunda bırakıldığı istismarın kanıtlarına bakarken kaynama noktasına ulaştı. Karanlıkta sığınak aramasına şaşmamalı. Ve benim yanımdan daha karanlık bir yer olamaz.

Onun o halde merdivenlerden inmesine izin verdiği ve sonra da elini sırtına koymaya tenezzül ettiği için öldürmek istediğim Matteo biraz arkamda duruyor. Hâlâ hayatta, şimdilik. Başka bir adamın elini hiç tanımadığım bir kadının üzerinde gördüğümde hissettiğim kıskançlık duygusunun mantıksız olduğunu biliyordum ama yine de oradaydı. Ve o oradayken, hiçbir erkek ona dokunamazdı. Dost ya da düşman.

Doktor Lily'nin yaralanma öyküsünü anlatırken yüzünde beliren tiksinti, ona karşı duyduğum öfkeyi bastırmama yardımcı oldu. Lily'nin başına gelenlerin sessiz imaları, istismara uğradığı gerçeğinin böylesine samimi bir şekilde gözümüzün içine bakması, kimsenin tepki vermemesini zorlaştırıyordu. Birinin geçmişinin iliklerine kadar işlediğini görmek. Onların içini bu şekilde gerçekten görmek. Ger ek st yd . Ve  fke uyandırıcıydı.

Biz kadınları taciz etmedik. Bu bok baba dediğim adamla bitti. Ben yeterince büyüdüğümde, anneme elini bile sürmedi. Bu yüzden onun hakkında hep kötü düşündüm. Bunu yapan herkesi. Bana göre onlar, depodaki cesetlerle beslenen lağım farelerinden daha aşağıdaydılar. şehrimi ele geçiren bu seks kaçakçılığı çetesine şiddetle karşı çıkmamın nedeni de buydu. Kadınların ve çocukların istismarı benim için katı bir sınırdı ve ortadan kaldırmak için canımı verirdim. Mafya canavarlar olabilirdi ama biz farklı bir t rd k ve biraz vicdanımız vardı.

"Dante burada." Matteo'nun sözleri danışma odasının kapısının açılıp kaptanımın içeri girmesiyle aynı zamana denk geliyor.

Kıkırdayan hemşireler ve hatta bazı hastalar onun peşinden gidiyordu. Kadınlar bu adama bayılıyordu; uzun boylu, esmer, yakışıklı ve bıçak kullanma becerisi kadar ölümcül bir gülümsemesi vardı. Muhtemelen bu yüzden onu Lily'den uzak tuttum. şimdiye kadar.

"Agathas'ta olduğunu duyduğumda hemen geldim." Dante'nin gözleri röntgenlere kaymadan önce benimkilerle buluşuyor, yüzündeki neşeli ifade hızla kayboluyor. Hissettiğim öfkenin başka bir yoldaşı daha var. Dante de bu konuda en az benim kadar güçlü hissediyor; koruyucu aile yanında büyüdüğü için o da hiçbirimizin bahsetmediğı şeyler yaşamış. Yaşadığı onca şeye rağmen şimdi gülümseyebiliyor olması bazen şaşırtıcı geliyor. Yaşadığı dehşetin gerçek boyutunu sadece Nero ve ben biliyoruz.

"Görüntüler henüz elimize ulaşmadı mı?" Dante bakışlarını resimlerden çekip benimkilerle buluşturuyor.

"Eve döndüğünüzde her şeye ve daha fazlasına sahip olacaksınız. Çatı katı sahibini ve ilgili tüm tarafları derinlemesine araştırıyorlar." Güzel. Böyle bir şiddeti uygulayabilecek kişileri yakından tanımak istiyordum. Sonra da intikamımı alacaktım.

Buna bir tür kişisel olmayan neden atamak istiyorum. Güç sahibi olduğu ve bunu bir zorba gibi yanlış kullandığı aşık olan bir kadın tacizcisine suçlarının bedelini ödetmek istemek kadar basit ve karmaşık olmayan bir neden.

Ama bağımsız değil. Hissettiğim öfke doğrudan onun merkezindeki kişiyle bağlantılı. Yan odadaki kahverengi saçlı, bıyık gözlü çiçekle. Benim rızam olmadan varlığıma sızan kadın. Durduramadığım, bilinen bir davetsiz misafir. Durdurmak istemediğim. Yine de hayatımdaki aşk tehlikeli. Kullanılabilecek bir zayıflık, bu yüzden uzun süre ondan kaçındım. şimdiye kadar da sorunlu değildi.

Var olduğum onca yıl boyunca hiç kimse bana bu kadar çekici gelmemiştir. Ta ki şimdiye kadar.

"Siktir," diyorum yüksek sesle ve odadaki üç adamın endişeli bakışlarını üzerime çekiyorum. En tedirgin görünen Doktor Andrews konuşmadan önce cep telefonunu cebine koydu.

"Fizik tedavi ayarlandı. Yarından itibaren haftada iki kez. Yarınki seans öncelikle bir değerlendirme olacak. Eve gidebilir ama şişlik inene kadar bacağından uzak durmalı."

Matteo'ya bir bakış atıp başımı salladıktan sonra hastanenin arka tarafına park edilmiş aracı hazırlamak üzere ayrıldı. Agathas ile özel bir anlaşmamız vardı. En iyi tıbbi ekipmanı finanse etmek ve yeni kanatları genişletmek için cömert bağışlar yaptık ve karşılığında kayıt dışı gizli hizmet aldık.

"Biz buraya hiç gelmedik. Eğer biri bunu öğrenirse, sizden öğrendiğini varsayacağım. Ve o zaman ne olacağını biliyoruz," diye uyarıyorum. Doktor Andrews'un yüzü bu tehdit karşısında belirgin bir şekilde soluyor.

"Asla yapmam," diye garanti veriyor, sesi hafifçe titriyor.

"Peki. Dante, sen doktoru hallet, ben de seninle dışarıda buluşayım." Dante doktora içinde sessizlik ve biraz da para olan beyaz bir zarf uzatırken ben odadan çıkıyorum.

Yandaki özel odaya girdiğimde Lily beklediğim gibi hastane yatağında değil, ziyaretçi koltuğunda oturuyor ve bacağını küçük bir masaya dayamıştı.

Boş bakışları benimkilerle buluşuyor ve kızgınlığım kabarıyor ama onu bastırıyorum. İhtiyacı olan son şey benim bir pislik olmam. Ama **yemekhaneden** ayrıldığımızdan beri içine kapandı ve duygularını benden gizledi. Bu onun üstün olduğu bir şey. Kolaylıkla yetenekli bir poker oyuncusu olabilir.

"Gitme zamanı." Destekli bacağını yavaşça yere indiriyor ve şişliğin çoktan iyileştiğini görebiliyorum.

Ayağa kalkmaya hazırlanır gibi hareket ediyor.

"Yapma. Doktor şişlik inene kadar bacağından uzak durman gerektiğini söyledi."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve saatlerdir ilk kez bir duygu belirtisi var. Öfke.

"Bunu daha önce de duydum ve sorun değil. İdare edebilirim. Merhamete ihtiyacım yok. Senden değil."

"Benden değil," diye tekrarlıyorum, sözlerine sırtarak. "Eğer acıma değilse, o zaman benden ne istiyorsun?" Ona doğru birkaç adım atarak alay ediyorum.

Kızarıyor ve sonra başka tarafa bakıyor. Mmm, gerçekten de öyle. Yakınlığının onu nasıl etkilediğini şimdiden görebiliyorum. Neredeyse nefes nefese kalıyor, göğüslerinin kabarıklığı çok daha hızlı inip kalkıyor ve göğsünü ve yanaklarını güzel bir kızarıklık kaplıyor. Meme uçları çakıllı, elbisesinin ince kumaşına doğru bastırıyor ve sonra

kalçalarında hafif bir sıkışma var. Kaşıyamadığı bir kaşıntısı var.

Kaşıyabileceğimi biliyorum. Eve'de paylaştığımız o an kafamın içinde dönüp duruyor, bana işkence ediyordu. Aminin tatlı tadı, onu becerdiğim parmağımı ağzıma soktuktan çok sonra bile dilimin ucundan gitmemişti. Şimdi bile, unutamadığınız lezzetli bir yemek gibi benimle alay ediyor. Bu bir hataydı. Beni daha fazlasını istemeye itmişti. Onu arzuladım. Dizlerimin üzerine çökmek, o elbiseyi yukarı itmek ve bacakları titreyene ve dilimin üzerinde kremlenene kadar o güzel amcığı yemek istiyorum. Bunu düşünmek bile beni sertleştiriyor. O kadar sert ki acı veriyor.

Daha önce hiç kimse için diz çökmemiştim ama onun için çökecektim.

Bu düşünce beni çok korkutuyor. Ama ters yöne koşmak yerine, onu kollarımın arasına alıyorum, kollarımdaki aşinalık eve çarpıyor.

"*Il mio fiorellino*, senin için hissettiğim son şey acımak. Senin de bana karşı hissettiğin son şey kayıtsızlık. O yüzden duygularını saklamaya çalışmayı bırak."

Gözleri açılıyor ve kızarıyor ama yine de bakışlarımı tutuyor - cesur küçük Lily.

Odadan çıkıp koridora doğru yürüyoruz, karşılaştığımız şaşkınlık dolu bakışlar geldiğimizden beri değişmemiş.

"Yürüyebilirdim," diyor usulca, gözleri yüzümde sabitlenmiş.

"Yapabilirdin, ama bu çok daha hızlı." Cevap vermiyor, onun yerine bakışları ellerinin boynumda olduğu yere kayıyor

-Daha önce salondan ayrıldığımızda da aynıydı. Daha önce gördüğüm, korumak zorunda olduğunu hissettiği her ne ise onunla maskelenmiş arzu geri geldi.

İşte o zaman hissediyorum, başparmağı boynumu okşamadan önce elinin hafifçe kaydığını.

Sanki ne yaptığının yeni farkına varıyormuş gibi gözleri açılıyor.

"Sorun değil. Bana ne zaman ve nerede istersen dokunabilirsin."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve kızarıyor ama yine de sessiz kalıyor.

Gülümsüyorum ve bakışları ağzıma düşüyor, şaşkınlığı yüzünden okunuyor.

"Gülümsedin." Gerçekten de gülümsedim. Düzenli bir olay değil, kuşkusuz.

"Daha sık gülümsemelisin. Bu seni daha az korkutucu gösterir."

"Benden korkuyor musun?" Yanıtını beklerken kendimi neredeyse nefesimi tutarken buluyorum.

"Korkmalıyım," diye mırıldanıyor, "ama korkmuyorum."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Onun korkmasını istemiyorum. Başka bir şey istiyorum. Ne, emin değilim. Ama onun korkusunu değil. Onu istismar eden o şerefsizlerle aynı kefeye konmak istemiyordum. Bu bir hakaret olurdu.

Arabaya yaklaşıyoruz, Matteo hazır ve arka kapıyı açık tutuyor. Aracın içine giriyorum ama onu yanımdaki koltuğa oturtmak yerine kollarımın arasına alıyorum.

Dante'nin gözleri yolcu koltuğundaki dikiz aynasından benimkilere takılıyor. Davranışlarım tuhaftı. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Daha önce bir kadına karşı hiç bu kadar sahiplenici olmamıştım.

Sadece yorgunluktan mı yoksa eski bir yenilgiden mi bilmiyorum ama her iki durumda da duruma direnmiyor bile. Onun yerine uykuya dalıyor, hatta göğsüme sokuluyor.

İşte o zaman hissediyorum. Ezici bir koruma duygusu beni sarıyor ve ellerimin onu daha yakına çekmesine neden oluyor.

Ve zihnimde, sahiplenici bir düşünce oluşuyor.

Benim.

Bölüm 13

Lily

Dizim yüzünden değil. Yaramı değerlendirirken onu manipüle eden adam yüzünden. Dylan.

Nedenini bile bilmiyorum. Uzun boylu, atletik bir şekilde kaslı ve çok tatlı. Ama bu adamın ellerinin vücudumda olmasından hoşlanmıyorum. Aslında hiçbir erkeğin. Biri hariç. Bunun farkına şimdi varıyorum. Dylan sayesinde.

Dominico. Çıplak tenime dokunması hoş karşılanmaktan daha fazlası. Arzulanan bir şey. Arzulanan. İhtiyacım var. Saçma. Yine de, benim gerçeğim. Neden önümde eğilen bu adam gibi sıradan bir adam isteyemiyorum? Onun yerine, sıkıcı ve iki boyutlu görünüyor. Görünüşe göre, bir odaya hükmeden bir adamı tercih ediyorum. Varlığı iğrenç bir şekilde belirgin olan. O kadar mı yozlaştım ki artık kırıldım?

"Lily?" Dylan bana endişeyle bakıyor ve ben dalmışken bana bir şey sormuş olması gerektiğini fark ediyorum.

"Özür dilerim, ne dediniz?" Gülümsüyor, göz kamaştırıcı bir gülümseme, ancak dün hastanede başka bir adam tarafından onurlandırıldığım gülümsemenin yanında sönük kalıyor. Nadiren gülümseyen ama gülümsediğinde de nefesimi kesen bir adam. Tanık olduğum için şanslı olduğum nadir bir an gibi hissettim ve şimdi zihnimde tekrarlanıyor, değer verdiğim bir şey. Mesela

Paylaşmak istemediğim ve kıyas kabul etmeyen değerli bir bibloya sahip bir çocuk.

"Böyle hareket ettirdiğimde acıyor mu?" Başımı sallıyorum ve Matteo, Dante ve Nero'ya bakıyorum.

Dante ve Nero'nun oturduğu, sanki bu bir gösteriymiş gibi içkilerini yudumladıkları, bir duvarı boydan boya uzanan büyük bir barı olan güzel, kesinlikle devasa bir salondayız. Matteo karşımızdaki kanepede, çarpıcı bir ahşap sehpanın karşısında oturuyor. Gözleri Dylan'ın her hareketini takip ediyor ve kasları sanki saldırmaya hazırmış gibi gergin görünüyor.

Bakışları diğer çocuklara kayıyor ve Dante'nin sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi sırtıttığını fark ediyorum.

Matteo da bu durumdan benim kadar rahatsız hissediyor ama nedenini bilmiyorum. Dylan'ın bana zarar vermeye çalışacağını mı düşünüyor? Bu düşünce kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor ama Dylan'a baktığımda dizime odaklanmış durumda ve odadaki endişenin hiçbirini algılamadığı belli.

"Bundan emin misin?" Matteo soruyor ve Dante gülerek içkisini yudumlarken bu şifreli soru elini sallayarak yanıtlanıyor.

"Dominico burada," diyor Nero, bardağını bar tezgahına bırakıp koltuğunda sallanarak diğer tarafa bakıyor.

Farkında değilmiş gibi görünen Dylan'ınki hariç tüm gözler kapıya sabitlenmiştir.

Adım sesleri duyulur ve ardından kapı açılır.

Rüyalarımın giren adam kapı aralığında durmuş, öfkeli bakışlarını önümde diz çöken adama dikmişken neredeyse korkudan sıçrayacaktım. Gümüş grisi gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor, Matteo'dan Dante'ye, Nero'ya kayarken daralıyor ve sonunda bana geri dönüyor.

"Çek şu lanet ellerini onun üzerinden." Lanet olsun. Sesi bıçak gibi kesiyor ve şu ana kadar hiçbir şeyden haberi olmayan Dylan bu ses karşısında kaskatı kesiliyor.

"Şimdi," diye tekrarlıyor Dominico, sesi ölümcül.

Ayağımı yavaşça yere koyan adamın kaygısız tavrı kayboldu ve onun yerine yüzündeki tüm renk boşaldı. Korkmuş görünüyor. Ben de öyle olurdum.

"Onlara bunun iyi b i r fikir olmadığını söyledim," diye mırıldanıyor Matteo, başını sallarken gözleri bardaki iki adamda.

"Efendim, Bay Sante, ben Dylan. Beni Doktor Andrews gönderdi." Dominico bize doğru birkaç adım atıyor. Bir leoparın avına yaklaştığı gibi yaklaşıyor. Yavaşça, ani hareketler yapmadan, ama niyeti açık. Öldürmek istiyor.

"O daha iyi bilmeliydi. Gidin buradan. Şimdi. Merhametimi tüketmeden ve bunun yerine kötülüğümün sonuçlarıyla yüzleşmeden önce."

Dylan'a iki kez söylenmesine gerek yok. Hiç bu kadar hızlı hareket eden bir adam görmemiştim. Saniyeler içinde tüm eşyalarını topladı ve neredeyse koşarak kapıdan çıktı.

"Sana ne demiştim?" Nero homurdanırken Dante elini uzatıyor, cebinden rulo haline getirilmiş bir tomar para çıkarıyor ve onu bekleyen avucunun içine bırakıyor. İçkisini bitirir, ayağa kalkar ve Dominico herkesin dışarı çıkmasını emredince kapıya doğru yürür.

Kahretsin. Bu hiç iyi değil. Dominico öfkeli görünüyor.

Bara doğru yürür ve sürahidenden bir kadeh viski ya da viski doldurup tek bir hareketle içer. Etkili, özlü ve ölümcül.

Arkasını dönüyor, yaklaşıırken gözleri benimkilerle kilitleniyor. Şimdi daha yakın olduğu için, gözünün hemen üstünde, kaşının içinden geçen bir yarık görebiliyorum ve parmak eklemleri parçalanmış. Kavga etmiş. Bu normal miydi? Kiminle kavga etmişti?

"Ne yapıyorsun, *il mio fiorellino*?" Hâlâ tam olarak anlayamadığım için birkaç kez göz kırpyorum.

"Fizyoterapi mi?" Koltuğumda kayarken daha çok bir soru gibi geliyor, o bana yaklaştıkça odadaki sıcaklık artıyor.

"Ellerinin üzerinde olmasından hoşlanıyor musun?" Ne tuhaf bir soru.

"Şey, hayır, aslında," diye dürüstçe cevap veriyorum, yüz hatlarında bir şaşkınlık titreşimi beliriyor.

"Aferin kızıma." Vücudumdan bir ürperti geçiyor ve iki kelimenin nasıl bu kadar içgüdüsel bir tepkiye neden olabileceğini anlamaya çalışarak birkaç kez göz kırpyorum. Hem de öyle fiziksel bir tepki ki, külotum hemen nemleniyor ve göbeğim sıkılıyor.

Önümde duruyor, yüzünü görebilmek için başımı arkaya eğmeye zorluyor beni. Öne doğru eğiliyor ve o yaklaştıkça ben de geriye kayıyorum, elleri kolçağın üzerinde beni hapsediyor. Yüzü o kadar yakın ki

Nefesindeki likör kokusu, puro ve baharatın tanıdık kokusu beni sarıyor.

"Senin üzerinde başka bir adamın ellerini görmek istemiyorum, Lily. Bir daha asla. Bu vereceğim tek uyarı. Bir dahaki sefere ölürler. Anlıyor musun?" Sözlerini anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Bana kimin dokunduğunun onun için ne önemi var ki?

"Anladığını söyle," diyor Dominico, gözleri yüzümde geziniyor ve ben onları ıslatırken dudaklarıma düşüyor.

"Anlıyorum. Ama bunu yapmasını istediğimden değil. Kimsenin bana dokunmasından hoşlanmıyorum-" Gözlerim neredeyse sırrımı açıkladığının farkına vararak açılırken ağzımı kapatıyorum.

"Hariç mi?" diye soruyor, elini kaldırıp bir parmağını yanağımda gezdiriyor. Gözlerim kapanıyor ve bilinçsizce yaptığım bu hareket bilinçli hale gelince açılıyor.

"Bunun dışında mı?" Kahretsin, bu işin peşini bırakmayacak.

Eliyle çenemi tutuyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

"Sen hariç," diye fısıldıyorum sonunda, hınzırca bir sırıtış kazanıyorum.

"Sana dokunmamdan hoşlanıyor musun, *il mio fiorellino*?" Sorusunun cevabı vücudumdan bir ürperti geçerken netleşiyor.

"*Benim* küçük çiçeğim" gibi bir sevgi sözcüğü kullanması ve yüzündeki sırıtış beni neredeyse alev alev yakacaktı. Daha önce hiç evcil hayvan ismim olmamıştı. Alaycı bir ifadeydi ama hiç bu kadar tatlı olmamıştı. Öyle mi olmak istiyordum? Onun mu? Evet, evet. Sert, tehlikeli, evet.

Tam kendini düzeltip karşımda dimdik dururken eğildiğimi fark ediyorum.

"Gel. Önce yapmamız gereken bir şey var, sonra dışarı çıkacağız." Bir kez daha güçlü kollarına atılıyorum.

"Yürürebiliyorum. Bacağım çok daha iyi." Bu sözler, ona sokulurken vücudumun söyledikleriyle çelişiyor. Kahretsin, burası giderek daha fazla evim gibi gelmeye başlıyor. Kolları ve göğsü arasındaki küçük boşluk o kadar büyük, o kadar güçlü ve o kadar güvenli hissettiriyor ki, çocukken içinde tutulduğum bire bir metrelik kutuyu utandırıyor. Orada kendimi kapana kısılmış hissederdim. Şimdi beşik gibi sarıldığım bu küçük alanda kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum. Hiç olmadığım kadar özgürüm.

Burası olmak için çok daha tehlikeli bir yerdi - umudun yeşerdiği bir yer. Yıkılması kaçınılmazdı, belki de düşündüğümde daha erken.

Malikanede yürürken etrafta neredeyse hiç kimse yoktu ama onları göremiyor olmam orada olmadıkları anlamına gelmiyor.

Yaklaştığımız kapıda ahşaba oyulmuş karmaşık bir tasarım var ve içeri girdiğimizde, mobilyalarla birlikte duman ve baharat kokusu bana Dominico'nun ofisinde olduğumuzu bildiriyor.

Beni karşısındaki sandalyeye oturtuyor ve masayı yuvarlayarak arkasına geçiyor.

Kahretsin. Birdenbire artık kendimi güvende hissetmiyorum. Purosunu havaya kaldırıp, ucunu kesip yaktıktan sonra sandalyesinde arkasına yaslanıp, beni kıpır kıpır eden o yoğun bakışlarıyla bana baktığında değil. Duman dönüyor, havaya nüfuz ediyor. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum ama bunun nedeni bu değil. Bu ofiste sebepsiz yere bulunmuyorum. Acaba aynı koltuğa oturmuş kaç kişi şu anda ölü. Benden her ne istiyorsa, muhtemelen şimdi öğreneceğim. Aptalca, belki de beni önemseddiğini düşünmüştüm. Beni iş dışında bir şey için istiyordu. Ne kadar saf olabilirim ki? Ama sonraki sözleri beklediğim gibi değildi.

"Röntgenleri gördük." Yavaşça başımı sallıyorum, gerisini beklerken sözlerini onaylıyorum.

"Eski yaralar, nereden geliyorlar?" Zaten bildiğinden şüpheleniyorum ama onun gibi bir adam bunları kaynağından duymak ister. Geçerliliklerini yargılamak, kelimelerin aktaramayacağı bilgileri toplamak için. Duygular. Tepkiler. Kullanabileceği şeyler. Mafyanın Don'unun kurnaz bir adam olmadığı yanılışına kapılmıyorum. Şirin ve sevimli olduğu bir yere gelmedi.

Yalan söylemenin de bir anlamı yoktu. O da bunun ne olduğunu görecekti ama cezası benim sevdiğim türden olmayabilirdi.

"Ailem." Başını sallıyor ve sonra pufluyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Daha fazla, *il mio fiorellino*. Bundan daha fazlasına ihtiyacım *var*." Tabii ki istiyor, bunu zaten biliyordum.

Koyu mavi gözler bana bakıyor. Bu o.

Bölüm 14

Dominico

Onu bütün gün yanımda taşıyabilirdim. Bunu yaparken kokusunun beni içine çekmesi. Ellerinin boynumdaki ağırlığı. Onu fiziksel olarak nasıl hissettirdiğimi kontrol altına almaya çalışırken göğsünün yükselip alçalması. Güçlü bir şeyin etkisi gibiydi. Benzeri olmayan bir uyuşturucu. Ve sonra gözleri vardı. Zaman kavramı olmadan saatlerce, günlerce içinde kaybolabileceğim viski havuzları. Onlarda boğulabilirdim ve çok geç olana kadar öldüğümü bile fark etmezdim. Gerçek bir alkolik gibi, tek fark bağımlılığımın onunla ilgili her şey olmasıydı. Bu karasevdanın yavaş pençeleri beni hazırlıksız yakaladı. Ve bunun üstesinden nasıl geleceğimi merak ediyordum. Çünkü bu asla olamazdı.

O bir piyundu, güçlü bir piyon olduğundan şüpheleniyordum. Başkaları öğrenirse onu kullanmamak aptallık ve skandal olurdu. Bir zayıflık. Onun benim için bir anlamı olduğunu düşünebilirlerdi ve bu tehlikeli olurdu. Ailesini öldürmek, ki bu terimi çok gevşek kullanıyorum, muhtemelen zaten böyle bir izlenim bırakmıştı.

Yine de, masamın karşısındaki büyük boy sandalyede oturan ona bakarken, bu tehlikeli sulara girme dürtüsü çok güçlü.

Ekrana bakarken yüzünün aldığı soluk renk beni sinirlendiriyor. Daha kızgın. Ona değil, onu bu hale getirecek kadar güçlü olan adama.

onun üzerinde bu etkiyi yarattı. Yine de uzun sürmedi.

Konuşmasını bekliyorum ama kollarını kaldırıp göğsünün üzerinde kavuştururken gözleri ekranda sabit kalıyor, rahatlatıcı bir hareketle vücudunun üst kısmını sarıyor.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye soruyorum, gözleri ekrandan uzaklaşıp benimkilerle buluşuyor. Derinliklerindeki boş bakıştan hoşlanmıyorum ve sadece bir fotoğrafın onun duyguları üzerindeki gücüne içerliyorum.

Başını sallıyor, sonra bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama tekrar kapatıyor.

"Seni aradığını biliyor musun? Hatta başına büyük bir ödül koydu.

Seni Basilio'nun yaşadığı o bok çukurundan almamış olsaydım, muhtemelen onunla birlikte geri dönmüş olacaktın. Ya da daha kötüsü, ölü." "Ölmek daha kötü değil," diyor sessizce, ifadesi içimi kaynatıyor Kan.

"Bunu geri dönmeye tercih ederim. Eğer beni ona geri gönderecekseniz, ceset torbasında da gönderebilirsiniz."

Bunu kararlı bir şekilde söylemesi beni kızdırıyor - ona değil, onu bu hale getiren adama. Ona öyle bir korku aşılayan bir adam ki, böyle bir durum ortaya çıkarsa varlığının sona ermesine karşı bile savaşmayacak. Bundan nefret ediyordum.

Sanki burada oturmak bile bir çabaymış gibi hızlı ve kesik kesik nefes alıyor. Öfkemi dizginliyorum ve ancak kontrol altına aldıktan sonra tekrar konuşuyorum.

"Neden seni arıyor?" Bu soru önemli bir ağırlık taşıyordu.

Dün gece hastaneden döndüğümde, IT ekibimin Lily Valentine ile ilgili bulabildiği her şeyi gözden geçirdim ve kanım kaynıyordu. Öyle ki işim bittikten sonra yeraltı dövüş kulüplerimizden birindeki boks ringinde iki saat geçirdim. Sonunda yarışmacıların benimle ringe çıkmaları için önemli meblağlar ödemek zorunda kaldım, çünkü çoğu bilinçsiz ve kanlı bir şekilde dışarı sürüklendi. İşte benim gazabım böyleydi.

Şimdi bile hafızama kazınan görüntüleri anımsamak öfkemi körüklüyor. Çoğunlukla çatı katında, binanın bazı koridorlarında ve daha sonra bodrum katında saatlerce sürdü. Tacizleri o kadar sık oluyordu ki, komşuların

şikayet etmedi. Ama zenginler böyle çalışır, birbirlerinin sırlarını saklarlar. Hepsi onun kim olduğunu biliyordu ve bu yüzden asla konuşmazlardı. Pis herifler. En azından benim günahlarım ortadaydı. Bu gibi varlıklı kişiler kendilerini erdemli olarak gösterirlerdi ama yüzeyin altında çürümüşlük kokarlardı. Çürümeyi ortaya çıkarır ve her birine karşı kullanırdım.

Ancak benim küçük çiçeğim iyi. Şu an ona baktığımda bile bunu görebiliyorum.

"Lily," diye ısrar ediyorum sessizlik sürerken.

"Evlenmemiz gerekiyordu. Gazeteler bununla doluydu. Muhtemelen utanmıştır ve bana bir ders vermek için geri dönmemi istiyordur." Omuz silkiyor ve neredeyse kendi içine kapandığını hissedebiliyorum, sesi görünmeye çalıştığı kadar küçük.

"On milyon için mi? Zedelenmiş bir ego böyle bir bedele değmez." Nefes nefese kaldığında gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"On milyon." Aniden ayağa kalkarken sesi birkaç oktav yükseliyor, savaş ya da kaç içgüdüleri devreye giriyor.

"Aman Tanrım. Asla durmayacak."

Sonra kahverengi gözleri benimkilerle buluştu, endişeli ifadesine panik damgasını vurdu.

"Beni ona teslim edecek misin?" Ben de ayağa kalkıp yavaşça masanın etrafından dolanırken o sandalyenin yanından geçip benden birkaç santim uzaklaşıyor.

"Dur. On milyona ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum? Bana hakaret etme, Lily." Sözlerimin getirdiği rahatlama kısa sürdü.

"Ama o zaman beni neden burada tutuyorsun? Neden benden kurtulmuyorsun? Beni güvende tutmak için bir nedenin olmalı. Kimse iyi bir nedeni olmadan on milyonundan vazgeçmez. Sen bir amacı olmayan birini tutacak türden bir adam değilsin." Gözleri yeniden sulanmaya başladı ve neredeyse yalnızlığının ve çaresizliğinin dışı vurduğunu hissedebiliyorum. Güvenecek kimsesi yok, yanında kimse yok.

Ben bir şey söyleyemeden, ofisimin kapısı aniden açıldı.

Lucille. Tabii ya. Giriş yapmak için şimdi seçerdi. Yeşil gözleri Lily'den bana doğru kayarak odanın içinde geziniyor.

"Dom, rahatsız ettiğim için özür dilerim." Genelde bir özre eşlik eden samimiyet hiçbir yerde bulunmuyor.

"Alison onu bekliyor," diyor, bakışları Lily'ye kayıyor, o da yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana bakıyor: hoşnutsuzluk. İlk etkileşimleri, dün Lily'yi kontrol etmesini istediğimde, iyi gitmemiş olmalı.

"Ve," diyor Lucille, gözleri ve eliyle Lily'nin tepesinden aşağıya doğru işaret ederek, "ayrılmak zorunda kalmadan önce kesinlikle alabileceğimiz tüm zamana ihtiyacımız var." Hakaret ettiği çok açık. Lily aşağı bakarken kızarıyor, eliyle düz mavi yazlık elbisesini düzeltiyor.

"Matteo," diye sesleniyorum, kapının dışında durduğunu biliyorum. Lucille'in sözümüzü kesmesine engel olmaması, bu olayın ne kadar alışkanlık haline geldiğini gösteriyor. Daha önceleri bunu görmezden geliyordum ve o da önemli bir şeyi bölmemeye dikkat ediyordu. Ancak bugün yaptığı bu küçük müdahale beni çok kızdırdı. Bu akşamki etkinliğe yanımda götürecek kadar önemli gördüğüm bir kadına bu kadar kolay hakaret etmesinden bahsetmiyorum bile.

Aşırı rahattı; bu konuyu ele almam gerekecekti. "Patron," dedi Matteo, gözleri temkinli bir şekilde odanın içinde gezinirken. "Ben Lucille ile konuşurken Lily'i Alison'a götür. Sadece en iyisi, ve olmak hazır içinde bir saat." Matteo başını sallayarak yaklaşımlar Lily, kapıya doğru işaret etti.

"Bir kelime. Elbette Dom, senin için her şeyi yaparım." Lucille bana Basilio'nun fahişesini hatırlatan o boğucu gülümsemesiyle gülümsüyor. Çok fazla çabalamak ve çok açık olmak benim için büyük bir iticiydi.

Lily önce Lucille'e, sonra bana bakarken gözlerini kısıyor, yüzünde geçici bir duygu belirliyor. Kıskançlık. Neredeyse gülümseyecektim, ama Lucille elini koluma koyunca gülümseme düşüncesi yok oldu.

Bu, Lily'nin ofisten ayrılmadan önce gördüğü son şey.

Geri çekiliyorum, hiç izin vermediğim teması kesiyorum ve masamın etrafında dolaşıyorum.

"Burada çok rahat olmaya başladın. Bu benim izin verdiğim bir şey ama artık sona ermesi gerekiyor. Yanlış ve asla doğru olmayacak bir mesaj iletiyor." Bu kadınla görücü usulü bir evlilik yapma ihtimalini düşünmüş olsam da, şu anda

Lily'nin yüzü aklımdan geçerken bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

Lucille'in gözleri büyüdü ve sanki söylediklerimin kafasına daha net yerleşmesini sağlayacakmış gibi başını salladı.

"Ne diyorsun Dom? Evleneceğimizi sanıyordum. Babam senin de bu konuda hemfikir olduğunu söyledi. Bunun bir formalite olduğunu sanıyordum. Birbirimiz için mükemmel olduğumuz açık. Ve bu evlilik iki aileyi birleştirecek. Seni daha da güçlü yapacak."

Bu beni güldürüyor.

"Güç için ailene ihtiyacım yok. Ben kendi gücümü kendim yaratırım ve aksini düşünmen sadece ne kadar uyumsuz olduğumuzu kanıtlıyor. Sen benim yanımda duracak doğru kişi değilsin."

Şimdiye kadar kendime eşit gördüğüm ya da yanımda hayal ettiğim biriyle hiç karşılaşmamıştım. Ve bu benden önceki kadın değildi. Hayır. Yukarıdaki küçük çiçektir.

"Eğer doğru kişi ben değilsem, kim?" Lucille sormaya cüret ediyor, kibri ve gururu parlıyor.

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Ona seçimlerimi gerekçelendirmek zorunda değilim. "Bekle. Bekle." Elini kaldırıp ofisimin kapısını işaret ediyor.

"O küçük sürtük ortaya çıkana kadar her şey yolundaydı. Cidden onun senin yanında benden daha iyi olacağını mı ima ediyorsun? Benim yanımda. Ailenin bir parçası. Bağlantıları, parası ve görünüşü olan. Bunun için beni bir kenara mı atıyorsun?"

Yumruğum masamın tahtasına çarparak yüzeyi çatlattı ve Lucille'in sıçramasına neden oldu. İçimde öfke kabarırken masanın etrafında dönerek ona doğru ilerliyorum.

"Kiminle konuştuğunu unutma. Ben hakaret edildiğinde diğer yanağını çeviren bir adam değilim. Kadınları öldürmekten nefret etsem de, senin için bir istisna yapacağım. Benim adım senin için Dominico. Ya da Don. Diğer adımı da hatırlamalısın, *Ange de la Mort*." Ben yavaşça ona yaklaştıkça giderek solgunlaşan Lucille, sonunda tehlikenin farkına vararak dizlerinin üzerine çöküyor. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyor, elleri ayak bileklerimi kavıyor, benden af diliyor, davranışları için özür diliyor ve onu bağışlamam için yalvarıyor.

"Dante!" Yakınlarda olduğunu bilerek bağıriyorum.

"Emrinizdeyim," diyor ve birkaç saniye sonra ofisime giriyor.

"Lucille'i toparlanması için odasına götür. Bizden ayrılacak ve babasının yanına dönecek. Ve eğer ailemiz ya da benim çatım ya da korumam altındaki herhangi biri hakkında olumsuz bir şey söylemeye cüret ederse, onu bulunduğu yerden alıp depoya götüreceksin. Anladın mı?" Son kelimeyi söylerken Lucille ile gözlerimi kilitliyorum.

"Elbette." Depo lafı geçince Dante'nin neşesi kaçıyor. Orası kötü şeylerin olduğu yerdi. Yine de oraya hiç kadın göndermemiştik.

"Yemin ederim Dominico, ailemizin adını lekeleyecek hiçbir şey söylemem. Asla." Lucille hâlâ yerde bana yalvarıyor, maskara lekeli yüzü bana bakıyor ve gözlerinden daha fazla yaş akıyor.

"Çık dışarı." Bacaklarımı tuttuğu yerden kurtararak ondan uzaklaşıyorum.

Ayağa kalkıyor ve hızla kapıya doğru ilerliyor.

Lucille gittikten sonra Dante ofiste kalarak beklemeye devam ediyor.

"Ne?" Masama dönüp verdiğim zararı gözden geçiriyorum.

"O zaman sana yeni bir tane sipariş edeyim."

Durumun ne kadar saçma olduğuna neredeyse gülmek istiyorum. Lily güçsüz olduğunu düşünüyordu.

Fark etmediği şey ise mafyanın Don'unu parmağında oynattığı ve onu yaşayan en güçlü kadın haline getirdiğiydi.

Hay sikeyim.

Bölüm 15

Lily

Aynadaki yansımama bakıyorum. Benim yansımama. Bu gerçekten ben miyim? Şık siyah elbisenin eteklerini kavıyorum ve yan tarafa dönüp vücuduma ne kadar mükemmel oturduğuna hayranlıkla bakıyorum. Düzenli öğünler, alışverişte cimrilik etmekten ve bazı günler öğün atlamaktan kaybettiğim kiloları geri kazanmama yardımcı oldu. Aldığım fazladan uyku saatleri sayesinde yüzüm bile daha iyi görünüyor.

"Büyüleyici görünüyorsun. Eğer bu gece kendine bir erkek bulamazsan, o zaman emekli olmalıyım! Ve inan bana, gittiğin yerde o kadar çok iyi erkek var ki, Adonis'in koynunda kucaklanmak gibi bir şey." Alison resmen bayılıyor, elleri göğsünü kavıyor ve gerçek olamayacak kadar iyi görünen bu erkeklerin düşüncelerinde kayboluyor.

Bu tanıma uyan sadece bir kişi vardı. Zihnimde en önemli yeri kaplayan uzun boylu, yontulmuş bir adam. Sözleri hayal edebileceğinden daha doğrudu. Dominico'nun kollarında olmak muhtemelen bir tanrı tarafından kucaklanmaya en yakın şeydi. Ya da belki şeytanın ta kendisi. Her iki durumda da eşsiz bir deneyimdi. Bitmesi gereken bir deneyim.

Onun etrafında ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar bağlandım. Vücudumun onunkine verdiği tepki de gülünçtü. Elimde değildi; inanın bana, denedim. Ama ne zaman onun yanında olsam, canlı bir tel gibi kıvılcımlanıyor, varlığımı ihtiyaç ve arzuyla ateşliyordu. Benimle ilgilenme şekli düpedüz bağımlılık yapıyor, yanından hiç ayrılmak istememe neden oluyordu.

Ama bir saat önce olanlardan sonra, burada tutulmamın gerçek duygulara bağlı olmadığını anladım. Doğru zaman geldiğinde beni kullanmak içindi. Sadece ne amaçla ve ne zaman kullanılacağımı öğrenmem gerekiyordu. Ne sakladığımı biliyor olabilir miydi? Belki de bu karmaşadan kaçmanın bir yolu vardı - tıpkı planladığım gibi ortadan kaybolmak.

Bu düşünce beni tedirgin ediyordu ama onunla ofisine sanki oranın sahibiymiş gibi giren kaltak arasında tanık olduğum o samimi anla birleşince, burada bana yer olmadığını anladım. Bu karmaşadan çıkış yolunu kendim bulmak zorundaydım. Başıma ödül koymuş olması, sakladığım şeyin bulunmadığından emin olmamı sağladı ve beni buradan bir an önce çok ama çok uzağa gitmeye daha da kararlı hale getirdi. Aramızda yeterince mesafe olduğunda ne yapacağıma karar verebilirdim. Suçluluk duygusu beni yiyip bitirse de, ölmüş olsaydım hiçbir şeyi durduramazdım.

"Sen iyi misin?" Alison'ın sorusu beni melankolik düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve ona küçük bir gülümseme ile başımı sallıyorum. Bir saat kadar önce buraya girdiğimde Dominico'nun malikanesinde alışık olduğum düşmanlığı bekliyordum ama onun yerine tatlı, şen şakrak stilist Alison tarafından karşılandım. Görünüşe göre Sante ailesinin beş daimi stilistinden biriymiş. Özel olarak.

"Neredeyse gitme vakti geldi. Rujunu tazeleyelim, sonra hazır olacaksın." Alison bana benim seçtiğim pembe rujla yaklaştı, oysa kırmızı bu elbiseye daha çok yakışırdı. Ama kırmızı bana Dominico'nun kolunu hafifçe kavrarken ona tatlı tatlı gülümseyen o kaltağın dudaklarını hatırlattı.

"Beni almaya gelen kadın kimdi?" Kendimi durduramadan soruyorum, merakım beni eziyor, belki de kıskançlığım. Evet, içim kıpkırmızıydı ve ellerimi yumruk haline getiriyordu.

"Lucille'i mi kastediyorsun?" Alison yüzünü tiksintiyle buruşturarak soruyor.

Ondan hoşlanmıyordu, ikimizin de paylaştığı bir duyguydu bu.

"*Ailede* konuşulanlara göre yakında Dominico'nun karısı olacakmış. Babası Üç Aile'den biri olan Esposito ailesinin başında. Önemli bir siyasi nüfuza sahipler, bu da birçok kişinin bu birlikteliğin avantajlı olacağını düşünmesine yol açıyor."

Esposito mu? Mirra'daki ofise geri döndüm, yaşlı adamın gevşek sikini tutuşu hafızama kazındı. Lorenzo. Demek Dominico'dan para çalan ailenin bir parçasıydı.

"Evet, ama..." Alison yalnız olduğumuzdan emin olmak için kapıya doğru bakarak fısıldıyor.

"Yakın zamana kadar, Dominico'nun babası olan önceki Don'un çok yakın arkadaşları olan Lorenzo ve Luca kardeşler tarafından yönetiliyordu. Luca, Lucille'in babası. Dominico'nun babası hayattayken bile maça ilgili tartışmalar vardı. Ancak Lorenzo'nun kaybolması ve bunun ardındaki nedenler yüzünden Dominico artık bu bağlantıları istemeyebilir. *Aileden* çaldığına dair bir söylenti var. Kimse Dominico'dan çalıp da hikayesini anlatacak kadar yaşayamaz. O *Ange de la Mort*, Ölüm Meleği olarak bilinir." Haç çıkarıyor, gökyüzüne bakıyor ve boynundaki haçı öpüyor.

"Hazır mısınız?" Ben sığıyorum ve Alison da sığıyor, Matteo'ya bakarken yüzündeki tüm renk kayboluyor.

Gözlerini şüpheyle kısıyor ama Alison gülümseyip beni döndürdüğünde, bakışlarını kaçırmadan önce bakışları genişliyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor nefesinin altında, bu gece birinin nasıl öleceği hakkında.

Alison gülüyor ve arkama hafifçe vurarak beni kapıya doğru itiyor, bir yandan da bana küçük siyah bir el çantası uzatıyor.

"Yüzünü pudralamayı ve rujunu tazelemeyi unutma. Şansın yaver giderse diye biraz koruma da ekledim," diyor ve kızarıklığım boynuma doğru süzülüp yanaklarımı tutuştururken bana göz kırpmıyor. Ona dikkatle bakıyorum ama o sadece gülüyor ve kendisine ölümcül bir bakış atan Matteo'nun yanından geçerek odadan aceleyle çıkıyor.

"Dominico bekliyor. Gitmeliyiz." Matteo kapıya doğru işaret ediyor ve çıkıyoruz, ayak sesleri arkamda yankılanıyor. Kapıya ulaştığımızda

merdivenlerden inerken sesi beni durdurdu.

"Merdivenler senin için sorun olur mu? Dürüst olmalısın çünkü bu gece ölmek istemiyorum." Sert sözlerine gülümseyip başımı sallıyorum ve aşağı inerken korkuluklara tutunuyorum. İhtiyacım olursa diye kolunu uzatıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Aşağıya yaklaştığımızda soruyorum.

"Dominico'nun sahibi olduğu kulüplerden biri olan Pulse'un açılış gecesi var. Herkes orada olacak."

Kaşlarımı çatıyorum ve midemde endişe çiçekleri açıyor. Buna eski sevgilim de dahil mi? Dominico bunu yapar mı?

"Seni bekliyor. Ben de birazdan orada olacağım." Matteo konağın ön kapısını işaret ediyor. Yaklaştığımda Dominico'nun derin sesini duyuyorum, telefonda biriyle İtalyanca konuşuyor. Malikâneden çıktığımda Lucille'i görmeyi umuyorum ama burada ben, Dominico ve korumaları dışında kimse yok. Belki de hâlâ yoldadır.

Döndüğünde gümüş grisi gözleri benimkilerle buluşuyor ve nefesimi kesiyor.

Kahretsin, çok iyi görünüyor. Bakışları alçalıyor, onu içime çekerken sıcak bir poker gibi formumu aşağı çekiyor. Ölüm Meleği'ni andırıyor. Siyah saçları geriye doğru taranmış ve yüzü yeni tıraş edilmiş, keskin çene hattını vurguluyor. Gece yarısı siyahı bir takım elbise, siyah bir gömlek ve siyah bir kravat giyiyor, tek renk sıçraması altın kol düğmeleri. Bu takım elbise, kaslarını kesin olarak ortaya koymadan, altında yatan şeyi ifade ettiği için büyüldür. Siyah çelik. Güçlü, erkeksi, alfa erkeği.

Hayatım boyunca takım elbiseli pek çok adam gördüm ama hiçbiri beni bu adam kadar etkilemedi. Düpedüz tehlikeli.

"Bu gece biri ölecek." Sözleri ölümcül bir ton taşıyor, kim ve neden diye sormak istiyorum ama Matteo dışarı çıkarken buna fırsatım olmuyor.

"Ben de aynı şeyi söylemiştim," diye homurdanıyor Matteo. Nefesinin altında, çantam ve içindekiler hakkında mırıldanıyor. Sanırım Alison'ın oraya koyduğu prezervatifleri ima ediyor.

Neyse ki Dominico konuşmasını bitirirken bu anı kaçırıyor, Matteo limuzinin kapısını açarken gözleri bana sabitleniyor.

Dominico araca binip yanıma geçerken ben de tırmanıyorum.

Lucille geç kalmış olmalı, diye düşünüyorum, Dominico'nun geç kalanlardan nefret ettiğinden nasıl bahsettiğini hatırlayarak. Güzel. Umarım bu yüzden başı belaya girer. Bayan Mkemmek. Yakında Dominico'nun karısı olacak Bayan Mkemmek. Bu bende kusma isteği uyandırıyor ve kontrol altında tuttuğumu sandığım kıskançlık, üzerine benzin dökülmüş bir ateş gibi alevleniyor.

Ama araç hareket etmeye başladığında, yüz hatlarımda beliren şaşkınlığı bastıramıyorum.

"Lucille bize katılmıyor mu?" Dominico başını yana eğiyor, tepkilerimi gözlemlerken bakışlarıyla beni değerlendiriyor.

"Gelmesini istiyor musun?" Kıskanlığımı ve kmsememi gizlemeye çalışarak bakışlarımı kaçırıyorum.

"Müstakbel eşin olarak bu etkinlikte sana katılacağını düşündüm." Dominico kıkırdıyor ve bu ses dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Kıskanıyor musun, *il mio fiorellino*?" Oflayıp başka tarafa bakıyorum, ellerim yanımda yumruk olmuş.

"Hayır. Tabii ki hayır." Yanaklarım bu yalanla alev alev yanıyor ve atkuyruğu yaptığım salarımin arkasına saklanamıyorum.

Ellerini belimde hissettiğimde çığlık atıyorum ve sonra kucağına kaldırılıyorum. Kolları etrafımı sararak beni kendisine yaslıyor, böylece sırtım göğsüne yaslanırken başı boynuma gömülüyor.

"Kıskançlığın yanaklarında oturuyor ve yumruklarında tutuluyor." Sıkıca yumulmuş ellerimi açıyorum ve içimde yankılanan bir kıkırdama daha çıkartıyorum.

"Bana kıskandığını söyle," diyor, eli elbisemin kumaşını yukarı doğru kıvrıp kalamı ortaya çıkarırken ağzı hafifçe boynumu ısıyor. Yavaşça yukarı doğru ilerliyor, parmakları tenimde bir iz bırakıyor, elleri şimdi arzuyla ağlayan bir noktaya doğru ilerliyor. Dikkat çekmek için ağlıyor. Günler süren gerginlik o kadar güçlü bir ihtiyaa dönüştü ki, kı yanaklarımin arasına sıkıştığını hissedebildiğim sertleşmeye karşı utanmadan ğtyorum.

"ıkar şunları," diye fısıldıyor, dudakları kulak mememi sıyrıyor ve vücuduma şok dalgaları gönderiyor.

Ellerim hareket etmeden ve itaat etmeden önce sadece kısa bir süre tereddüt ediyorum. Kıımı hafifçe kaldırıyorum ve sonra külotumu aşağıya kaydırıyorum, düşmelerine izin veriyorum.

Önce bir bacağımı, sonra diğerini çıkarmadan önce ayak bileklerimi. Dominico külotu benden alıyor ve sonra beni tekrar aşağı itiyor, eli bacaklarımın arasına kayarken sikini kıcıma sürtüyor.

Kahretsin, bu cennet gibi. Parmağı içeri giriyor ve yüksek sesle inliyorum, parmağını içimde ve dışımda çalıştırırken engellemem ortadan kalkıyor. Bir tane daha eklediğinde, neredeyse kaybediyorum, ama hızını sabit tutuyor, beni kenara getiriyor ve sonra durup bana işkence ediyor, ben nefes nefese kalana ve kucağında kıvranana kadar. Eli boynumda dolaşıyor ve başparmağı çeneme bastırarak başımı ona doğru eğiyor. "Gelmek istiyor musun?" Gözlerinde karanlık bir arzu titreşiyor ve

Bakışları benimkilerle eşleşiyor. Şu anda benim onu istediğim kadar o da beni istiyor. Bu düşünce beni güçlendiriyor.

Yanıt olarak başımı sallıyorum ve sonra başparmağı klitorisimi sıyırırken gözlerim açılıyor, iki parmağı içimde kıvrılıyor. Çok yakınım, sadece biraz daha.

"Kıskandığını itiraf et, ben de gelmene izin vereyim, *il mio fiorellino*." Lanet olsun. Kaşlarını kaldırırken elleri sabit duruyor ve hayal kırıklığından ağlayacak gibi oluyorum; içinde bulunduğum uçurum delilik aleminde yaşıyormuş gibi hissettiriyor.

"Evet, Dominico, kıskandım." Hınzır bir gülümsemeyle parmakları daha sert, daha hızlı hareket etmeye başlıyor, beni yok edebilecek orgazma hızla yaklaştığını gören bir hızla içime giriyor. Parmaklarını becerirken, sert horozunu hayal ettiğim gibi ona binerken, onun itişlerini karşılıyorum. Başparmağı klitorisime sürtündüğünde ve eli boynumu hafifçe sıktığında, uçurumun kenarından düşüyorum, binlerce ışıltılı parçaya düşerken onun adını haykırıyorum.

Beni sıkıca tutan karanlıkta en çok parlayan ışıltılı parçalar.

Bölüm 16

Dominico

Kulüp olması gerektiği gibi tıklım tıklım dolu ve minimum çaba gerektiriyor. Gelecek yıl için bekleme listesi şimdiden doldu. Bütün kulüplerimde böyleydi. Bu Patronlar vardı yüksek profilli, aramak takdir yetkisi ve anonimlik, her ikisini de çok takdir ettim ve bunlardan yararlandım. Buradaki herkes aynı şeyi aradığı için bu duvarların dışına çok az şey çıkıyordu ve bu sınırlar içinde olanlar genellikle burada kalıyordu.

Nero, kısıtlı üst kattaki geniş özel alanda otururken benimle birlikte figürlerin üzerinden geçerken dikkatim dağılıyor. Parmaklarımın onun tatlı amında yaptığı gibi kayıyor ve kayıyor.

Küçük Lily Valentine. Sanki yarım saat önce onu parmaklarımla orgazm etmemişim gibi masum bir şekilde bizden birkaç koltuk aşağıda oturuyor. Beni bir sapık yaptı, külotunu daha sonra giymek üzere takım elbisemin cebine koydum. Yıllar sonra ilk kez, gençlik yıllarımda hatırladığım kadar azmıştım. Ama sadece onun için. Yılların becerisi ve kısıtlamasının getirdiği avantajla, tüm bu deneyimi daha da enfes hale getirmişti.

Uzakta oturarak beni rahatsız ediyordu ama bu kısa mesafeye izin veriyordum. Kafa karışıklığını hissedebiliyordum ve Lucille meselesi sözlü olarak çözülmediği için muhtemelen benim

onunla oynuyorsun. Buna inanmasına izin vermeliydim. Aramızda neler olduğunu merak etmesine izin vermeliydim. Ne olduğunu sadece Tanrı bilir. Tek bildiğim onu kendime yakın istediğimdi, özellikle de bakışları göz önüne alındığında. Bu adamlar sadece en iyileri severdi ve gözleri olan herkes Lily'de bunu görebilirdi.

Mafyanın başı olarak benden birçok güzel kadını becermem bekleniyordu. Bunun bir şekilde diğer alfa erkeklerine cesaretimi ve çevikliğimi kanıtladığına dair arkaik fikir hala her zamanki kadar güçlüydü. Hızla kaybolmayacak bir fikirdi bu ve iki haftada bir farklı bir ya da iki kadını koluma takarak ve asla aynı kadını iki kez bir etkinliğe götürmeyerek sürdürdüğüm bir fikirdi. Her ne kadar göstermelik olsa da, artık hiçbirini nadiren becerdiğim için, tam da bunu yaptığımı inanılıyordu. Düzeltmediğim bir inanç. Sadece on yedi yaşımdan beri rolümün ve görünüşümün bana sağladığı seks deneyimini yaşayan insanlar, bunun şimdi bu deneyimi nasıl bu kadar sıkıcı ve sıkıcı hale getirebileceğini bilebilirdi. Mafya lideri olarak konumumun bu kadınlara aşıladığı güdüyle birleştğinde, bunu korkudan ya da umuttan yapıyorlardı. En kötüsü ikincisiydi. Aradıkları kişinin kendileri olduğunu uman kadınlar.

Bu hiç olmadı. Dikenlerin arasında çiçeğimi bulamamıştım. Bu düşünceyle gözlerim karşımdaki kadına kaydı. Her yönden karşımdaki kadına. Benim sert olduğum yerde nazikti. Sert olduğum yerde narin.

Yozlaştığım yerde masum. Kötü olduğum yerde iyi. Yang'ımın yin'i.

İstememem gereken ama şimdi arzuladığım her şey.

Elimi havaya kaldırarak Nero'ya durmasını işaret ettim. Zaten dinlemiyordum ve eğer çok önemli bir şey olsaydı bunu belirteceğine inanıyordum. Ayrıca, onun da dikkati dağılmış gibiydi.

"Bir içki al ve rahatla," diyorum, yakınlarda duran güzel, açık saçık giyimli sunucuyu işaret ederek - dikkatinin dağılmasının nedeni de bu.

Holly. Başka bir çiçek. Patronumu daha önce hiç görmediğim bir şekilde etkilediği anlaşılan başka bir kadın. Bunu anlamak zor olmamıştı. Üç hafta önce Dante istedikten sonra onu işe aldığımdan beri araları bozuktuk. Çocukluk arkadaşlarıydılar ve kızın başı belaya girmişti. Ne tür bir sorun olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Dante bana bir şey olmayacağına dair güvence verdi.

ve ben ona güvendim. Olsa bile, Dante için bunu halledecektik. Onun ailesi bizim ailemizdi. Arkadaşları bizim arkadaşlarımızdı. Onun düşmanları bizim düşmanlarımızdı. *Famiglia*'nın bir parçası olmak böyle bir şeydi. İşte buradaydı.

Ama onda Nero'yu kızdıran bir şeyler vardı ve bunu izlemek çok eğlenceliydi. Her şey ve hiçbir şey hakkında durmadan kavga ediyorlardı ve kadın onunla genellikle ölüm cezası gerektiren bir şekilde konuşuyordu. Yine de, yaklaştıkça, asla söyleyemezsiniz. Çekingen. Kibar. Yolları kesişene ve başka bir yönü ortaya çıkana kadar öyleydi. Adam onun gizli kalmış bir yönünü ortaya çıkardı, bence bu onu kızdırdı ve kıvılcımların daha da uçmasına neden oldu.

Kadın ona bakmaktan ısrarla kaçınırken, adamın bakışları yukarı doğru kayıyor ve daralıyor. Sipariş verme zamanı geldiğinde gülümsemesi kayboluyor ve yüz hatları sertleşiyor. Kadın uzaklaşırken homurdanıyor, bu da beni güldürüyor. Bana bilmiş bir bakış atarak özür diliyor. Bana yukarıdaki korkulukta durduğu için odaya göz kulak olabildiğini söylüyor. Ama orada durup onu izlediğini biliyorum. Kendine işkence ediyordu. Ona neler olduğunu sorduğumda, onun tam bir baş belası olduğunu ve şimdiye kadar tanıştığı en sinir bozucu kadın olduğunu mırıldandı - sevmediğini iddia ettiği bir kadına atfedilen bir sürü duygu.

"Ahhhh, Dominico, Kral gibi burada oturuyor." Hay sikeyim. Gözlerim Nero'dan bana yaklaşan adama kayıyor. Adam devam etmeden önce durup Lily'ye bakıyor. Kolundaki uzun boylu, uzun bacaklı sarışın da çiçeğime bakarken yüzünü buruşturuyor ve sonra bana bakıyor, bakışları tembelce vücudumu tararken baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor - başka bir Camille.

"Luca, bize katılabildiğine çok sevindim." Bu karşılaşmanın kısa ve tatlı olmasını umarak başımı Nero'nun boşalttığı koltuğa doğru eğiyorum. İkimize de birer içki dolduruyorum, şeyeyi bitiriyorum ve az önce gelen Holly tarafından dolduruluyorum. Luca birkaç puro çıkarıyor, uçlarını kesip bana bir tane uzatıyor ve yakıyor.

Şu ana kadar oturup etrafını gözlemleyen Lily, bu etkileşimi dikkatle izliyor. Alison'ın dili çözülmüş olmalı ki Luca'nın adını söylediğimde onu tanıdığını fark ettim. Lucille'i soruyor olmalıydı.

"Kızım onu eve gönderdiğin için çok üzgündü. Söylemeliyim ki ben de oldukça şaşırdım. Yakında bir düğün duyurusu yapacağımızı sanıyordum."

Lily gözlerini kaçırıyor, elleri küçük yumruklar halinde kıvrılıyor, sonra fark edip gevşetiyor. Bana bakıyor ve sonra tekrar bakışlarını kaçırıyor. Kahretsin, inanılmaz tatlı bir kız. Masumiyeti beni şaşırtıcı bir şekilde tahrik ediyor.

Onun kıskançlığını kıskırtmak istesem de Lucille'in babasının buradan boş bir umutla ayrılmasını istemiyorum.

"Kızınıza daha önce de açıkladığım gibi, biz iyi bir çift değiliz. Ancak aklımda onun kişiliğine mükemmel bir şekilde uyacak başka biri var." Luca'nın yüzündeki ifade bir an için değişir ve bir öfke parıltısı belirir.

"Baban buna söz vermişti." Öfke kabarıyor ve daha iyi bilmesi gereken Luca, elim çoktan boynuna dolandığında hatasını çok geç fark ediyor. Yanındaki kadın çığlık atarken, Lily zar zor tepki veriyor. Saniyeler önce Luca'nın yüzünde gördüğüm o öfke parıltısı yerini korkuya bırakıyor. Beni tanıyan herkes bilir ki, söz konusu DNA'ma katkıda bulunan ve başka bir şey olmayan o pislik olduğunda, istediği hiçbir şeyin benim için önemi yoktur. Verdiği sözlerin hiçbirini tutmayacağım.

"Özür dilerim Don," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor Luca, kızarmış yüzü ve şişkin gözleriyle bana yalvarıyor. Boynunu bırakıp arkama yaslanıyorum, biraz önce elimi serbest bırakmak için attığım içkimi ve puromu alıp hiçbir şey olmamış gibi devam ediyorum. Luca takım elbisesini düzeltirken ve kravatının yerini değiştirirken sığıyor, sonra kendini toparlamaya çalışarak içkisini yudumluyor.

"Dediğim gibi. Onun için mükemmel bir eşim var. Marid ailesinin oğullarından biri. Saygı duyulan biri. Sevilen biri. Bu şekilde kalmasını istedikleri bir şöhret," diye uyarıyorum, ona ne demek istediğimi anlatan bir bakış atarak. Eğer bunu bir şekilde mahvederse, ödemesi gereken bir bedel olacaktı.

"Elbette. Ben çok mutluyum, eminim o da öyle olacaktır," diye mırıldanıyor, sesi hâlâ biraz kısık.

"Artık gitmeliyiz." Onun ve yanındaki korkudan bayılacakmış gibi görünen kadının bir an önce

Git.

Yudumladığım sıvının rengindeki gözler bana bakıyor. Bakışlarımı yanımdaki koltuğa çeviriyorum, talep açık. Lily ayağa kalkıyor ve ben bir kez daha onu bu elbisenin içinde görmekle kutsanıyorum. Onu seçtiğimde mükemmel olacağını biliyordum, ikinci bir ten gibi, onu sarıyor ve tüm kıvrımlarını vurguluyor.

Yanımda oturuyor, elleriyle elbisesini düzeltirken bir yandan da etrafına bakıyor.

"Görüyorum ki insanları boğmak gittiğin tüm kulüplerde yaptığın bir şey." Şakasına şaşırarak, North Side Gentlemen's Club'da boynunu elimle tuttuğumu hatırlayıp gülüyorum.

Bana bakıyor ama aynı zamanda gülümsüyor.

"Elimin boynunda olması hoşuna gidiyor, *il mio fiorellino*." Kızardı, muhtemelen daha önceki araba yolculuğumuzu düşünüyordu. İkimiz de baskınlığının onu ne kadar tahrik ettiğini biliyorduk. Bunu parmaklarımın her yerinde hissediyordum.

"Yani Lucille... artık malikanede yaşamıyor mu?" Sorusu sıradan ama cevabımın onun için çok şey ifade ettiğini biliyorum. Omuzlarındaki gerginlikten bunu hissedebiliyorum.

"Hayır. Başka biriyle evlenecek. Birbirimize uygun değildik." Atkuyruğundan kurtulmuş bir tutam saçını başparmağımla parmağımın arasına alıp hafifçe çekiştirerek ona yaklaşıyorum.

Alt dudağını çiğniyor, bir sonraki sorusunu düşünürken gözlerini kaçırıyor.

"Peki, siz ikiniz daha önce bir ilişki yaşadınız mı?" Küçük yumrukları oluşurken gülümsüyorum. Genelde kıskanç kadınlardan nefret ederdim ama Lily'de normal haliyle öyle bir çelişki vardı ki bayıldım. Ateşli olabilirmiş gibi görünüyordu. Benimki de o bölümde ne kadar ateşliyse. Benim de çok kıskanç ve çok sahiplenici bir adam olduğumu inkâr etmek mümkün değildi.

Hızlı bir hareketle Lily'yi belinden kavırıyorum, onu öne ve arkaya doğru çekerken elleri omuzlarımda destek buluyor. Üzerimde diz çökerken bacaklarını açıp kalçamın iki yanına doğru bükmekten başka çaresi yok. Şaşırmış görünüyor ama üzgün değil, yanaklarındaki pembe kızarıklık da bunu gösteriyor.

Ellerimi kalçalarında gezdiriyorum, onu öne ve aşağı çekerken lezzetli poposunu sıkıyorum, sikimi göbeğine sürüyorum. Hay sikeyim. Onunla tanıştığımdan beri sayısız kez beni bu pozisyonda becerdiğini hayal etmişim. Aşağıya doğru kayarak kendini bana bırakmasını. Üstümde hızını ayarlarken sahip olacağı güç. Bunu düşünürken homurdanıyorum ve sonra başımı boynuna gömüyorum.

"Hayır, *il mio fiorellino*. Lucille ile hiçbir zaman bir ilişkim olmadı. Ne duygusal olarak ne de kesinlikle fiziksel olarak." Kulak memesini emmeden önce dilimi boynunda gezdirirken cevap veriyorum.

Rahatlayarak iç çekiyor, elleri omuzlarımda hem çiğ hem de seksi hissettiren sahiplenici bir şekilde sıkılıyor. Masumiyetiyle inkar edilemez derecede baştan çıkarıcı.

"Lily? Lily Valentine? Sen misin?" Lily tanımadığı bu erkek sesi karşısında kaskatı kesiliyor ve sonra titriyor.

Tutkuyla ve korkuyla hareket etmesi arasındaki fark, onu tanıdığım kısa süre içinde bile benim için çok açık. Bu seferki korkudan kaynaklanıyor.

Özellikle o anda, onun gözlerinde tutku, şehvet ve neşe görmeyi çok tercih ettiğimi fark etmeye başlamışım - bunu ben yaratıyordum, başkası değil. Ayrıca bu gücü paylaşmak istemediğimi de anlamışım.

Hayır. Bu ya da başka bir duyguya sahip olan herkesi yok etmek ve geriye sadece beni bırakmak istiyordum.

Ben, onu gülümseten. Ben,
onu güldüren.

Ben, onun coşkuyla çığlık atmasını
sağladım. Ben. Sadece ben.

Bölüm 17

Lily

Ses bana tanıdık gelmiyor ama tam adımı bilen herkes risk teşkil eder.

Dominico korkuyu hissediyor ve kıcımı lezzetli bir şekilde sıkarak eli şimdi rahatlatıcı bir şekilde sırtımı okşuyor. Konuşurken bile gözleri benimkilerle kilitli kalıyor.

"Peki ya sen?" Dominico'nun sorusuna bu davetsiz misafirin vereceği cevabı merakla beklerken kollarında kaskatı kesiliyorum. Bakışları yüzümü incelerken, yüzeye çıkmasına izin verdiğim her tepki kırıntısını emerken, ses tonu çözemediğim diğer duygularla iç içe geçmiş bir kızgınlık taşıyor.

"Dominico, işte buradasın, partiye bizsiz başlıyorsun, görüyorum," diye araya başka bir adam giriyor ve adımı bilen adama soruyu cevapsız bırakıyor.

Dominico'nun bakışları nihayet benden kayarak arkamıza bakıyor.

"Emilio, seni görmek güzel. Ama ortaklarını cevapsız sorulara tahammülüm olmadığı konusunda uyarmalısın."

Hâlâ arkamı dönmedim, gözlerim kolunu korumacı bir şekilde bana saran adama takılı kaldı.

"Ahh, Don, hakaret kastım yok. Bu Senatör John Underwood, bir sonraki başkan yardımcılığı seçimleri için yarışan ilk üç adaydan biri." Hay sikeyim. Bu adamla iki kez kısa süreliğine tanışmıştım; bana karşı uygunsuz davranışları ve ellerini kendine saklayamaması hayatımın en şiddetli dayaklarından ikisine neden olduğu için unutmayı tercih ettiğim iki olay. Bunu düşündükçe ürperiyorum ve gözlerimi kapatarak gözlerimin arkasından sızdığını hissettiğim yaşların akmasını engellemeye çalışıyorum.

"Ellerinin üzerinde olması hoşuna gitti mi, küçük fahişe?" Anılar beliriyor, zihnimi takip eden şeylerin küçük parçacıklarıyla dolduruyor. Kan. Kırık kemikler. Cezalandırma. *Ona* bu iğrenç adamın üzerime geldiğini söylemeye çalıştığımda yapmadığım bir şey için. Bu onun hatasıydı.

Erkeklerin sanki elden ele dolaştırılacak bir malmışım gibi bana dokunma hakkına sahip olduklarına inanmalarından gerçekten nefret ediyordum.

"Nero, misafirlerimizi kırmızı odaya götür. Birazdan orada olacağız." Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki yalnız olduğumuzu ancak Dominico yanağıma dokunduğunda fark ediyorum.

"O senin için kim?"

Sorusu havada asılı kalıyor. Başıma gelen her şeyi anlatmadan Dominico'ya nasıl cevap verebilirdim? Durumumun farkındaydı ama yine de ne kadarını bildiğinden emin değildim.

"Geçmişimle ve tatsız anılarımla bağlantılı biri," diye cevap verdim, daha fazlasını istememesi için sessizce yalvararak.

Uzun bir süre bana baktıktan sonra homurdandı. Ben hala onun üzerinde otururken, ayağa kalkıyor ve ayaklarım yere değsin diye beni yavaşça indiriyor. Vücudum yakınımaya bastırılıyor, arzusu karnımı deşiyor. Elleri sırtımdan kıcıma doğru kayarken, içimdeki sıcaklık ve şehvet alev alev yanıyor.

Diğer eli çenemi nazikçe tutuyor, yüzümü yönlendiriyor, böylece başka tarafa bakma seçeneğim olmadan bakışlarıyla buluşmak zorunda kalıyorum.

"Bir gün bana her şeyi anlatacaksın." Gümüş grisi gözleri yüzümü tarıyor ve sonra başını eğiyor, dudakları bir fısıltı gibi kısa bir süre benimkini okşuyor. Lanet olsun. Dudaklarının benimkilerin üzerinde nasıl hissettireceğini bilmek için can atıyorum.

-Beni tamamen yutuyor. Ama o an çok kısa sürdü.

Çenemi bırakıyor ve gözlerimin açılmasına neden oluyor. Daha sonra VIP alanının arka tarafında Dominico'nun iki adamı tarafından korunan bir kapiya doğru ilerliyoruz. Dominico benimle fiziksel temasını sürdürüyor, iri ve güçlü eli belimde duruyor ve biz uzun bir koridorda yürürken de orada kalıyor.

Büyük bir odaya yaklaşıyoruz, kırmızı ışıklandırması ve müziği ötesinde ne olduğunu ima ediyor. Kadınlar ya sandalyelerle çevrili küçük sahnelerdeki direklerin üzerinde ya da onları okşayan ve sınırsız bir arzuyla bakan erkeklerin kucaklarında dans ederken şehvetli müzik çekici hareketlere eşlik ediyor.

Burada, herkesin içinde gerçekten sevişen bir çift gördüğümde gözlerim parlıyor. Kabaca. Yaşadığım onca şeyden sonra nazik olmasını istemeliyim. Dikkatli olmasını. Ama hayır. Dominico'nun beni sikerken porselen bir bebek gibi tuttuğunu düşünmek beni tahrik etmiyor. İçime zorla girmesini istiyorum. Sertçe. Derinden. Elleri boynumda. Bu görüntü karşısında içim lezzetli bir şekilde kasılıyor ve Dominico'nun çoktan bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Yakında." Ben kıpkırmızı kızarıırken tek söylediği bu.

Sadece G-string giymiş bir garson bize yaklaşıyor. Dominico kendi içkisini almadan önce bana bir kadeh şampanya uzatıyor. Bir yudum alıyorum ve sonra odanın geri kalanını tarıyorum, hemen diğer tarafta Senatör John Underwood'u görüyorum. Genç bir striptizci dikkatini çekiyor, yakındaki bir direğin üzerinde yaptığı kıvrak hareketler onu etkiliyor. Neyse ki. Elli yaşından daha genç kadınları tercih ederdi. Saçsız gri kafası ve kocaman göbeğiyle, tercih ettiği türden kadınları cezbetmek için siyasi konumuna, gücüne ve servetine güveniyordu. Ve onu istemeyen kadınlar daha da çekiciydi. Bu yüzden bana bu kadar düşkündü. Bunu düşündükçe midem bulanıyor, bu yüzden odağımı değiştiriyorum.

Görmeyi beklemediğim bir kişi, Camille'den başkasıyla oturmayan Basilio. Neşe. Sanki bu gece daha kötü olamazmış gibi.

Basilio'nun gözleri hemen benimkilerle buluşuyor ve sonra bakışları kahverengi saçlarıma doğru süzülüp aşağı doğru iniyor, gözleri görmezden gelmeye çalıştığım bir duyguyla titreşiyor. Dominico'nun ilk tanıştığımızda kulüpte bana söylediği sözlerin doğru olduğunu ima eden bir duygu. Basilio'nun bana aşık olduğunu. Dominico'nun eli bana uzandığında kaşları çatılıyor.

Sırtımdan inip benimkini yanıma alması benim kadar Basilio için de şok edici. O kaşlarını çatıyor, sonra gözlerini kaçırıyor, benim gözlerim ise iç içe geçmiş ellerimize takılıyor. Dominico sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi devam ediyor.

Basilio'nun yanında oturan Dante ve onun arasında bize daha önce servis yapan garson Nero'dan oluşan gruba yaklaşıyoruz. Nero'nun çok güçlü hisleri var, her ne kadar onlarla savaşılmaya çalışsa da. Ama kadın da öyle. Dante'ye yaklaşılarak aralarında mesafe yaratmaya çalışıyor, bu da Nero'yu daha da kızdırıyor ve sonunda ona doğru eğilip bir şeyler fısıldıyor. Kızın hoşuna gitmeyen bir şey ve kız ona tokat atmak için elini kaldırıyor. Nero tokadı yere düşmeden hemen önce yakalıyor ve kızın öfkelenmesine neden olurken neredeyse gülümsüyor. Onu hiç bu kadar içten gülümserken görmemiştim.

"Kuzen, başardın." Dominico'nun Basilio'ya söylediği sözler, biz onların karşısındaki koltuklara otururken, çevredeki herkesin dikkatini çekiyor. Camille kaşlarını çatıyor, muhtemelen beni tam olarak tanıyamadığı için.

"Tabii ki. Rekabeti kontrol etmem gerekiyordu," diyor Basilio şakayla karışık, ancak ses tonunda benimle konuşurken kaybolan bir gerginlik var.

"Daisy, nasılsın?" Benimle her zaman var olan o kibarlıkla konuşuyor ve Camille'in kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"İyiyim, teşekkür ederim. Ama bana Lily diyebilirsin." Bu etkileşimi dikkatle izleyen Dominico'nunki de dahil olmak üzere tüm gözler üzerimdeyken kızarıyorum. Kolunu koltuğun arkasına dayamış, parmaklarıyla enseme hafifçe okşuyor ve sinirlerimi daha da geriyor.

"Daisy? Aman Tanrım, seni tanıyamadım. Şimdiye kadar gitmişsindir diye düşünmüştüm," diyor Camille, bardağını alıp bir yudum alırken sözleri kafa karıştırıcı.

"Nereye gitmiştin?" Basilio'nun ona attığı ama onun fark etmediği uyarı bakışını kaçırmadan soruyorum.

"Ait olduğun yere, eski sevgilinin yanına dön. Demek istediğim, on milyon senin gibi küçük bir ihtiyar için çok büyük bir para."

"Camille, kapa çeneni," diyor Basilio, bardağını masaya koyarken sesi ölümcül, öfkesi o kadar yoğun ki elleri yumruk olmuş.

Sonunda odayı okuyor, etrafına ve sonra Basilio'ya bakarken yüzündeki kan çekiliyor.

"Ne dedin? Sen de öyle demiştin. Ona karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini sorduğumda bana onu bu yüzden yanında tuttuğunu söylemiştin. Sadece para için olduğunu söylemiştin." Hissettiğim acının neden kabardığını bile bilmiyorum. Belki de Basilio'nun bana gerçekten değer verdiğini düşündüğüm içindir. Belki de kendimi yalnız hissetmeme neden olduğu içindir, sadece bir ticaret kozu olarak tutulduğumu bilmek. Ne istediğim umursanmadan elden ele dolaştırılacaktım.

"Lily, sorun bu değil. Sebep bu değil," diyor Basilio, gözleri bana yalvarırcasına.

Bundan sonra olacaklar için aldığım tek uyarı, kaybolmadan önce boynuma yapılan baskı ve ardından kaldırılıp daha önce olduğum pozisyona, Dominico'nun üzerine diz çökmeye zorlanmam. Sırtım herkese dönükken kendimi onunla yüz yüze buluyorum.

"Lily hiçbir yere gitmiyor." Dominico'nun elleri belimden aşağı kayıyor ve bir kez daha kıcımlı kavrayarak beni öne doğru çekiyor, böylece bizi sadece milimetreler ayırıyor. Çakıl taşlı meme uçlarım takım elbisesinin ön kısmına sürtünerek vücudumdan aşağıya, bacaklarımın arasındaki bir noktaya elektrik şokları gönderiyor.

Nasıl oluyor da bir duygudan diğerine savrulabiliyorum? Bir an üzgünken, bir an sonra şehvetle dolup taşıyorum. Bu o. Muhteşem biri. Gölgeler ve kırmızı ışık yüz hatlarını daha da belirginleştiriyor, onları daha tehditkâr ve dolayısıyla daha çekici gösteriyor. Siyah saçları mükemmel şekillendirilmiş. Keskin, yontulmuş çenesi temiz tıraş edilmiş. Uzun siyah kirpikleri, ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi görünen gümüş grisi gözlerini çerçeveleyiyor. Dudakları sırtıyor.

"Gitmek istiyor musun, Lily?" Sesi boğuk ve alçak, midemdeki kelebekleri harekete geçiriyor. Nefesindeki viski kokusu neredeyse sarhoş edici ve öne doğru eğilirken aniden kavrulan dudaklarımı dilimle nemlendiriyorum.

Gitmek istiyor muydum? Dürüst olmak gerekirse, şu anda, şu anda, olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Başımı sallıyorum, atkuyruğum hareketle sallanıyor. Ben tepki veremedim Dominico onu elinin etrafına sarıyor ve kontrol için mükemmel bir tutuş yaratmak üzere yumruk yapıyor. Başımı hafifçe yana yatırırken

yavaşça aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Nefesim hızlanıyor, burunlarımız neredeyse birbirine değerken kısa pantolonlarla çıkıyorum.

"Mi stai facendo impazzire."

Sözlerinin ardından dudakları dudaklarıma çarpıyor, hükmediyor ve benden onun için ayrılmamı talep ediyor, onun da benim kadar tadına bakmaya hevesli. Elim omzundan ensesindeki saçlara doğru ilerliyor, tırnaklarım tenine sürtünüyor, o da beni kendine çekerken daha fazlasını almaya çalışıyorum. Eli artık atkuyruğumda değil, onun yerine diğeriyle birlikte kıcımlı yoğuruyor, parmakları etrafında ve altında kıvrılıyor, şimdi ağrıyan bir noktaya çok yakın.

Bu öpücük şimdiye kadar yaşadığım her şeyi aşıyor. O kadar güçlü, o kadar heyecan verici ve o kadar akıl almaz ki, sonunda beni bıraktığında, olanların ve nerede olduğumuzun gerçekliğinin üzerime çökmesi bir an alıyor.

Aman Tanrım. Kulübündeyiz, kaptanının ve patron yardımcısının önündeyiz, Basilio'nun önündeyiz. Yanaklarım kıpkırmızı olurken gözlerim farkına varmakla parlıyor. Utançtan zar zor hareket edebiliyorum - arzuyla savaşıyor bir utanç. Kendimi hem huzursuz hem de hayatımda hiç olmadığım kadar tahrik olmuş hissediyorum.

Dominico sırtlıyor, onun için bir kitaba dönüşmüşüm gibi beni okuyor.

"Lily hiçbir yere gitmeyecek," diyor, ani sessizlik sözlerini herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyordu. "O benim."

Bölüm 18

Dominico

Açıklama yapıldı. Lily benim. Bunu resmileştirmeden önce, onun tarafında bazı yarım kalmış işleri tamamlamam gerekiyor. Başındaki ödül ve onu oraya koyan adam gibi.

Bu sabah zaten bu konuda aranmıştım. Tahtta benim yanımda bir yabancının olması *ailemin* pek hoşuna gitmedi. Ama olan oldu ve geri adım atmaya niyetim yok. Onu tattıktan sonra olmaz. Düşündükçe dudaklarımı yalıyorum. İstesem bile gitmesine izin veremezdim.

"Dün gece ilginçti."

Dün gece konusunu ilk kimin açacağını merak ediyordum. Nero mu Dante mi? Paramı Dante'ye yatırmıştım ama konuşmayı açan Nero oldu, Dante'yle birlikte ofisimde karşımda oturuyorlardı.

"Görünüşe göre bu ikimiz için de geçerli." Bu söz Dante'yi güldürürken Nero'yu kaburgalarından dürttü ve Nero'nun söylediği her şeyden pişman olmasına neden oldu.

"Yeter. Senatör John Underwood ve Lily ile olan bağlantısı hakkında ne öğrendiniz?"

İki adam önce birbirlerine sonra da bana bakarken gülümsemeler azalıyor.

"Söylentilere göre iyi bir şey değil. El altından iş çeviriyor, sadece politikada değil. İnsanlara rüşvet v e r d i ğ i kadar sık aldattığı bir karısı var ve kendisinden en az yirmi yaş küçük kadınlardan evlilik dışı üç çocuğu var. Ayrıca, kendisini cinsel saldırıyla suçlayan kadınlar tarafından aleyhinde açılan ve hepsi de reddedilen yedi davayla karşı karşıya kaldı. Bunların arasında sekreteri ve dadısı da vardı. Bir sonraki seçimlerde kampanyasını etkilememesi için hepsi halının altına süpürüldü. O kadar iyi gizlenmişti ki dosyaları almak için FBI'daki bağlantımızı kullanmak zorunda kaldık."

Nero ekranda video duraklatılmış bir tablet uzatıyor.

"Bir de bu var. Dokuz ay önce bir partide çekilmiş, Lily ile ilgili. FBI'ın Brandon Centre'daki bir gala etkinliğinden çıkarmasını istediği görüntülerin bir parçasıydı. Pek hoş değil ve o gece Lily'nin çatı katında çekilen görüntülerle örtüşüyor gibi görünüyor. Eğer tepkisi bir gösterge ise, ikisi bağlantılı."

Oynat tuşuna basıyorum. Video Brandon Merkezi'nde başlıyor. Başlangıçta boş bir koridor görülüyor, kadınlar ve erkekler tuvaletlerinin girişleri görünüyor. Lily kadraja giriyor, yüzü öfkeyle dolu, ekran dışından biriyle konuşuyor. Bir sonraki anda, Senatör John Underwood kadraja girer, sırtı kameraya dönüktür. Kadın geri çekilirken ona yaklaşır ve aralarında bir şeyler konuşurlar. Kadının sırtı duvara çarptığında, adam aradaki mesafeyi kapatıp onu duvara yapıştırmadan önce yüzünde bir panik ifadesi görüyorum. Onu öpmek için öne doğru eğiliyor ve kadın yüzünü çeviriyor, iğrenme ifadesi açıkça belli oluyor. Kız çırpınırken adam ellerini kızın yanlarında gezdiriyor, avuç içleri göğsüne bastırıyor.

Bu aşağılık yaratık ellerini kızımın üzerine bir oyuncakmış gibi koyarken öfke yükseliyor. Sonra aniden Lily dizini kaldırıyor, pislik herif geri sendeliyor, yüzü öfke ve acının karışımıyla buruşurken mahrem yerlerini tutuyor. Sonra ortadan kayboluyor ve görüntü bir koruma tarafından çatı katındaki dairesinden çıkarılışına dönüşmeden önce gördüğüm son şey yüzündeki korku ifadesi oluyor. Sorumlu kişi arkalarında kayıtsızca yürürken kanlar içinde ve dövülmüş, kulağı telefonuna yapıştırılmış olarak eğer bu sadece başka bir günü ise. Lily's

Tableti yavaşça masaya koyarken bilinçsiz yüz ekrandan kayboluyor ve hafızama kazınıyor.

"Senatör şimdi nerede?" Olduğum gibi bir silah olarak kullanılmamın zamanı gelmişti: intikam olarak. Hem de benim küçük çiçeğimden daha iyi kimin adına?

"Grand'da öğle yemeği yiyor. Arabayı hazırlayacağım ve varışımıza hazırlanabilmeleri i ç i n önceden arayacağım," dedi Nero, çoktan kalkarak.

"Sen Lily'yi getireceksin. Ve ona seksi bir şeyler giymesini söyle," diyorum Dante'ye, o da talimatlarımı yerine getirmek için ayrılıyor.

On beş dakika sonra arabadayız, yerleşkeden çıkıp Grand'a doğru gidiyoruz. Lily diz hizasında sarı, vücudu saran bir elbiseyle yanımda oturuyor. Saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış, bana dün geceyi ve saçlarının yumruğuma dolanmış halini hatırlatıyor. Neredeyse hiç makyaj yapmamış, sadece bir rimel ve dudak parlaticısı sürmüştü. Masum ve o kadar inanılmaz güzel görünüyor ki, onun dakikalar içinde sahip olduğu şeyi elde etmek için saatlerini hazırlanmakla geçiren kadınlara acıyorum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kızarıyor, sonra ellerini elbisesinin altından geçirerek gerginliğini belli ediyor.

"Hazırlanmak için fazla zamanım olmadı. İyi görünüyor muyum?" Lily soruyor, utangaçlığı yanaklarında pembenin hoş bir tonu olarak kendini gösteriyor.

"*Sei la cosa più bella che abbia mai visto,*" diye cevap veriyorum, yutkunurken ve zaten parlak olan dudaklarını ıslatırken onu izliyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor usulca, bakışları dudaklarıma düşüyor. Arzusu çok açık. Onu öpmemi istiyor.

"Sen çok güzelsin." Gözleri açılıyor ve ben öne doğru eğilip onun alanını işgal ederken hızla nefes alıyor.

"Dün gece kulüpte senin olduğumu söylerken ne demek istedin?" Gülümsüyorum ve başımı boynuna doğru eğip tatlı parfümünü içime çekiyorum. Eşsiz kokusu, onu daha önce defalarca taşıdığım için kıyafetlerime sinmiş durumda.

"Sen." Boynunu ısıırıyorum, inletiyorum. "Sen." Kulak memesine doğru ilerlerken bir kıstırma daha. "Benim," diyorum hemen altındaki deriyi emmeden önce, bana verdiği küçük inilti nasıl olduğunu ima ediyor

hassas bir bölge. Geri çekildiğimde gözleri kapalı ve dudakları hafifçe ayrılmıştı.

Sonunda onları açtığında, geri çekilirken arzusu kayboluyor.

"Bunu daha önce de duymuştum. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez. Sonu benim için hiç iyi bitmedi."

"Ben o adamlar gibi değilim Lily," diye uyarıyorum, kesinlikle bir grup tacizci pislikle aynı kefeye konulmak istemiyorum. Evet, otoriterdim. Evet, otoriterdim. Ama ona asla zarar vermezdim.

"Senatör John Underwood sana böyle mi söyledi?" Yüzündeki duyguları gözlemlerken koltuğumda geriye yaslanarak soruyorum, öfke hâlâ yüzeyin hemen altında kaynıyor ve açığa çıkmayı bekliyor.

"Bu doğrultuda." Gözlerini kaçırıyor ama bu düşüncelerin uyandırdığı keder parıltısını gizleyecek kadar hızlı değil.

"Benim vermek istemediğim şeyi istiyordu. Ben direndikçe o daha da ısrar etti. Güçlü erkekler böyle davranmazlar mı?" diye soruyor ve ona karşı çıkmamı beklerken bana bakıyor. Ne yazık ki, istedikleri her şeyi elde etmeye alışmış erkekler böyle davranır. Reddedildiklerinde gururları incinir.

"Çoğu. İstisnalar da var." Başını eğerken viski rengindeki güzel gözleri yüzümde dans ediyor.

"Peki sana senin olmak istemediğimi söylesem, gitmeme izin verir miydin? Dün gece yaptığın gibi bunu açıkça ilan ettikten sonra bile mi?" Benden hayatındaki diğer erkekler gibi olmamı bekliyor, sadece alıcı olmamı. Ama ben ona bu zevki tattırmayacağım.

"Veririm. Ama bir şartla." Yanıt olarak gözleri açılıyor, şok olmuş ifadesi beni gülümsetiyor.

"Ne şartı?" Şimdi tamamen bana dönüyor, özgürlüğüne kavuşma ihtimali dikkatini çekiyor.

"İki ay boyunca benimle kalacaksın. Benim evimde. Yatağымda. Hem aile hem de iş etkinliklerinde bana eşlik edeceksin. Hayatımı ve hayatımdaki insanları tanıyacaksın. Benimle birlikte olmayı deneyeceksin. Tamamen bağlı. İki ay sonra, teklif ettiğim şeyi istemiyorsan, başındaki ödölü kaldıracayım ve gidebilirsin. Hatta sana ortadan kaybolmana yetecek kadar para bile veririm." Teklifimi düşündüğünü görebiliyordum, bunu yaparken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı.

"Yakınlaşmamız gerekecek mi?" Öne doğru eğildim, yüzlerimiz sadece birkaç santim aralıktaydı, dişleri ısırıldığı dudağını serbest bıraktı.

"Hiçbir şeye zorlanmayacaksın. Ama" diyorum, dudaklarım dudaklarına değerken çenesini parmaklarımin arasında tutuyorum.

"Vücudun benimle yakınlaşmak istiyor. Şimdiden, sadece bu kadar yakın olmak bile seni arzudan kayganlaştırıyor. Bahse girerim bu güzel elbiseyi yukarı kaldırıp parmaklarımı giydiğin o sevimli külotun içine daldırırsam, parmaklarım ıslaklığıyla kayganlaşır."

Çenesini bıraktığımda inliyor, ne demek istediğim anlaşıldı.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, *il mio fiorellino*. Ama eminim iki ay dolmadan benden isteyeceksin. Ben de mecbur kalacağım. Çünkü, hiç kuşkunuz olmasın, daha bu sabah duşta sikimi okşarken o tatlı amcığının tadına bakmayı düşündüm. Eğer orada olsaydın, seni döllerimle doldururdum ki bu da hoşuna gideceğini düşündüğüm bir olay."

Ellerini gergin bir şekilde elbisesinde gezdirirken gözleri kocaman açılmış, tahrik olduğunu gösteren o işaretle kalçaları birbirine yapışıyor. Edepsiz sözlerim amının zonklamasına neden oluyor. Tıpkı boynuna doladığım elimin yaptığı gibi. Eminim kışına bir şaplak atsam, dördüncü tokattan sonra o güzel ete temas ettiğinde sıırılsıklam olurdu. Bu düşünceler beni kaya gibi sertleştiriyor.

Keşfedilecek çok şey var. Sadece iki ayın yeterli olmasını umuyordum. Sadece bunun için değil, benim zaten bildiğim şeyi onun da fark etmesi için. O benim için mükemmel, ben de onun için mükemmelim.

Bölüm 19

Lily

The Grand. Buraya daha önce de gelmiştim. Salataları güzeldir. Formumu korumak için yememe izin verilen tek şey buydu. Kimse şişman bir nişanlı istemez, bana defalarca söylendi. Belki bugün, beş yıldızlı şeflerinden tavşan yemeği olmayan bir şeyler yiyebilirdim. Dominico yemek yediğim sürece ne yediğime aldırıyor gibi görünüyor, bu da içimi ferahlatıyor.

Dante arabamın kapısını açıyor, ben dışarı çıkarken Dominico girişte duruyor ve tanımadığım biriyle konuşuyor. Sahibi ile bazı işleri hallederken beş dakika beklememi istedi, bu da endişemin tavan yapmasına neden oldu. Burada tam olarak ne işimiz var?

Keşke bu soruları sorabilseydim ama herhangi bir cevaba hakkım olduğundan şüpheliydim. Ben sadece buradaydım, başkalarının bana yapmamı söylediği şeyi yapıyordum - hayatımın teması. Ancak şimdi, bu araba yolculuğundan sonra, tünelin sonunda bir ışık vardı. Özgür olabilirdim. Ancak, buna bağlı olan koşul, ödemeyi göze alabileceğimden daha yüksek bir bedel olabilir - beni zaten duygusal hissettiren bir adamla iki aylık bir ilişki. Onunla aynı yatakta olduğunuzu hayal edin. Cümlemin sonunda yürüyen bir su birikintisi olurdu.

Söz konusu adama yaklaşıyorum, bakışları vücudumda geziniyor ve bastırmak için çok uğraştığım bir hisle kıvranmama neden oluyor. Arzu. Şehvet. Hayatımda hiç tecrübe etmediğim kadar güçlü. Yaşadığım her şey göz önüne alındığında, kavrayabileceğimden daha yoğun. Bir daha böyle bir arzu hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Cinsel olarak, kırıldığıma inanıyordum.

Dominico'nun iki koruması geride kalıp gözleriyle boş park alanını tararken Dante ve Nero içeride kayboluyor. Kimsenin olmaması garip görünüyordu.

Dominico'nun önünde durduğumda bakışları yüzümü tarıyor.

"Bir karar verdin mi?" Sorusu beni şaşırttı. Karar vermek için bu kadar az zamanım olduğunu fark etmemiştim.

Ona bakıyorum, zihnim seçeneklerimle yüzüyor. Bunu tek başıma deneseydim, özgür olamazdım. Başımda böylesine cazip bir ödül varken olmazdı. O halde şeytanın kendisiyle anlaşma yapmaktan başka seçeneğim var mıydı?

Kaşı kalkıyor ve cevabımın ağırlığını hissettiğimde kalbim hızla çarpıyor.

"Kabul ediyorum," kelimeleri dudaklarımdan dökülüyor ve kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atarken kaderimi mühürlüyor. Her şeyin beraberinde getireceği beklenti bunu hem heyecan verici hem de korkutucu kılıyor.

Şık restoranın lobisine girmeden önce elini benimkinin içine sokarken yüzüne bir sırıtma yayılıyor.

"Benim olarak, kimse sana saygısızlık edemez. Bir mesaj gönderilmesi gerekiyor - güvenliğiniz için gerekli olan bir mesaj. Buna hazır mısınız?" Sadece iki konuğu olan geniş restoran alanına girene kadar ne dediğini anlamıyorum.

Senatör John Underwood ve benim yaşlarımda, gözlerinde duygudan eser olmayan genç bir kadını gördüğümde olduğum yerde duruyorum. Boş. Bu iyi bildiğim bir bakış, kaçtığım hayatta aynı ifadenin kendi gözlerime de yansıdığını sayısız kez görmüştüm. Yenilgi.

Buradaki varlıkları şaşırtıcı. Dün gece Dominico'nun açıklamasından sonra ayrıldık ve Senatör'le yollarımızın bir daha kesişmesine fırsat vermedik, neyse ki. Ama şimdi o buradaydı ve ben tam olarak anlamadığım bir şeyle meşgul olmaya zorlanıyordum.

"Gel. Korkma. Benim yanımda güvendesin."

Dominico nazikçe elimi tutuyor ve beni ileriye doğru yönlendiriyor.

Senatör yaklaştığımızı fark etmiyor. Arkadaşına söylediklerine dalmış olması masasına varışımızı sürpriz kılıyor.

Senatör'ün gözleri şok ve tanıma ile açılıyor. Bakışları, benim için bir sandalye çeken Dominico'ya sabitleniyor. Sırtımın alt kısmındaki eli, yanıma oturmadan önce oturmam için bana rehberlik ediyor. Nero ve Dante yakındaki bir masada, Senatör'ün arkasında oturuyor. Diğer iki koruma hemen arkamızda, birkaç adım ötede duruyor.

Senatör kendini toparlıyor, gözleri bana doğru kayıyor. Bakışları yüzümde ve vücudumda gezinerek beni karşılaşmalarımıza geri götürüyor. İznim olmadan bedenime dokunan ellerini düşündükçe ürperiyorum ve beni öpmeye çalışırken bayat nefesinin kokusunu hatırladıkça safralarım kabarıyor. Kahretsin, ondan nefret ediyorum. Ondan o kadar nefret ediyorum ki, bir daha bana bakamasınlar diye gözlerini oymak istiyorum. Burada ne yaptığımı anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatmadan önce şu anda bile gördüğüm şehvet acısıyla değil. İkimizin de cevabını aradığı bir soru. Yanındaki kız korkudan donmuş gibi görünüyor ve bakışları Dominico'dan bana kayınca ona küçük bir gülümseme veriyorum, onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Kim olduğumu biliyorsun." Dominico'nun sözleri Senatör'ün dikkatini benden uzaklaştırdı ve ben de tuttuğumu fark ederek derin bir nefes aldım. Dominico'nun eli masanın altında benimkini buluyor, parmakları benimkilerle birleşiyor ve gerilen sinirlerimi yatıştırıyor.

Senatör, Dominico'nun varlığının onu korkutmadığını göstermek istercesine içkisini rahatça yudumlayarak, "Evet," diye cevap veriyor. Bir garson gelip Dominico için viski olduğunu anladığım bir içki koyarken, benim önüme de bir kadeh pembe şampanya koyuyor. Hemen bir yudum alıyorum, alkolün beni tam bir panik atağa itmekle tehdit eden gerginliği azaltacağını umuyorum.

Dominico takım elbisesinin cebinden bir puro çıkarıyor, ucunu kesiyor ve içkisini yudumlamadan önce yakıyor.

"Arkadaşımı tanıyorsun." Dominico'nun sözleri Senatör'ün başını sallayıp içkisini masaya geri koyarken bana bakmasına neden oluyor.

"Evet. Daha önce tanışmıştık. Ancak o zamanlar başka birine aitti. Onu geri almak isteyecek birine."

Dominico gülüyor ama gerçek bir mizahtan yoksun.

"O benim. Ve başkalarının benim olana dokunmasından hoşlanmam. Onun rızası olmadan yaptığınızı bildiğim bir şey." Senatör benden Dominico'ya bakarak gülüyor.

"Size böyle mi söyledi? Rızası dışında olduğunu mu? Lütfen, o bir yalancı. Ağlayan kurtlardan hoşlanan bir sürtük-"

Senatör bu cümleyi tamamlayamıyor. O ya da ben daha ne olduğunu anlayamadan Nero onun arkasında, elleri Senatör'ün bileklerinde, Dominico masadan iki parlak gümüş çatal alıp Senatör'ün ellerine saplarken Senatör'ün ellerini masanın üzerinde düz durmaya zorluyor. Adamı masaya sabitlemek için sonuna kadar. Dominico'nun şimdi kadehine sarılmış olan eline bakarken, et ve kemiği delip geçmesi için gereken güç gözünden kaçmıyor. Hiçbir şey olmamış gibi içkisini yudumluyor.

Senatör'ün avuçlarının altındaki beyaz kumaş kırmızıya boyanıyor, kıpkırmızı yama genişliyor. Çığlık atıyor, yüzü o kadar kızarmış ki domatese benziyor. Dominico başını bir hayalet kadar solgun olan Senatör'ün arkadaşına doğru eğiyor. Eliyle ağzını kapatırken gözleri ürkmüş bir geyik gibi açılıyor. Hızla ayağa kalkıp masadan kaçıyor.

"Yalancılardan ya da kendilerini kadınlara zorla kabul ettiren erkeklerden hoşlanmam, özellikle de benimkilerden." Dominico bana bakıyor ve hatta gülümsüyor, tüm bu durum tuhaf ve gerçeküstü bir hal alıyor. Sanki bedenimi terk etmişim ve olanları uzaktan izliyormuşum gibi hissediyorum.

"Arkadaşlarına bir mesaj iletmeni istiyorum. Lily Valentine benim." Elini kaldırırken bakışları üzerimde sabit kalıyor, parmak eklemleri şefkatle yanağımlı okşuyor, beni bu anın içinde topraklıyor ve bedenime geri döndürüyor.

"Başındaki ödülün kaldırılmasını istiyorum. Eğer kaldırılmazsa, onu oraya koyan sorumluları bizzat yok edeceğim. Yeterince açık olabildim mi?" Dominico'nun bakışları çığlık atmaya bırakmış olan Senatör'e kayıyor. Gözyaşları kırmızı yanaklarından aşağı süzülüyor ve burnundan akan sümük dudaklarından aşağı akıyor.

Acınası görünüyor. Zayıf. Dominico bunu benim için yaptı. Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum ama masanın üzerine eğildim ve

Bana en yakın çatallardan birinin sapı. Senatörün gözleri panikle açılıyor ve ardından çatal bıçağı çevirip bir çığlık attığımda acıyla parlıyor.

Acaba kaç kadına acı içinde çığlık attırdı? Bu düşünce beni öfkeliendiriyor ve daha sert çeviriyorum, beyaz bezi lekeleyen kan birikintisi şimdi birkaç dakika öncesine göre çok daha geniş. Ve sonra Senatör bayılıyor, alnı önündeki tabağa sertçe çarpıyor ve ortasından çatlıyor.

Çatalı bırakıyorum ve elimi geri çekiyorum. Kahretsin. Ne yapıyorum ben? Ama Nero'ya baktığımda bana gülümsüyor -daha önce hiç görmediğim kadar içten bir gülümseme. Sonra Dominico'ya baktığımda o da sırtıyor.

Hâlâ gülümserken başını sallıyor.

"Evet, *il mio fiorellino*, beni şaşırttın. Ve bu benim dünyamda pek sık olmaz. Gel bakalım. Ben açlıktan ölüyorum, sen de öylesin." Söylediklerini doğrularcasına karnımdan gurultular yükseliyor. Yüzüm kızarıyor ve başka tarafa bakıyorum.

Böyle bir zamanda nasıl aç olabilirim? Bir adama bayılana kadar işkence etmişim ve aç mıydım? Ben kimdim ki? Ama bana zorla sahip olmaya çalışan ve muhtemelen bunu pek çok kadına yapan şişman, kel piç kurusuna baktığımda kendimi kötü hissetmiyorum. Sadece hissetmiyorum.

"Bunu hak etti," diyor Dominico, ayağa kalkıp sandalyemi çekerken ve tutmam için elini uzatırken hislerimi yankılıyor. Kendimi içinde bulduğum bu tuhaf durumu düşünerek önce eline sonra da yüzüne bakıyorum.

Davranışım ona itici gelmemişti. Yargılıyor gibi bile görünmüyordu. Bunun yerine, elini tuttuğumda beni kendine çekiyor, kollarını belime doluyor ve beni kendine doğru bastırıyor.

Sonra kulağıma üç küçük kelime fısıldadı - beni saran, tüylerimi diken diken eden ve derin duygular hissettiren bir övgü. Ne kadar işe yaramaz olduğumu duymaya o kadar alışmışım ki, ondan bu sözleri duymak yatıştırıcı, sarhoş edici bir merhem gibi geldi.

"Benim iyi kızım."

Bölüm 20

Dominico

Lily. Testosteron dolu bir odada otururken, havada asılı duran ağır duman bulutu düşüncelerimi meşgul ediyor. Genelde bu havasızlık hissi hoşuma giderdi, sanki göğsümün üzerinde oturan ve son nefesimi çalmakla tehdit eden görünmez bir hayalet gibi. Ama bugün değil. Bugün, vanilya ve yasemin solumak istiyorum. Hay sikeyim.

"Yeter. Bu geceki teslimatı ertele ve South Shore rıhtımlarının gece vardiyası müdürünün adını öğren. Mali durumunu araştırın ki onu satın almak için ne kadar gerektiğini tahmin edebilelim. Sevkiyatın bir kısmını oraya yönlendireceğiz."

Homurdamalar ve baş sallamaların ardından, öğle yemeği vakti çoktan geçmiş olan adamlar yemek salonuna doğru ilerlerken toplu bir çıkış yaşanır.

"Geliyor musun?" Nero kapı aralığında gezinerek soruyor.

"Lily'nin spor salonunda Elio'dan kendini savunma dersleri aldığını duyduğunda muhtemelen duymaz." Gözlerimi kısarak Dante'ye bakıyorum, o da gülüyor ve ellerini savunurcasına kaldırıyor.

"Elçiye zeval olmaz. Ben sadece kameraları izliyorum."

Hay sikeyim. Elio benim yeğenim. Yakışıklılığımız aileden geliyor ve o da bir istisna değildi. Cazibesinden bahsetmiyorum bile. Her şeyi mahvedebilirdi.

en sağlam ilişkiyi bile sadece bir gülümsemesiyle değiştirebilir.

Ben hışımla dışarı çıkarken iki adam da kenara çekiliyor, Dante'nin kahkahası arkamdan uzun koridor boyunca malikanenin diğer ucundaki spor salonuna doğru ilerliyor. Kapının yanında duran Matteo beni görünce Elio'yu bunun iyi bir fikir olmadığı konusunda uyardığını mırıldandı ama ne kadar inatçı olabileceğini ve kimsenin onu dinlemediğini bilirsiniz.

Spor salonuna giriyorum, o da çok geride değil.

Spor salonunun arka tarafına, minderlere doğru gürültüyü takip ediyorum. Elio kollarını Lily'ye dolamış, üzerinde siyah bir tayt ve kırpılmış beyaz bir tişört var. Bir yandan onu sıkıca tutuyor, bir yandan da nasıl kurtulacağını anlatıyor. Lily onun yüz ifadesini göremese de, yüzündeki sırtış bu etkileşimden benim umursadığımdan çok daha fazla keyif aldığını ortaya koyuyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor Matteo ben onlara doğru hışımla ilerlerken.

Ben yaklaşırken Lily aynada beni görüyor, Elio'yu boynundan tutup geriye doğru çekerek onu serbest bıraktığımda gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Tkezliyor, neredeyse ayağı kayıyor ama neyse ki Matteo elini tutup onu sabitlemek için orada.

"Beni iyi tanırsın, yeğenim. Peki bunun iyi olacağını nasıl düşündün?" Aptal, korku ya da pişmanlık belirtisi yerine gülümsemeye cesaret ediyor.

"Seninle uzun zamandır dvşmemiştim ve seni ikna etmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşündüm. Haklıymışım."

Onu sıkıca kavradım, boyum, cssem ve gücüm eşsizdi.

"zr dilerim. Benim hatamdı. ğrenmek istedim. Bana bir iyilik yapıyordu. Lütfen onu ldrme. Lütfen."

Lily o kadar perişan görünüyor ki, ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz ve bu da öfkemi hafifletiyor.

"O benim yeğenim ve sevkıyatlarımı yönetiyor, bu yüzden onu ldrmeyeceğim. Henüz ldrmedim. Ama sana bir daha dokunursa, ikinci kez yalancı durumuna dşmeyeceğim." Onu tuttuğum yerden bırakıyorum ve mindere hoş bir gümbürtüyle iniyor. Operasyonlarımın ayrılmaz bir parçası olduğu için şanslıydı, yoksa Lily'ye dokunan herkesi öldürme tehdidim gerçekleşecekti.

"Yeğenin. Ahhh, benzerliği görebiliyorum. İkiniz de çok..." Elio'dan bana bakarken kızarıyor, kelimeleri bulmakta zorlanıyor ve Elio'nun çekici olduğunu söyleyerek beni kırmamaya çalışıyor. Şimdi onu gerçekten öldürmek zorunda kalabilirim.

"Yani... çarpıcı," diye bitiriyor, avuçlarını tayına sürterek bana bakıyor ve sonra gözlerini kaçırıyor.

"Bizi yalnız bırak." Elio çoktan ayağa kalktı ve omzuma bir şaplak atıp Lily'ye veda ettikten sonra Matteo'yla birlikte salonun kapılarını arkalarından kapatarak ayrıldı.

Lily benim bakışlarım altında kıvranıyor.

"O adam önünde çömelmiş bacağına dokunurken sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Fizyoterapist Dylan'ı mı kastediyorsun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, o geri çekilirken ona doğru ilerliyorum.

"Bana dokunan herkesi öldüreceğini söylemiştin," diye mırıldanıyor sessizce, ben tekrar ilerlerken bir adım daha geri çekiliyor.

"Yani bana meydan okudun. Ve yeğenimi öldüremem, bu yüzden seni cezalandırmak için başka bir yol bulmam gerekecek."

"Ne demek istiyorsun?" İlerleme ve geri çekilme oyunumuz, sırtı arkasındaki aynalı duvara çarptığında sona eriyor, göğsü hızla yükselip alçalırken ellerini duvara bastırıyor - bir egzersiz bile yapmadan.

"Demek istediğim, küçük çiçek, bana ne kadar ait olduğunu sana göstermeliyim - diğer erkeklerden ne kadar hoşlanmadığımı, sadece senin yanında nefes almaktan bile." Mesafeyi kapatıyorum, burnumu yanağına dayayıp kokusunu içime çekerken elimle boynunu kavriyorum. Kahretsin, bu beni mahvediyor.

"Cezana hazır mısın, küçük Lily Valentine?" Yavaşça başını sallıyor, dudaklarını diliyle ıslatıyor, ben hareketi izlerken zihnim o ağzı sikimin etrafında hayal ediyor. Çok yakında. Ona karşı yavaş olmalıydım.

"Taytını çıkar." Geri çekiliyorum, itaat etmeden önce bir an tereddüt ederken bakışlarım ona kilitleniyor, parmakları aşağı çekmeden önce elastik bel bandına takılıyor. Ayak bileklerine geldiğinde ona durmasını söylüyorum. Küçük beyaz pamuklu külotlar giyiyor, masumiyetleri sikimi olduğundan daha sert hale getiriyor. Nasıl oldu da

beni bu kadar tahrik ediyor? Bir G-string'in onun üzerinde olabileceğinden bile daha fazla.

"Arkanı dön." Birkaç kez göz kırpmıyor, sonra topuklarının üzerinde dönüyor, bakışları aynada benimkilerle kilitleniyor.

"Eğil. Ellerini aynaya koy." Ellerini aynanın üzerine koyarken yavaşça eğiliyor, küçük güzel poposunu bana sergiliyor. Açıkça görülebilen ıslak yama bana tüm bunlardan ne kadar tahrik olduğunu anlatıyor.

"Bu ıslak yama benim için mi yoksa Elio için mi?" Avuç içim kıcının kıvrımlarında gezinirken ve ince kumaşın arasından dudaklarını sıyrırken yana çekilip soruyorum. Külotunu sıyrıyorum, bana verdiği inilti daha sonra tekrarlayacağım bir inilti. Şehvetli, muhtaç, erotik. Gözlerim ve kulaklarım için bir porno.

Parlıyor, benim için ağlıyor.

"Cevap ver bana." Elimi kaldırıp kıcına şaplak atıyorum, şok olmuş nefesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Hoşuna gitti. Hoşuna gideceğini biliyordum. Çünkü ben kızımı tanırım.

"Senin için. Sadece senin için." Onun muhtaç tonu ve onayı sikimi daha da sertleştiriyor.

"Aferin kızım," diye övüyorum ve odanın içinde yüksek sesli bir şaplak yankılanıyor, ardından bir nefes daha ve bir inilti geliyor.

"Başka bir adamın ellerini Lily'nin üzerine koymasına izin verme."

Şaplak. Nefes nefese.

İnle. Kahretsin, buna bayıldım.

Kukusu o kadar ıslak ki, iç uyluğundan aşağı damlıyor. Gözleri aynada benimkilerle buluşurken parmağı ağızma atıyorum. Kukuletalı. Arzu ve şehvetle dolu. Böyle vahşi görünüyor. Bu gerçek Lily. Özgür ve sınır tanımayan. Sakladığı bir parçasını ortaya çıkarıyor.

"Anlıyor musun?" "Anladın mı?" diye soruyorum, "Evet" diye nefes nefese kalırken bir şaplak daha atıyorum.

"El izimi çok iyi taşıyorsun, *il mio fiorellino*." El izimle buruşmuş kırmızı etini görünce aletim seğiriyor. Onu damgalama düşüncesi sahiplenici doğama hitap ediyor ve her tarafına sıçrayan menimle ne kadar daha iyi görüneceğini düşünüyorum, kık yanaklarının sırtından aşağı akıyor ve bacağından aşağı serbestçe akan sularıyla birleşiyor.

Altıncı şaplakta, Lily neredeyse ona doğru eğiliyor, açıkça eşiğinde olduğu serbest bırakmayı başarmak için arzuladığı sürtünmeyi arıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Lily, duruşunu korumak için mücadele ederken bacakları titriyor.

"Bundan sonra iyi bir kız olacak mısın?" Başını şiddetle sallıyor, küçük saç telleri kızgın yüzüne yapışıyor.

"Evet." Sözlü onayını aldıktan sonra iki parmağını parmak uçlarına kadar onun küçük, dar deliğine sokuyorum. Çığlık atıyor, kendini düzeltmeden önce dizleri hafifçe bükülüyor. Nazik değilim ama ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını söyleyebilirim. Bu yüzden parmaklarımı ona daha sert ve daha hızlı sokuyorum, diğer elimle göğsünü sıkmak için öne doğru eğiliyorum. Meme ucunu başparmağımla işaret parmağım arasında yuvarladığımda, gözleri coşkuyla kapanıyor.

"Dominico." Fısıldadığım isim dudaklarından bir yakarış gibi dökülüyor. Parmaklarımı çevirdiğimde ve başparmağım klitorisini sıyırdığında, vücudunun alabileceği tek şey bu. Çığlık atıyor, aynaya karşı kendini desteklerken parmak eklemleri beyaza dönüyor, göbeği parmaklarımın etrafında lezzetli bir şekilde spazm geçiriyor.

Bunu farklı bir şekilde deneyimlemek için sabırsızlanıyorum ama bana sorması gerekiyor. Bu iki ay boyunca ona yakınlaşmak için baskı yapmayacağıma söz verdim ve bana verdiği tepkilere bakılırsa bunu istediğini söyleyebilirim. Bazıları bu durumun zorlama olduğunu iddia etse de Lily bunu istemeseydi taytını çıkarmazdı. Bunu biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ona zarar vermeyeceğimi ve hayır diyebileceğini biliyordu. Ama demedi. Yine de seks onun için daha karmaşık olacaktı. Onunla ilgili travmaları vardı. Ama birlikte bunun üstesinden gelebilirdik. Ona zarar veren herkesi öldürmek yardımcı olabilir.

Önce parmaklarımı sonra da ceketimi yavaşça çıkarıp Lily'nin alt kısmına sarıyorum ve onu kucaklıyorum. Ait olduğu yere.

Yüzü kızarıyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bana gülümsüyor, yanaklarındaki allık güzel bir tablo gibi duruyor, ressamı da ben oluyorum.

"Eğer dövüşmeyi öğrenmek istiyorsan, seni eğitirim. Ama burada güvendesin, *il mio fiorellino*." Gülümsemesi soluyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Kendimi savunabilmem gerek. Her zaman yanımda olmayabilirsin." Pek olası değil.

Hâlâ bundan bir çıkış yolu olduğunu düşünüyor, oysa aslında hiçbir çıkış yolu yok.

Boş ver. Bu iki ayın sonunda öğrenecek. Benden kaçış yok.

Bölüm 21

Lily

"Bu akşamki etkinlik için sıra dışı bir şeye ihtiyacımız var," diyor Alison, gömme dolaptaki elbiseleri karıştırırken sesi boğuklaşıyor. Olan bitenle daha fazla ilgilenmeli ve en azından fikrimi söylemeliyim ama aklım başka yerde.

Aslında şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım. Aklım, spor salonundaki olaydan bu yana son üç gündür ortalıkta görünmeyen adamdaydı. Kısa bir süre sonra da gitti. Başlangıçta Dominico'nun şu anda işgal ettiğim odasına taşınma konusunda gergin olsam da, buna gerek yoktu. O gece taşındığımdan beri burada uyumadı. Son üç gündür sürekli bana eşlik eden acı ve kıskançlık duygusu beni bir kez daha tüketmekle tehdit ediyor.

Eğer burada uyumuyorsa, nerede uyuyordu? Kiminle uyuyordu? Peki ya iki aylık dönem? Artık bunu istemiyor muydu? Onun hayatımdaki yokluğu hem can sıkıcı hem de aydınlatıcı bir güvensizlik yarattı. Onun etrafında olmak istiyordum ve onun da beni istemesini istiyordum.

"Dünyadan Lily'ye, yemin ederim ki şu an uyuklama zamanı değil. Herkes gelene kadar bir saatimiz var ve hazırlıklı olmalısın.

*Ailey*le tanışacaksın."

Bu benim dikkatimi çekti ve birdenbire neler olup bittiğiyle ilgilenmeye başladım.

Ayağa kalkıyorum, kalp atışlarım hızlanırken onu yanlış duyduğumu umarak dolaba yaklaşıyorum.

"Ne dedin sen? Bu geceki etkinlik nedir?"

Alison bir elinde güzel yeşil bir elbise, diğerinde siyah topuklu ayakkabılarla beliriyor.

"Bu akşam yıllık aile toplantısı var. Malikanedeki kaosu görmedin mi?" Alison bana aptalmışım gibi bakıyor. Onu suçlamıyorum. Çok fazla hareketlilik olduğunu fark etmiştim. Temizlikçiler. Dekoratörler. Sürekli erzak teslimatları. Daha fazla koruma. Ama bir mafya malikanesinde böyle şeyler olur sanıyordum. Bu dünya hakkında ne biliyordum ki? Bu düşünce beni daha da güvensiz hissettirdi. Kimi kandırıyordum ki? Buraya ait değildim; ait olsaydım Dominico beni de düzenlemelere dahil eder ya da en azından bir şekilde hazırlardı.

"Bu akşamki etkinliğe katılmamam gerektiğini düşünüyorum." Alison yaptığı işi bırakıp kendi etrafında dönüyor, kaşları o kadar yukarı kalkmış ki sadece saç çizgisi daha ileri gitmelerini engelliyor.

"Gitmek zorundasın. Dominico orada olman gerektiğini söyledi." "Onunla konuştun mu? O burada mı?"

"Evet, onunla bu sabah konuştum. Alt katta."

Vay canına, burada ve beni görme zahmetine bile girmede. Bu aramızdaki şey hakkında ne söylüyor? Belli ki önemli değilmiş. Belli ki onun için yeterince önemli değildim.

"Bu gece gitmiyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, sanki bu sözlerime gereken inancı verecekmiş gibi.

Alison elbiseyi dikkatlice yatağın üzerine yerleştirmeden önce uzun bir süre bana baktı. "Karar senin, o yüzden gidip ona söylemelisin. Bunu ben yapmayacağım." Kollarımı indiriyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum, yerimde durmaya kararlıyım.

"Tamam, söyleyeceğim. Nerede o?" Midemdeki endişenin kaybolmasını ve yerini cesarete bırakmasını dileyerek soruyorum. Bunu yapabilirim. Mafyanın Don'una sırf o emretti diye bu geceki etkinliğe katılmayacağımı söyleyebilirim. Ayrıca, kimi isterse alabilir.

Son üç gecedir randevusu olarak onunla takılıyordu. Bu düşünce korkumu atmama yardımcı oldu.

"Alt katta, yemek odasının yanındaki koridorda."

İşim bittiğinde eşyalarımı buraya geldiğimde bulunduğum odaya geri taşıyacağımı düşünerek odadan hışımınla çıkıyorum.

Malikâneye, merdivenlerden aşağıya ve Alison'ın içinde olduğunu söylediği odaya doğru tepinirken muhafızlar bana aldırış etmiyor. Anlık kararımı alkışlamaya ve mecazi olarak sırtımı sıvazlamaya kendimi o kadar kaptırmışım ki, kapıyı çalmadan açtığımda, topladığım tüm cesaret kayboluyor ve beni sönmüş bir balon gibi bırakıyor.

Yirmi çift göz bana bakıyor, hepsi erkek, hepsi mafya. Odanın etrafına bakıyorum, aniden o kadar utanıyorum ki yanaklarım utançtan kızarıyor. Lanet olsun. Bir hata yaptım. Çok tanıdık ve sert bir ses tüm gözlerin ona dönmesini emrettiğinde dikkatim masanın önüne çekiliyor.

"Beyler." Gri gözleri benimkilere kilitleniyor ve beni olduğum yerde donduruyor, bana bakışıyla tüm bedenimi ateşliyor. Bakışları sarı yazlık elbisemle kaplı vücudumda geziniyor, buradaki siyah denizin arasında hiç yeri yok, sonra tekrar yukarı çıkıyor, yüzü hiçbir şey ele vermiyor. Çenesinin seğirmesi dışında. Kızgındı. Onu suçlayamam. Belli ki çok önemli bir toplantıyı böldüm.

"Dışarı. Şimdi." Emrini verirken gözlerim açılıyor ve midem bulanıyor. Ses tonu sert ve gözlerimden yaşlar süzülüyor, düşmekle tehdit ediyor. Utanç içinde başımı öne eğerek topuklarımın üzerinde dönüyorum.

Ben bir adım bile atamadan yirmi sandalye aynı anda geri itiliyor, zemine çarpan ses neredeyse sağır edici. Adamların yanımdan geçip gittiğini hissedebiliyorum ama başımı kaldırmaya cesaret edemiyorum. Çok şaşırmıştım.

"Buraya gel, *il mio fiorellino*." O ses. Tanrım, onu özlemişim. Bedenim de özlemiş, tıpkı rollercoaster'a binen bir insanın verdiği tepkiyi veriyor. Son birkaç gündür eksik olan baş dönmesi yeniden ortaya çıkarken midem taklalar atıyor.

Yavaşça arkamı dönüyorum, gözlerim bana kolayca komuta eden adamı buluyor. Sandalyesinde oturuyor, bir bacağını diğerinin kalçasına dayamış, elinde bir puro. Söndürmeden önce aldığı nefes

Havada asılı kalıyor, zaten az olan oksijeni çalıyor. Kaşını kaldırarak bana konuştuğunu hatırlatıyor.

Ruh halini ölçmeye çalışarak ona doğru birkaç adım atıyorum. Başım belada mı? Benim için takma adını kullanıyor ama bu bana kızgın olmadığı anlamına mı geliyor?

"Böldüğüm için özür dilerim." Ondan birkaç adım ötede duruyorum, kıpırdanma dürtüsü yükselirken ellerimin sabit kalmasını istiyorum.

"Asla üzgün olma. İstedğin zaman bölebilirsin."

Gözlerimi kaçırıyorum, sözleri kafamı karıştırıyor. Böyle şeyler söyleyerek beni özel hissettiriyor ama bu doğru değil. Öyle olsaydı, benim onu görmek istediğim kadar o da beni görmek isterdi.

"Nerelerdeydin?" Soruyu pat diye soruyorum, cüretimden dolayı öfkeyle kızarıyorum.

"Beni özledin mi?" Bana o kadar yoğun bakıyor ki bakışlarını tutamıyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, öfkenin kabarmasını engelleyemiyorum. "Beni özlediğin kadar özlemişsin anlaşılan. Bu akşamki etkinliğe katılmayacağım. Yanına başka birini alabilirsin. Belki de son birkaç gecedir sana kim arkadaşlık ediyorsa."

İşte, söyledim. Arkamı dönüp hışımla uzaklaşıyorum ama kaslı bir kol vücudumun üst kısmını kavrayıp beni çelikten bir göğse doğru çekmeden önce sadece üç adım atabildim. Ben daha ciyaklayamadan bir el boynuma sarılıyor, baskı nazik ama sert, tam istediğim gibi. Belime saplanan lezzetli, uzun ve sert cisim de bunu belli ediyor.

"Seni ne kadar özlediğimi hissedebiliyor musun, küçük iek?" Sanki zaten tam olarak farkında değilmışim gibi, içime giriyor, sert boyu tıpkı rüyalarımındaki gibi hissettiriyor. Dün gece. Ve ondan önceki gece. Ve ondan önceki gece. Tüm bu ateşli fantezilerin biriktirdiği şehvet içime çöküyor ve inliyorum, kalçalarımı döndürürken utanmadan onu geri itiyorum.

"Ve bu," diye fısıldıyor boynumdaki eliyle baskı uygulayarak, "son birkaç gecedir sahip olduğum tek arkadaşlık."

Hırlıyor ve sonra aniden beni döndürüyor, elleri kıcımlı kavrayarak beni yukarı çekiyor ve beline sarılmaya zorluyor. O yüz. Kahretsin, onun için ölünür. Gözlerimin içine bakan fırtınalı, karanlık gözlerde kayboluyorum.

Ruhum, beni hiç kimsenin görmediği gibi görüyor. Sözlerimin yalan olduğunu görüyor.

"Sen kıskanç bir veletsin. *Benim* kıskanç veledim. Ama bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim, Lily. Sikim son üç gündür sadece avucumun içini gördü ve o da sadece senin onu aşağı yukarı kaydırдың görüntüler için."

Beni masanın üzerine koymadan önce masanın üzerindikileri silip süpürdü. Sonra üzerime eğiliyor, elini boynuma dolayarak hafif bir baskı uyguluyor. Ancak o zaman parmak eklemlerinin morarıp kabuk bağladığını ve yüzünde, kaşının üzerinde, üzerine dökülen saçların örttüğü bir çizik olduğunu fark ediyorum.

Elimi kaldırıp parmağımın ucuyla hafifçe üzerinde gezdiriyorum.

"Yaralanmışsın." Onun yaralandığı düşüncesi sesimi çatlatıyor, omurgamda bir korku ürpertisi beliriyor. O tehlikeli bir adam, sık sık kendini tehlikeli durumların içinde buluyor, muhtemelen sandığımdan daha fazla. Daha önce hiç vuruldu mu? Muhtemelen. Belki ölümle burun buruna bile gelmiştir. Bu düşünce içimde uzun zamandır şüphelendiğim şeyi doğrulayan bir canavar hissi yaratıyor: Ona aşık oluyorum.

"*L'unica persona che può farmi del male sei tu.*" Sesi boğuk ve ben bunun ne anlama geldiğini sormadan dudakları dudaklarımı yakalıyor ve verebileceğim her şeyi istiyor. Ve isteyerek veriyorum. Tadı hatırladığım gibi: viski, puro ve günah; ağzını içime sokuyor ve külotumdaki karmaşaya katılmak için bir nem dalgası gönderiyor. Eli saçlarımın arasına giriyor, öpücüğü derinleştirirken başımı eğiyor, dilinin her yalayışında ruhumu çalıyor.

Burası ait olduğum yer. Burası evim. Bu tehlikeli adamın kollarında kafeslendim.

Ellerim sırtında geziniyor ve saçlarına dalıyor, üstümdeki hissi açıklayamadığım bir arzuyu tatmin ediyor. Bir noktada ona bağımlı hale geldim. Ve artık geri dönüşü yok. Sahip olduğum şey için rehabilitasyon yok. Şeytana aşık olmanın tedavisi yok. Beni bozdu ve bana neyin çarptığını bile anlayamadan diri diri yanacağım.

Öpüşmeyi kesiyor, başını boynuma doğru eğip burnunu yüzümde gezdirdikten sonra derin derin içine çekerken içinde bir hırıltı yankılanıyor.

"Kokunu özledim," diye inliyor, ağzı boynumdan aşağıya, göğüslerimin vadisine, karnımın üzerinden geçerek kendini kalçalarımın arasına gömüyor. Hangi kokudan bahsettiğini anladığımda ona doğru atılıyorum. Elbisemin kumaşını sıyrıyor ve iki parmağını bel bandıma soktuğunda, kışımı hevesle kaldırarak külotumun işkence gibi yavaş inişine yardım ediyorum. Kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı itiyorum, o sırtırken bakışlarım onunkilerle buluşuyor. Daha birkaç dakika önce etrafında yirmi mafya adamının oturduğu bir masanın üzerine yayılmış yatarken bacaklarımın arasındaki pozisyonu düpedüz erotik. İçimde bir güç hissi uyandırıyor.

Bir bacağını ve ardından diğerini omuzlarının üzerine yerleştirirken nefesi hassas ve tamamen açıktaki kalan bölgeye hafifçe değişiyor.

"Şimdiden sıırıslıklam olmuşsun, *il mio fiorellino*." Bir parmağını yarığımdan geçiriyor ve parmağı ağzının içinde kaybolmadan önce bana göstermek için yukarı kaldırıyor. İnkâr etmek istesem bile buna zamanım yok. Dilinin göbeğime doğru düzleştiğini hissettiğimde şaşkınlıkla sarsılıyorum, aşağıdan yukarıya doğru yavaş, durgun vuruşu, gözlerimi başımın içinde geriye doğru yuvarlanırken aynı yöne gönderiyor.

Bunu ilk kez yaşıyorum. Benden hep zevk vermem beklenirdi ama hiç zevk almamıştım. Bu duygunun benden çalınmasına duyduğum kızgınlık, Dominico'nun dili içime girip benden uzun bir inilti çıkarırken kısa sürüyor. Acele etmiyor, beni yalıyor, tadıma bakıyor, daha önce hiç yaşamadığım bir orgazmın temelini atıyor. Yavaş ve samimi bir şekilde yaratılmış bir orgazm. Dili klitorisimin etrafında döndüğünde, orgazmımın tamamen yavaş ilerleyişi, ileriye doğru sıcıyor, şaşırtıcı bir şekilde saldırmaya hazır bir şekilde kıvrılıyor.

"Tadın cennet gibi, Lily. Her gün yiyebileceğim lanet bir şarküteri." Ağız bir kez daha amıma yapışırken gözleri benimkilerle kilitleniyor, usta dili orgazmımı öne ve merkeze itiyor. Bundan boşalmanın mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

"Yaklaştım," diye fısıldıyorum içimdeki karıncalanma hissi yoğunlaşırken. Bana karşı sırtıttığını hissedebiliyorum ve ağzı klitorisime yapışıp diliyle daireler çizerken iki kalın parmağını soktuğunda patlıyorum, adı sıkılmaktan başka bir şey olmayan bu toplantı odasının duvarlarında yankılanıyor. Kasılıyorum, seğiriyorum. Düşüyorum

Bir mafya malikanesinde bir masanın üzerinde, o örgütün başı bacaklarımın arasındayken, kuraklık çeken bir adam gibi son damlasına kadar yalıyor.

İşini bitirdiğinde ayağa kalkıyor, başparmağını dudağının üzerinde gezdirerek ağzına atmadan önce kalıntıları yakalıyor. Gözleri hala yayılmış bacaklarıma takılıyor, elbisemi karıştırırken utanç üzerime çöküyor. Bana izin veriyor ama gözlerini kısıyor, bakışları benimkilerle kilitleniyor.

"Kukun bir şaheser ve ona tapılmalı. Ben o sadık hizmetkârım. Sonunda kendini tanrıça gibi hissedeceksin ve bu utanç benim övgülerimle silinip gidecek. Tepkiniz, bu tapınağa daha sık gitmem gerekeceği anlamına geliyor."

Gözlerim açılıyor ve bir kez daha kelimeleri nasıl bu kadar kolay ve etkileyici bir şekilde sıraladığını merak ediyorum. Daha önce hiç bu kadar şiirsel konuşmamıştım.

O an garip bir hal almadan önce beni kucağına alıyor ve değerli bir yük gibi kucaklıyor. Bana hayatımın en muhteşem orgazmını yaşatmış olsa da, beni bu odaya getiren duygular ilk başta kabarıyor.

"Neden eve gelmedin? Neden gelip beni görmedin?" Sesim güvensiz ve kıskanç... savunmasız çıkıyor.

Eğer isteseydi, bunu bana karşı kullanabilirdi. Eğer isterse, beni yok edebilir.

"Tedarikçilerle çözmem gereken bazı sorunlar vardı. Uzun süreceğini düşünmemiştim ama öngörülemeyen bazı komplikasyonların çözülmesi gerekiyordu." Bakışlarım yüzünde geziniyor, fiziksel görünümü artık daha belirgin hale geliyor. Gözlerinin altında uykusuzluğa işaret eden gölgeler var ve göz kapaklarının etrafındaki ince çizgiler daha belirgin, stres kırıksıklıklara kazınmış.

"Nerede olduğumu sanıyordun? Başka bir kadınla mı?" Başka tarafa bakıyorum, düşüncelerimden utanıyorum.

"Evet. Başka bir kadınla birlikte olduğunu sanıyordum. Beni görmek istemediğini düşündüm. İki aylık dönemimizin başlamadan bittiğini düşündüm." Korkularımı ve kıskançlığımı dile getirirken bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Hayatımda senden başka bir kadın yok. Seni görmek istedim ama göremedim. İki aylık dönemimizin bu kadar çabuk bitmesine imkân yok, *il mio fiorellino*. Bacaklarının arasındaki o cenneti tattıktan sonra kesinlikle şimdi olmaz."

Tuttuğum nefesi bırakıyorum, durduramadan yüzümü bir gülümseme kaplıyor.

"Çok güzelsin amına koyayım." İltifatı kalbime yerleşiyor ve sert sözlerin ve daha da sert eylemlerin yarattığı çatlaklardan birini doldurduğunu hissedebiliyorum.

"Şimdi gel, giyinmen gerekiyor ki seni *famiglia*."

Ağzının yemeyi başardığı gerginlik geri dönüyordu. Kahretsin, mafyanın geri kalanıyla tanışıyordum.

Gri gözleri benimkilerle buluştu ve söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu anladım.

"Bu gece bir şeyi hatırlamanı istiyorum Lily. Sakın kimse için başını öne eğme."

"Asla."

Sözleri beni Alison'a döndürdükten sonra da aklımdan çıkmıyor, ruhumda karanlığın hüküm sürdüğü, zedelenmiş özsaygımın bulunduğu bir yere kök salıyor, parçaları tekrar bir araya getiriyor.

Bu duyguyu bu kadar iyi tanımamın tek nedeni zıddını çok iyi bilmem.

İyileşme.

Bölüm 22

Dominico

"Bu akşam meşhur Lily Valentine ile resmen tanışacağız. Tüm bu abartının ne hakkında olduğunu görmek güzel olacak. Geçen gece ona doğru dürüst bakamadım. Başına konan ödülün hâlâ geçerli olduğunu duydum." Amcamın sözlerini onaylama zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, *famiglia* dediğim kişilere bakarak, Üç Aile'nin her birinden yirmişer kişi olmak üzere altmış davetliyi ağırlayabilecek büyük salona yavaşça giriyorum.

Lily'nin başına hâlâ ödül konduğu yeni bir haber değildi. Belli ki Senatör John Underwood'un elindeki çatallar mesajımı etkili bir şekilde iletmemişti. Ama ben bunu zaten biliyordum; son üç gün bunu kanıtlamıştı. Aslında, eski sevgilisi günlük işlerimi -genellikle sorunsuz yürüten işlerimi- engelleyerek onu bırakmam için bana baskı yapmaya çalışıyordu.

Son zamanlarda, hükümet müdahalesi nedeniyle iç tedarik sevkiyatları konusunda her zamankinden daha fazla zorlukla karşılaştık, bu da çoğu zaman asgari düzeydeydi çünkü bu varlıklardan sorumlu birçok yetkili cebimizdeydi. Ancak, gücü elinde bulunduran birileri bu işe burnunu sokuyor ve deniz sınırlarını ihlal eden ajanların varlığını arttırarak olağan rotalarımızı engellemek suretiyle hayatlarımızı zorlaştırmaya çalışıyor. Bu

Bunu yapacak kadar aptal ya da çaresiz olan tek erkek eski sevgilisiydi. Ve bunu yapabilecek imkana sahipti.

Bu nedenle, altı sevkiyatı yeniden yönlendirmek ve dört yeni rıhtım almak zorunda kaldım. En hafif tabiriyle sinir bozucuydu ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi. Bu kadar uzun süredir sebepsiz yere Don olmamıştım. Bazıları zorla olmak üzere yeni rıhtımlar alındı, çünkü bunlar zaten bölgemize tecavüz etmeye çalışan Sicilyalı bir mafya grubu olan Mancuso kardeşlerin sevkiyatlarını gerçekleştiriyordu. Küçük bir grup olmalarına rağmen üye sayıları artıyordu ve biz de onları yakından izliyorduk. İki gece önce yeni satın aldığımız rıhtımlardan birinde konuşlanmış birkaç adamlarını öldürdükten sonra bu izleme açık bir uyarı mesajına dönüştü. Bu olay yüzümdeki kesiğe ve parmak eklemlerimin kırılmasına neden oldu.

"Peki onu neden tutuyorsun? Altın gibi bir amcığı falan mı var?" Luca ısrar ediyor ve onun purosundan ve benimkinden çıkan duman, alt kattaki yemek alanına açılan fuayede zaten çok kirli olan atmosfere katkıda bulunuyor.

Keşke sözlerinin doğruluğunu bilseydi. Lily'nin amcığı daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu. Bunun nedeni yıllardır bir kadına oral seks yapmamış olmam bile değildi, ondan önce bir ömür boyu yetecek kadar am yemiştım. Tadı çok lezzetli ve enfesti, dilimin üzerinde Michelin'in beş yıldızlı şefi tarafından hazırlanmış bir yemek gibi duruyordu ama asıl önemli olan ona eşlik eden her şeydi. Yüzündeki duygular, kontrolünü kaybetme şekli ve savunmasızlığı bana verdiği hediyelerdi ve ben onlara güzel şeylerin koleksiyoncusu gibi değer veriyorum. Bu piçlerin Lily'nin ne kadar muhteşem olduğunu bilmemeleri daha iyi.

"Onun gibi bir şey," diyorum bana kaşlarını çatarak bakan kısa boylu, kırışmış adama; yüz hatları kardeşi Lorenzo'ya o kadar benziyor ki sanki ikizine bakıyormuş gibi hissediyorum. Ama şimdi sadece bir tane var. Mirra'daki kısa görüşmemizden ve Jean Pierre'in edindiği bilgilerden sonra, Lorenzo'nun cesedi üç gün sonra bir gölde yüzer halde bulundu. Şişmiş, balıklar tarafından yenmiş ve kim bilir başka neler tarafından yenmiş ve o kadar ağır bir şekilde dövülmüştü ki cesedin otopsisı ve kimliğinin belirlenmesi zor olacaktı.

Ama hırsızlığın bedeli budur. Luca kardeşini öldürenin ben olduğumu biliyordu ama hiçbir şey söylemedi. Ne diyebilirdi ki? Ben Don'um ve çatım altında bu tür davranışlara izin verseydim, bu kadar uzun süre Don olarak kalamazdım. Karısının, kendi adına olan hesaptan ya da kocasının vicdansız eylemlerinden haberi olmadığını teyit ettikten sonra yaşamasına izin verildi. Dante'yle konuşurken yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kenarda duruyordu. Görünüşe göre Lorenzo'nun ölümünden bazılarının düşündüğü kadar etkilenmemiş. Onu suçlamıyorum. Lorenzo'nun Jean Pierre'i götten sikerken çekilmiş fotoğraflarını gördükten ve bu türden başka olaylardan haberdar olduktan sonra, neden onun ölümünün yasını tutsun ki?

Luca brendisinden bir yudum alıyor ve sonra gözleri yukarı doğru kayıyor. Kaşlarının kalkması ve kedi gibi ısıklık çalması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Küçük çiçeğim partiye katıldı.

"Affedersiniz." Dönüyorum, gözlerim onu bu kadar büyüleyen şeyi bulurken Luca'yı şaşkın bir halde bırakıyorum.

Yanında Matteo ile birlikte merdivenin başında duruyor. O aşağı inerken birbirleriyle konuşuyorlar, yüzü gerginlikle kazanmış ama çok güzel. Saten, zümrüt yeşili, omuzları açık bir elbise giyiyor, yırtmacı o kadar yüksek ki, neredeyse Alison'ı bacaklarını ve kalçalarını ortaya çıkardığı için öldürmek istiyorum. Saçlarının bir tarafı açık, tutturulmuş ve yumuşak bukleler ışıktaki parlıyor. Makyajı kusursuz, koyu dumanlı gözleri viski rengi gözlerini, kırmızı parlak dudakları ise doğal dudaklarını vurguluyor.

Ona doğru ilerlerken, ilerlemem aile üyeleri tarafından durduruluyor. Yanına vardığımda Basilio ve kız kardeşi Francesca benden önce davranmışlardı.

"Aman Tanrım, çok farklı görünüyorsun," diyor Francesca, Lily'nin ellerini tutarken bakışları Lily'den Basilio'ya kayıyor.

"Sence de harika görünmüyor mu *fratello*? Basilio'nun Camille'den ayrıldığını biliyorsun, değil mi?" Francesca'nın Lily'ye göz kırpması ve sözlerinin arkasındaki açık niyet hedefi ıskalamıyor. Basilio ona bakarken Lily rahatsız görünüyor, tepkisini ölçerken gözleri onu yutuyor.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. O çok... hoş biriydi." Francesca, Lily'nin kibarlık çabasına gülerken kolunu Basilio'nun koluna doluyor ve onu yanından dürtüyor. "Tam bir sürtüktü. Ama hepimiz hata yaparız, değil mi?!"

"Her neyse, o artık özgür bir adam. Dikenlerin arasında çiçeğini bulmaya hazır." Hay sikeyim. Daha açık olabilir miydi?

Lily'nin bakışları ben yaklaşırken benimkilerle buluşuyor ve aşağı doğru eğiliyor. Gözlerindeki şehvet parıltısı ve beni incelediği açıkça belli oluyor. Umalım da kardeşini avucunun içine almaya çalışan kız kardeş ve asla gerçekleşmeyecek bir senaryoya çalım atmaya çalışan erkek kardeş için de bu kadar açık olsun.

Lily benim.

Basilio ve Francesca'ya arkamı dönerek grubun içine girip kollarımla onu sararak hâkimiyetimi ilan ediyorum.

Dudaklarım dudaklarına yapıştığında gözleri açılıyor, sonra kapanıyor. İsimiz bittiğinde, yanakları kırmızının nefis bir tonuna bürünmüş ve ruju bulaşmış bir halde bana yapışıyor. Mükemmeldi. Kimsenin aklında onun benim olduğuna dair bir şüphe bırakmıyor. Ona gülümsüyorum ve sonra orada garip bir şekilde duran Francesca ve Basilio'ya dönüyorum. Etrafımızdaki bazı insanlar ağzı açık bakıyor; bu sevgi gösterisi benim için alışılmadık bir şey. Kadınları toplum içinde hiç öpmedim. Ya da özel olarak, aslında. Seviştik. Sonunda.

Şimdiye kadar, büyük bir olay gibi görünmüyordu. Ama belki de tam da bu yüzden sık sık yapmıyordum. Kraliçem için saklıyordum.

"Basilio, Francesca, gelebilmenize sevindim." Kolumu Lily'ye dolayarak onu yanıma çekiyorum, o dudaklarını silerken hasar kontrolü yapmaya çalışıyorum.

"Dominico. Tabii ki. Hayatta kaçırmayız," diyor Basilio, gözleri benden Lily'ye kayarken çabucak toparlanıyor.

Belli ki Pulse'taki görüntümün bir hatırlatmaya ihtiyacı vardı, çünkü bu onu öptüğümü ilk görüşü değildi. Neden hâlâ umut besliyordu? O kadar aşık mıydı? O servet avcısı kızdan ayrılması Lily'yle aralarındaki yolu açmak için miydi? Umarım onun iyiliği için değildir, çünkü onu öldürmekten nefret ederim. Özellikle de gelecek hafta üç yeni Centilmenler Kulübü açılmadan önce.

"İçeri girelim mi?" Büyük yemek salonunun girişini işaret ederek herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum.

Basilio ve Francesca çıkıyorlar, Francesca'nın yüzünde hâlâ şok ifadesi var.

Diğerleri de onları takip ediyor ama ben olduğum yerde kalıyorum ve Lily'ye dönüyorum.

"Bu da neydi şimdi?" Lily gözlerini benden bizden uzaklaşan insanlara çevirerek soruyor.

"Sadece Basilio'nun umutlarını kırıyorum. Daha sonra olmasındansa şimdi olmasını tercih ederim," diyorum kaçan bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken.

"Çok lezzetli görünüyorsun." Kızarıp gülümsüyor, bakışlarımla tekrar buluşmadan önce kısa bir süre gözlerini kaçırıyor.

"Gerçekten... güzel görünüyorsun." Bunu söylerken yüzünü buruşturmadığına göre ciddi olmalı.

"Sadece güzel mi?" Parmağımı dudaklarında gezdirerek soruyorum.

"Çok mu güzel?" diye sorarak cevap veriyor ve ben gülümseyince gülüyor.

"Kıyafetlerim çıktığında ne kadar güzel göründüğümü daha sonra söyleyebilirsin, seninkilerle birlikte." Gözleri açılıyor ve elleri gergin bir şekilde elbisesini düzeltiyor, kıvrınması sözlerimin onu nasıl etkilediğini ortaya koyuyor.

"Ama şimdilik, hadi gidip kaynaşalım. Sana ne dediğimi unutma: Sen buraya aitsin. Kimsenin sana aksini hissettirmesine izin verme."

Bu sözlerle birlikte elimi onunkine doluyorum.

Yemek salonuna girdiğimizde, omuzları geride ve başı dik duran zarif bedeninde en ufak bir şüphe kırıntısı bile yoktu.

Gerçek bir kraliçe gibi.

Bölüm 23

Lily

"Duyduğuma göre kocamı canlı gören son insanlardan biriymişsiniz." Yanımda oturan güzel kadının bu sözleri beni hazırlıksız yakalıyor ve az önce içtiğim şampanyadan bir yudumla sıçırıyorum. Dominico bana bakmadan, sırtımı nazikçe okşarken bana bir peçete uzatıyor.

"Amelia," diye uyarıyor Dominico, Üç Aileden birinin başı olan Massimo Bianchi'yle konuşmasına devam ederken bakışlarını hala kaçırıyor.

Merhum Lorenzo Luigi Esposito'nun karısı Amelia Anna Esposito elli yaşına yaklaşmış olmalı. Yine de estetik ameliyat ve dolgu maddeleri sayesinde benim yaşımda görünüyor. Garip bir uyumdu ama yine de Dominico otuz dokuz yaşındaydı, benden on yaş büyüktü.

Elini ona doğru salladı ve gülümsedi, bana doğru eğilmeden önce şarabını yudumladı.

"Benden yirmi yaş büyük olduğunu ve başka erkeklerle yattığını biliyor musun? Bu yüzden cesedi gölde bulunduğunda yıllardır yaşadığım en mutlu anları yaşadım. Artık numara yapmak yok."

Amelia salatayı çatallayıp bir ısırık almadan önce bana göz kırıyor.

"Onunla ne kadar evli kaldınız?" Ağzıma bir zeytin atarak soruyorum. Çok fazla yiyecek ve içecek var, aşırı ve abartılı. Sadece en iyileri. Yine de o kadar gerginim ki iştahım neredeyse kaçtı. Bu odada bu kadar güçlü insanla birlikte olmak gözümü korkutuyor. Beni bu durumdan kaçırmaktan alıkoyan tek şey Dominico'nun ara sıra beni okşaması, bana onun yanında olduğumu hatırlatması ve bana onun gücünün bir kısmını aşılması.

"Babam beni ona on sekiz yaşımıdayken verdi, yani epey uzun bir süre." Sözleri karşısında çenemin düşmesine engel olamıyorum.

"Seni ona mı verdi? Bir nesne gibi mi?" Sesimdeki şaşkınlığa gülüyor, sanki tuhaf bir şey söyleyen benmişim gibi kaşlarını indiriyor.

"Ne kadar tatlı ve safsın. Mafya dünyasında işler böyle yürür." Kayıtsız cevabı ne kadar az şey bildiğimi fark etmemi sağladı. Belki de böyle kalmalı. Ne kadar çok şey bilsem, benim için o kadar tehlikeli olur. Bu toplantıda bulunmak bile muhtemelen iyi bir fikir değil. Artık herkes Lily Valentine'ın nerede olduğunu biliyor. Zaten bilmediklerinden değil. Senatör John Underwood bunu doğrulayabilirdi. Bu düşünceyle ensemdeki tüyler diken diken oluyor ama bu inin kurtlarına herhangi bir zayıflık belirtisi vermek istemediğim için silkelenip atıyorum.

Buradaki herkes bana bir yabancıymışım gibi bakıyordu. Bu sinir bozucuydu. Sadece auralarını kaplayan güç değil, aynı zamanda her saat, kıyafet ve mücevher parçasında yansıyan muazzam zenginlik. Kadınlar muhteşem görünüyordu, erkekler ise takım elbiseleri içinde hırçın ve güçlü görünüyordu. Bu odadaki güçlü enerji boğucuydu. Yine de hiçbirini yanımdaki adamla boy ölçüşemezdi. Daha önce de nüfuzlu insanların bulunduğu odalarda bulunmuş olsam da bu deneyim farklıydı.

"Evet, sanırım bu konuda hiçbir şey bilmiyorum." Şampanyadan bir yudum daha alıyorum ve Dominico elini masanın altındaki bacağıma koyup güven verici bir şekilde sıktığında neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

"Lanet olsun kızım, iyi misin? Yine de söylemeliyim ki, seninki gibi bir adam beni okşasaydı muhtemelen ben de içkimi yudumlarken boğuluyor olurum."

Dominico ona bir bakış fırlatıyor ama kız etkilenmemiş görünüyor, şarabından bir yudum daha almadan önce ona melek gibi gülümsüyor.

"O zaman seni hızlandıralım." Ellerini birbirine vuruyor ve sandalyesini geriye iterek tutmam için elini uzatıyor. Kahretsin, kadın muhteşem. Zayıf, iri göğüslü, uzun boylu ve yaptırdığı onca ameliyata rağmen doğal bir güzelliğe sahip. 1980'lerin pinup dergilerinden fırlamış gibi klasik bir kemik yapısı var.

Dominico'ya bakıyorum, o da beklenti içinde Amelia'ya bakıyor.

"Onu sadece yürüyüşe çıkarıyorum," diyor, sanki ben bir köpeğim. "Ona ben bakarım."

Sessiz kaldığında elini tutup sıkıyorum.

"İyi olacak. Eğer buradaysam, arkadaş edinmeliyim, değil mi?" Gri gözleri bir dakika boyunca gözlerimi tutuyor ve sonra eli boynumu kavıyor, dudaklarımı sahiplenici bir öpücükle yakalamadan önce beni kendine çekiyor. Tadı viski gibi ve öpücüğü beni sarhoş ve baş döndürücü hissettiriyor, bittiğinde beni nefessiz bırakıyor. Birden fazla çift gözün üzerimde olduğunu hissederek kızarıyorum.

"İyi eğlenceler." Sesi çakıllı ve çok seksi. Amelia'ya

baktığımda yüzünü yelpazelediğini görüyorum.

"Vay canına, bu çok seksiydi. Şimdi, hadi, partiyi başlatalım."

Ayağa kalktığımızda, o çeşitli insanları işaret ederken ve benimle bazı geçmişleri paylaşırken odada yavaşça dolaşıyoruz. Meraklı bakışlar üzerimize çevriliyor ama kimse bize yaklaşıyor.

"Yani mafya Üç Aile'den oluşuyor. Sante ailesi, tabii ki mafyanın başı olan Don, Dominico, kaptanı Dante ve yardımcısı Nero'dan oluşuyor. Sonra, Luca ve Lorenzo Esposito tarafından yönetilen Esposito ailesi var. Şimdi, sadece Luca. O da Isabelle ile evli." Yakınlarda duran bir başka güzel tanrıçayı işaret ediyor.

"Masum görünüşüne aldanmayın. O bir engerek yılanı. Aslında hepimiz öyleyiz. Arkanızı kollayın ve kimseye güvenmeyin." Gülüyor ama gözlerine ulaşmıyor; sözlerindeki gerçek çok açık. Ne de olsa bu bir mafya.

"Üçüncü aile Bianchi ailesi." Dominico'nun konuştuğu yakışıklı adamı işaret ediyor.

"Ne yazık ki Ginevra ile evli, etraftaki en tatlı kadın. Çok iyi bir adam. Ama senin adamın kadar iyi değil," diye şaka yapıyor ve şakacı bir şekilde kolumu dürtüyor.

"O benim erkeğim değil." Başımı kaldırıp odanın diğer ucundaki Dominico'ya bakıyorum ve sanki ondan bahsettiğimizi biliyormuş gibi gözleri üzerimde. Bakışları vücudumda gezinip elbisemin yırtmacı üzerinde durduğunda kızarıyorum. Ben ürperiyorum, o ise sırtıyor, kaşlarını kaldırarak adeta meydan okuyor. Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, böylece yırtmaç daha geniş açılarak bacağımı daha fazla ortaya çıkarıyor ve saçlarımı omzumun üzerinden atıp gülümsüyorum. Gözleri kısılıyor ve eli kalkıp çenesini kavıyor, başparmağı dudaklarının üzerinde geziniyor. Bu hareket fazlasıyla erotik ve o dudakları üzerimde hayal ederek içimin heyecanla kasıldığını hissettiğimde gözlerimi kaçırıyorum. Yalarken. Emiyor. Bir allık boynumdan yukarı süzülüyor ve yanaklarımı alevlendiriyor.

"Elbette." Sözcüğü uzatıyor ve bunu yaparken gözlerini deviriyor. "Dominico asla kimseyi öpmez. Asla. Toplum içinde değil. Özel olarak bilmiyorum ama ondan bile şüpheliyim. Ayrıca geçen gün toplantılarını böldüğünde tüm erkekleri dışarı gönderdiğini duydum. Bunu yapan son kadın Veronica adında bir kadındı. Bir daha görülmemek üzere malikaneden sürüklenerek götürüldü."

Tanrım, öldürülmeye ne kadar yaklaştığımı düşününce midem bulanıyor. Amelia boynumdan ve yanaklarımdan hızla süzülen kanı görmüş olmalı ki gülmeye başlıyor.

"Tanrım, kızım, bu dünyada olmak için sertleşmelisin. Aslında öldürülmedi. İtalya'daki ailesinin yanına geri gönderildi. Bir çeşit sürgün. Bir mafya prensesi için bu ölümden beterdir."

Yanımızdan geçen garsondan iki kadeh şarap alıyor ve birini bana uzatıyor. Bir yudum alıyorum ve yakınlarda duran bir grup kadını fark ediyorum, içlerinden biri bana saf bir nefretle bakıyor. Bu gece hoşlanmama bakışları olağan olsa da, ilk kez bu kadar açık bir şekilde ve kişisel hissettiren bir yoğunlukta sergileniyor. Diğerlerine bir şeyler söylüyor, onlar da dönüp bana bakıyorlar. Hiçbiri beni gördüğüne sevinmiş görünmüyor.

"Kim o?" Gruba doğru elimle işaret ederken incelik gösterme zahmetine bile girmeden soruyorum.

"Ahhh, seninle Don arasındaki bu ilişkiyi nasıl karşılayacağını merak ediyordum. Bu Dominico'nun ilk aşkı." Neyse ki ağzımda şarap yok; yoksa boğulacaktım. Kıskançlık alevleniyor, bir şenlik ateşi gibi tutuşuyor, ellerim yumruk haline geliyor, tırnaklarım acı içinde avucuma batıyor.

Amelia'ya bakıyorum, daha fazlasını bekliyorum, daha fazlasını bilmeye ihtiyacım var. Dominico kolay seven bir adama benzemiyor. Bu kadın yüzünden miydi? Onunla ilgili sevdiği şey neydi? Ne zamandır birlikteydiler? Ona hâlâ aşık mıydı? Ağzım kenetlenip dişlerim birbirine çarparken hepsi de dile getirilmemiş sorular.

"Bu Elena Bianchi, Massimo'nun kız kardeşi. Birlikte büyümüşler. Birbirlerine çok bağlıydılar. Dominico ve Elena uzun süredir bir çiftti, evlenme yolunda ilerliyorlardı ama bir şey oldu, üçü dışında kimsenin bilmediği bir şey. Elena ilişkinin devam etmesini istiyordu ama her ne olursa, Dominico için çok fazla olmuş olmalı. Birçok kişi onu aldattığını düşünüyor. Ama kim böyle bir adamı aldatır ki?" Amelia gözlerini Dominico'ya dikerek soruyor.

"Elena'nın bana bakışı ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini açıkça gösteriyor," diye mırıldanıyorum, bana bakan muhteşem kadına bakarak. Sarışın, mavi gözlü ve kıvrımlı bir vücuda sahip, ancak görünüşe göre ameliyat olmuş - göğüs implantları, dolgu maddeleri. Dominico gibi güçlü bir adamın kolunda asılı görmeyi bekleyeceğiniz türden bir mükemmelliği temsil ediyor. İçimde kızgın bir kıskançlık ateşi yanıyor.

Belki de konuşmayı bıraktığında yüzümdeki ifadeyi gördü ve sonra üçlüsüyle birlikte dikkat çekmek için kalçalarını neredeyse abartılı bir şekilde sallayarak yanıma geldi.

"Amelia sevgilim," diye kibirli bir şekilde selamlıyor, bakışları bana kaymadan önce eğilip Amelia'nın yanaklarını öperken yüzüne bir gülümseme yapıyor.

"Peki burada kim varmış?" Sesi tatlı ama gözleri formumu inceliyor ve gördüğü şey nahoşmuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Sanki bilmiyorsun da. Her neyse, bu Lily Valentine. Lily, bu Elena Bitchy, yani Elena Bianchi." Elena Amelia'nın bu sözlerine gözlerini deviriyor.

Cevap verme zahmetine bile katlanmadan bariz bir yumruk attı.

"Valentine? İsmi bilmiyorum. O halde Üç Aile'den biri değilsiniz." Belli ki öyle. Kendisi de dahil olmak üzere buradaki herkes bunu biliyor ama o bunu yüksek sesle söyleyerek benim buraya ait olmadığımı hatırlatıyor.

"Hayır." Tatlı tatlı gülümsüyorum, sözlerinin beni ne kadar rahatsız ettiğini görmesine fırsat vermiyorum.

"O zaman neden burada olduğunu merak ediyorum? İnsanların içine girmek için öldüğü, öldürdüğü, bu kadar ayrıcalıklı bir dünyaya nasıl girdin? Kendinden başka hiçbir şeyi öldürebilecek gibi görünmüyorsun. Ya da belki onda da başarısız oldun." Gülüyor, eliyle ağzını kapatırken kolumdaki büyük yara izini işaret ediyor nazikçe.

"Sürtüklük yapmayı bırak Elena. Dominico'yla birlikte olduğunu biliyorsun, değil mi?" Amelia sessizce benden Elena'ya, sonra da etrafımıza bakıyor. Bazı insanlar bu etkileşime kulak misafiri olmaya başlamıştı.

"Şimdilik. Senden bıkması an meselesi. Veronica'ya yaptığı gibi. Lucille'e yaptığı gibi. Senden önce pek çok kişiye yaptığı gibi," diyor kendini beğenmiş bir tavırla, kaşlarını eğerek sempati gösteriyormuş gibi yapıyor.

"Sana yaptığı gibi." Sözlerim yüzündeki ifadeyi silip yerine öfkeyi yerleştiriyor. Cesaretimin nereden geldiğini bilmiyorum. Sadece kıskançlığın beni cesur yaptığını hayal edebiliyorum.

"Sen ve senin gibiler gelip giderken ben hep burada olacağım. Doğru zaman geldiğinde, o bana geri dönecek. Sen buraya ait değilsin. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, senin için o kadar iyi olur."

Sözleri canımı yakıyor ama Dominico'nun salona girmeden önce söylediklerini hatırlıyorum.

"Buraya ait olmayabilirim ama buradayım. Onun evinde yaşıyorum. Onun yatağında uyuyorum. Ve diz çöktüğü benim bacaklarım, seninkiler değil. Kendini onun için bu kadar önemli gören biri için senden bahsetmedi bile. Belki de beni yerken vakti olmamıştır."

Elena'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı oluyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan tokadın sesi odada yankılanıyor, ardından camım yerde çatırdayıp kırılırken bir batma hissi geliyor.

Gölmeye başlıyorum.

"Gerçekten mi? Elinden gelenin en iyisi bu mu? Benim çekdiklerimin yanında suratıma bir tokat çocuk oyuncağı kalır."

Tepkim onu şoke ediyor ve çileden çıkarıyor ve bana tekrar vurmak için elini kaldırıyor, gözlerim hazırlık için kapanıyor. Ama asla gelmiyor.

Onun yerine, bir kemik çatırtısı ve ardından bir çığlık odanın içinde yankılanıyor.

Sonra onu yanımda hissediyorum, yanağıma değen parmağının fısıltısı gözlerimi açtıyor.

Dominico.

Bölüm 24

Dominico

"Bileğini kırdın." Massimo'nun sözleri, gözlerinin bana fırlattığı hançerler kadar keskin.

Elena Massimo'nun yanında oturuyor, zaten alçıda olan kolunu kucaklıyor. Mafyanın bir parçası olmanın avantajları. Röntgeni çekildi, değerlendirildi ve bir saatten kısa bir süre içinde sarıldı.

"Lily'ye vurdu. Ve tekrar vurmak üzereydi." Ofisimdeki büyük koltukta yanımda oturan ve yanağına bir buz torbası tutan çiçeğime bakıyorum. Reddetmeye çalıştı, ancak hayatında birden fazla kez vurulmuş birinden kaynaklanabilecek bir kesinlik ile bana bunun morarmayacağını söyledi. Bu beni daha da öfkелendirdi. Benim evimde, benim korumam altındaydı ve hala biri ona el sürmeye tenezzül ediyordu. Birini, özellikle de Elena gibi birini ibret olsun diye cezalandırmasaydım, insanlar bunun kabul edilebilir olduğunu düşünebilirdi.

Ancak bu onun sırtına daha da büyük bir hedef tahtası koyacaktır. Eğer insanlar onu, pek çok kişinin ilk aşkım olarak gördüğü kişiyi incitecek kadar önemsediyimi bilirlerse, yanlış ellerde değerli bir koz haline gelebilirdi.

Ama geçmişimden bir parçanın benim üzerimde yanlış yönlendirilmiş bir hak iddia ettiğine inanmasından daha iyi kim örnek olabilirdi ki? Kuşkusuz, bileğini kırmaya hiç niyetim yoktu. Yine de bu kaza başkaları için bir uyarı olacaktı.

"zr dile." Massimo'nun sözleri konuştuğu kız kardeşten daha fazla şok ediyor. Lily bana bakarken gözleri irileşiyor, belki de bir tepki bekliyor. Ama poker suratım kusursuz. Massimo beni iyi tanır. Kız kardeşinden bunu talep edeceğimi biliyordu ve bunu nledi.

Elena Massimo'ya bakarken gözleri meydan okurcasına parlıyor ama Massimo'nun başını hafifçe eğmesi ve sözsüz olarak yaptđđ ince uyarı Elena'nın direncini boşa çıkartıyor.

Gözleri bana kayıyor, kırık bilek zaten bunu gstermediyse, sonunda ışığı gördüğünü ele veriyor. "Don'um, sizi kırmak istememiştim. Özür dilerim." Gözleri yere eğiliyor ve içlerindeki samimiyetsizliği gizliyor.

"Benim için değil." Sözlerim bakışlarını tekrar yukarı kaldırıyor ve başını hafifçe sallaması, istediğim şeyin ona ne kadara mal olduğunu ortaya koyuyor. Gururuna. Bize olan umuduna.

"şimdi." Sesimdeki uyarı çok açık ve gözleri talebimin yarattđđ duygu ve kargaşayla doluyor.

Bakışları Lily'ye kayıyor, incinmişliği yanımdaki kadına karşı hissedebileceği herhangi bir öfke ya da nefreti gölgede bırakıyor.

"zr dilerim." Sesi titriyor ve gözlerini kaçırıyor, kaçırmadan önce gözünden bir damla yaş süzülüyor.

"şimdi kabul etmene gerek yok. nce bunun hakkında düşünebilirsiniz. Birinin bu sözleri söylemiş olması affetmeniz gerektiği anlamına gelmez. Eğer kabul etmezsen, daha fazla ceza vereceğim." Lily'nin gözleri irileşti, şaşkınlık muhteşem yüz hatlarını boyadı. Daha önce kimse ona bu gücü vermemişti. Bununla ne yapacağını bildiğini sanmıyorum.

"Matteo!" Sesleniyorum, konuşmadan önce ortaya çıkmasını bekliyorum. Bir olay çıkmayacağını düşündüğümden, *famiglia* civarında olduğumuzu göz önünde bulundurarak ona bu gece izin vermiştim. Görünüşe göre yanlış bir düşünceydi.

"Lily'yi st kattaki odamıza götür. Birazdan orada olacağım." Lily'ye doğru adım atmadan önce Elena'ya pis bir bakış attı, Lily'nin gözleri

odanın etrafında. Muhtemelen yokluğunda durumun nasıl gelişeceğini değerlendirmeye çalışıyor.

Bana son bir kez baktıktan sonra Matteo ile birlikte ayrılıyor.

"Biz de gitmeliyiz. Yarın Luca ile birlikte geleceğim, böylece NextGen Pharma Tech ile ilgili bulgularımı tartışabiliriz," diyor Massimo, Elena'nın tutması için elini uzatırken.

Lorenzo'nun açtığı ve sonunda çöküşüne neden olan offshore hesabına yapılan para yatırma işlemlerini araştırmıştık. NextGen Pharma Tech, Lorenzo ve devasa seks ticareti sendikası arasında bir bağlantı olduğu ortaya çıktı. Adımızın Lorenzo aracılığıyla bu işle bağlantılı olduğu gerçeğinin ele alınması gerekiyor ve benim için bunu yapmanın en iyi yolu da bu işi tamamen kapatmak. Eğer bu işi kapatan ben olursam, bizim de bu işe dahil olmamız artık sorgulanmayacaktır.

"Seninle özel olarak konuşabilir miyim Dominico?" Elena'nın sorusu beni şimdiki zamana geri döndürüyor ve sadece yüzündeki acınası ifade ve bana ne söyleyebileceğine dair saf merak başımı sallamamı sağlıyor.

Massimo kapıya doğru yürürken masama dönüp kendime bir içki koyuyorum ve bir puro yakıyorum.

"Hemen dışarıda olacağım," diyor, sanki ona tekrar fiziksel olarak saldırabilirmişim ve bu yüzden yakında olması gerekiyormuş gibi.

Bir zamanlar sevdiğimi düşündüğüm bu kadının söylemesi gerekenleri söylemesini beklerken sandalyemde arkama yaslanıp puromu üflüyorum. Düşünüyorum da, bir zamanlar, uzun bir süre boyunca onu dünyanın en güzel kadını olarak görmüştüm. Lily'nin yanında bu, Picasso'yu sifonu çekmeden önce porselen kâseye sıçrayan tezekle kıyaslamak gibi bir şey. Ama belki de şu anda bana bu kadar aşağılık ve iğrenç görünmesine neden olan onun içsel benliği idi.

"Bana eskisi gibi bakmıyorsun. Bunu özlüyorum." Artık gözyaşları göz kapaklarını doldurmasa da üzüntüsü devam ediyor.

Bunun bir zerresini bile hissedemiyorum. Bir zamanlar hissedebiliyordum ama bana yaptıkları bunu değiştirdi, beni kadınlara karşı sertleştirdi. Ona karşı. Eskiden olduğu gibi onun duygularını yansıtamıyorum ve bundan memnunum. Ayna onun çürümüş özünü saklayan bir hileydi.

"Cidden benimle konuşmayacak mısın? Bir geçmişimiz var, bu kadar kolay bir kenara atılamayacak bir geçmiş."

Sözlerine gülüyorum; arkasındaki mutlak yanılsama komik.

"Konuşabilirim ve konuştum da. Yıllar önce. Sen de denemelisin."

"Beş yıldır birlikteydik, Dominico. Bir ilişkimiz olmadan önce de birbirimizi iki kat tanıyorduk. Evlenmek üzereydik. Bana bunların hiçbirinin bir anlamı olmadığını mı söylüyorsun?" Bana yalvarıyor ve buna bir son vermem gerekirken, neredeyse beni sınıra kadar zorlamasını istiyorum - öfke patlamamın eyleme dönüştüğü sınıra kadar. O zaman belki de yaptığı şey için onu gerçekten öldürebilirim. Bunu yapmayı kaç kez düşündüğümü Tanrı bilir. Sadece benim kadınları öldürmeme kurallarım onu korudu. Bu ve bana yaptığı şeyin herkes tarafından bilineceği gerçeği. Herkesin yüzündeki acıma duygusu korkudan daha beter olurdu.

Sessizliğim devam etmesi için bir işaret gibi görünüyormuş olmalı, ki o da kalkıp masanın etrafında dönerken bunu yapıyor - onu kavrayıp boynunu kırmam için daha da yaklaşıyor. Bu düşünceye gülümsüyorum, o da bunu cesaretlendirme olarak yorumluyor.

"Birlikte geçirdiğimiz tüm o güzel zamanları hatırlıyor musun? Bunu tekrar yaşayabiliriz. Kalbinin derinliklerinde bunu istediğini biliyorum. Bunu istiyorsun," diye mırıldanıyor, sağlam eliyle elimi kavlıyor ve göğsüne koyuyor. Kara kalbinin bulunduğu yere.

"İşte bu yüzden hiç evlenmedin. Neden sürekli kadın değiştiriyorsun? Hiçbiri senin dengin değil." Elimi tamamen göğsünün üzerine koyacak şekilde kaydırıyor - sahte bir göğüs bu. Seksi ve boğucu görünme çabası bana çaresizlik gibi geliyor.

"Acınacak haldesin." Sözlerim yüzündeki baştan çıkarıcı ifadeyi silerken o geri adım atıyor, elim vücudundan uzaklaşıyor ve hoşuna gidiyor. Ayağa kalkıyorum, geri adım atmak zorunda kalması için onu sıkıştırıyorum.

"Kraliçe'yi kabul etme konusundaki isteksizliğimi sadece sana bağlayabilirsin çünkü kaçındığım ve hor gördüğüm her şey için bir ölçüt haline geldin. Şu anki durumum için alabileceğiniz tek övgü bu. Ancak, her yönden sizin tam zıddınız olan birini buldum. Bana layık birini." Ben bir adım öne çıkınca geriye doğru sendeledi, yüzündeki ifade sözlerim karşısında şoka dönüştü.

"Ciddi olamazsın. O kadın mı? Onu bana tercih mi edeceksin? Seni bekledim, Dominico. Şimdiye kadar olanları atlatmışsındır diye düşünmüştüm."

Olanlar yüzünden. *Olanlar üzerine*. Sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor, olayı nasıl küçümsediğini, beni uçurumun kenarına itmek için aradığım son katalizörü. Ve düştüm de. Çılgılığı kesilmeden önce bir çılgılık atmaya başarıyor, elim boynunda dolaşırken onu duvara yapııştırıyor. Lily ile olan kontrollü tutuşum hiçbir yerde görünmüyor.

Kolumu pençeliyor, gözyaşları yüzünden aşağı akarken gözleri şişiyor.

"Olanlar yüzünden..." Hissettiğim öfke kulaklarımda kan pıhtılaşmasına neden oluyor, Massimo'nun içeri girdiğini ya da kız kardeşini bırakmam için bağırdığını duymamak için beni sağır ediyor.

"Seni orospu, hâlâ yaptığın şeyin merhametimi hak ettiğini mi düşünüyorsun?!" Tükürüyor ve çenesinden aşağı tükürük damlıyor, bana ne kadar zavallı olduğunu hatırlatıyor - ona güç vermemem gerektiğini hatırlatıyor.

"Yaptığın şey için seni öldürmeliyim," diye homurdanarak onu yere fırlatıyorum.

"Ama yeminimi bozduramayacaksın bana. Kadın ve çocuk yok."

Tereddüt ediyorum, onun acınası halini görürken gözlerim kısılıyor.

"Beni kendin gibi yapamayacaksın." Massimo hıçkırarak ağlayan kız kardeşini yerden kaldırırken ben arkamı dönüyorum.

"Bir daha buralara gelersen, bebeğimize yaptıklarını sana da yaparım."

Bu sözler beni derinden kesti, sadece saf sevginin olduğu ya da var olduğu bir yere götürdü.

Bebeğimin öldüğü gün o da benimle birlikte öldü. "Seni öldüreceğim."

Bölüm 25

Lily

Dominico gideli o kadar uzun zaman oldu ki beklemekten vazgeçtim. Şu anda onun en-suite banyosunda vanilya ve yasemin kokulu köpük banyosunda yatıyorum - bizim odamızda - henüz bir yatağı paylaşmamış olsak da. Aromanın sakinleştirici olması gerekiyor, ama bunun yerine Elena ve Dominico'nun düşünceleri zihnimde dönüp duruyor ve her türlü yatıştırıcı etkiye karşı koyuyor.

Bana tokat attığına hala inanamıyorum. Yüzümde 'tokatla beni' bakışı olmalı, çünkü bu çok kısa bir zaman dilimindeki ikinci tokattı. Bazı insanlar hayatları boyunca bir tokat bile yemeden yaşarlar.

"Siktir." Gözlerimi kapatıp kendimi suya bırakıyorum ve yumruklarımın çözülmesini istiyorum.

Ondan nefret ediyordum. Onu sevmesinden nefret ediyordum. Belki hâlâ seviyordu ama sevdiği kadının bileğini kıran birini tanımıyorum. Bekle, aslında tanıyorum. Eskiden beni sevdiğini iddia ederdi ve sık sık kemiklerimi kırardı. Belki Dominico da Elena'ya karşı aynıydı. Ya o da istismarcı bir adamsa? Ama öyle birine benzemiyordu. Hayır. Değildi. Bunu zayıflık olarak göreceğinden eminim.

Belki de benim bilmediğim bir sapkınlıkları vardı. Hayır. Ondan kesinlikle hoşlanmıyordu, değil mi? Düşüncelerim çok kafa karıştırıcı ve

Tam kendimi ikna ettiğimi düşündüğüm anda şüphe belirmeye başlıyor. Bu beni hasta ediyor - sarkaç bir duygudan diğerine sallanıyor. Dominico'dan önce sadece korku hissederdim. Şimdi ise duygusal paletim çok daha fazlasını içeriyor. Kıskançlığın da bunların arasında yer almasından ve varlığından bile haberdar olmadığım devasa bir canavara dönüşmesinden nefret ediyordum.

Ya barışmış olsalardı ve şu anda onun ofisinde birbirlerini beceriyor olsalardı. Büyük deri koltuğunda. Parlak meşe masasının üzerinde. Kitaplığa karşı. Bu görüntüler, onun ve benim aynı yerlerde aynı aktiviteyi yaparkenki görüntülerimi bozuyor. Ugh.

Hayal kırıklığıyla su altında bir çığlık attım, ancak iri eller omuzlarımı kavrayıp beni su yüzeyinden yukarı çekince çığlığım korkuya dönüştü. Çırpınarak ve gözlerimdeki baloncukları silerek panik içinde etrafıma bakıyorum. Panik çabucak yatışıyor.

Saplantımın nesnesi devasa banyonun kenarında oturuyor, yüzünde endişeli bir ifade var.

"Neden burada küfrediyor ve bağıırıyorsun?" Gözleri göğüslerime kayıyor ve ben kızarıyorum. Aşağı baktığımda, kabarcıkların hâlâ onun kavurucu bakışlarını gizliyor olması beni rahatlatıyor.

"Yapmıyorum." Yalan söylüyorum, kelimeler dudaklarımdan kaçarken başka tarafa bakıyorum ve onun kıkırdamasına neden oluyorum - o kadar ilgi çekici bir ses ki bakışlarımı geri çekiyor.

"Aşağıda o kaltağı becerdiğimi sanıyordun. Kıskanıyorsun. Yine." Kafamdaki düşünceleri seslendirirken gözlerim açılıyor ve bu kadar kolay okunabildiğim için sinirleniyorum. Yumruklarım suyun altında toplanıyor ve yanaklarımdaki kızarıklığın bir sonraki yalanımdan değil de banyonun sıcaklığından kaynaklanmasını umarak gözlerinin içine bakıyorum.

"Kimi becerdiğin umurumda değil." Bakışlarını tutuyorum, gözleri yüzümü tarıyor ve sonunda gülene kadar beni daha da pembeleştiriyor. Bu görüntü o kadar güzel ki düşüncelerimi ve duygularımı yok ediyor.

"Bahse girerim şu anda oraya tırmansam, ellerini gergin küçük yumaklar halinde bulurum."

Ayağa kalkıp ceketini ve kravatını çıkarırken ve gömleğinin düğmelerini açarken gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

"Ne yapıyorsun?" Daha fazla dövmeli deri ortaya çıkarken soruyorum, vajinam bu görsel olarak uyarıcı manzara karşısında kontrolsüzce sıkılıyor. Göğüs kasları, karın kasları ve ardından hepsi siyah mürekkeple kaplı muhteşem V çizgileri

Zihnimde kalıcı bir resim, aç gözlerim açlıktan ölmek üzere olan bir deli gibi onun bedenini yutuyor. Yemin ederim, ağzım bile tımarhanede çok fazla hap içmiş biri gibi açık kalıyor. Tek ihtiyacım olan biraz salyanın akması ve görüntüyü tamamlaması.

"Ellerinin yumruk olup olmadığını görmek için geldim." Gömleği yere düşerken zihnim kısa devre yapıyor. Pantolonunun düğmelerini açmaya başladığında, bu çok bunaltıcı ve sonunda bakmaya devam edersem gerçekten bayılacağımdan korkarak başka tarafa bakıyorum. Seyredilemeyecek kadar güzel görünüyor. Bu aşırı bir şey - bir erkeğin sahip olabileceği çok fazla lezzet.

Birden küvetteki sıcaklık bunaltıcı hale gelir, bir bacak ve ardından diğeri suya girdikçe yoğunlaşır. Sonra kendini aşağıya bırakıyor ve suyun büyük ölçüde yükselmesine, hatta bazılarının onun varlığına uyum sağlamak için kenardan taşmasına neden oluyor. Şimdi lezzetli bir hapisane gibi hissettiren sığınağımdaki varlığı, bacakları dış uyluklarıma sürtünürken kaçmak istemediğim bir şey. Tamamen uzanmış, başını arkaya yaslarken kollarını küvetin kenarına dayamış. Aman Tanrım, nasıl olur da rahatça gevşeme şekli bu kadar ateşli olabilir?

Ben kendimi oksijen patlamasına maruz kalmış, alev almaya hazır bir kömür parçası gibi hissederken o nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Kendimi toparlamaya çalışarak arkama yaslanıyorum ve onun yakışıklı yüzüne bakıyorum. Şimdiye kadar sadece burada uzanıyorduk, önemli bir şey değildi. Bunu yapabilirim. Sakin ve soğukkanlı olabilirim. Ama önce Elena hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim.

"Yani, Elena. Kız arkadaşın mıydı?" Sanki ondan bahsetmek gözlerini oymak istememe neden olmuyormuş gibi soğukkanlı görünmeye çalışıyorum.

Tek gözünü açıp bana baktığında başarısız olduğumu anlıyorum. Büyük bir büyüteç altındaki açık kitaplardan biri olabilirim. Gözlerini tekrar kapatıyor ve sorumu duymazdan geleceğini sanıyorum ama verdiği cevapla beni şaşırtıyor.

"Uzun zaman önceydi. Biz de nişanlıydık. Ama bu sona erdi ve bir daha hiçbir şey olma ihtimali yok. Kıskanmana gerek yok. Onunla yaşadığım şey aşk değil. Tam tersi."

Rahatlama kıskançlığı bir kenara itiyor ve aptalca gülümsüyorum, yüzümden silmeden önce gözleri tam zamanında açılarak bunu görüyor. O

sözlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemez.

"Bunu gördüm. Duygularını benim önümde saklamakta pek iyi değilsin, bu yüzden denemeyi bırak."

Keşke o da benim kadar şeffaf olsaydı. Onun ne hissettiğini asla bilemem.

"Ne?" diye soruyor, bana tam olarak bakmak için başını kaldırarak. Baloncuklar dağılmaya başlıyor ve yakında acı verici bir şekilde dikleşmiş meme uçlarımı göreceğini biliyorum. Bana bu kadar yakın olması, bacaklarının suyun içinde sallanıp tenime sürtünmesiyle birleşince, dokunuşu dışında bir şey düşünmek neredeyse imkânsız hale geliyor.

"Keşke sen de bu kadar kolay okunabilseydin. Hiçbir şey seni etkilemiyor. Bu bile senin için kolay görünüyor. Bunu sık sık yapar mısın?" Huysuzca soruyorum, hayal kırıklığım ağızından dökülen kelimeleri körüklerken aramızda el kol hareketi yapıyorum - muhtemelen iyi bir fikir değil.

Muhtemelen bundan sonra olacakların sebebi de bu.

"Dizlerinin üzerine çök." Bu komutla gözlerim açılıyor, sesi o kadar alçak ve tehlikeli ki amım onun için küçük bir sürtük gibi nemleniyor.

"Ne?" Onu ilk seferinde gayet net ve yüksek sesle duymuş olmama rağmen soruyorum.

"Beni duydun." Ses tonunda bir uyarı var ve itaatsizlik edersem ne olacağını merak ediyorum.

Sanki düşünce tarzımı anlamış gibi başını sallıyor. Tabii ki anlıyor. Zihnimin içinde, bardakların nerede olduğunu bilen tanıdık bir aile üyesi gibi geziniyor.

Yavaşça kalkıyorum, dizlerimin üzerine gelene kadar bacaklarıma manevra yaptırıyorum. Su çizgisi göğüslerimin hemen altında ve serin hava tepe noktalarıma yapışan kabarcıklara çarptıkça kaybolmaya başlıyorlar, çakıllı pembe meme uçları ortaya çıkıyor.

Gözleri göğüslerimin etini okşuyor ve sanki bana fiziksel olarak dokunuyormuş gibi inliyorum. Sesimi bastırmak için elim havaya kalkıyor ama başını sallayarak yaptığı uyarı bu eylemi durduruyor ve elimi tekrar suya bırakıyorum.

"Senden ne kadar etkilendiğimi sana göstermeme izin ver, *il mio fiorellino*."

Bu sözlerle birlikte ayağa kalkar, eti yavaşça ortaya çıkarken su kolu düşer ve onunla birlikte dik duracak kadar sert bir horoz ortaya çıkar,

kalın, uzun ve çok büyük. Tam da Dominico gibi bir adamın sahip olmasını beklediğim türden bir horoz. Amımı mahvedebileceğini haykırıyor ve ben onun için buradayım, çağrısını yankılıyorum, vajinam neden olabileceği yıkım düşüncesiyle titreşiyor. Dövmeli eli, boynumun sütununu dolaştığı gibi uzunluğunu dolaşıyor ve tabana kadar okşayıp tekrar geri dönerken dudaklarımı yalıyorum. Yavaşça. Yavaşça. Bakışlarımı tutarak. Çok sarhoş edici, çok cesur. Tekrar okşarken gözlerim aşağı kayıyor, ellerinin üzerindeki damarlar kendine zevk verirken esneyip hareket ediyor.

Şehvetle kaplanmış gri gözleri bana bakıyor, bu deneyimin uyandırdığı tüm duyguları özüksüyor. Beni tanıdığına, ne yapacağımı bildiğine inanıyor. Ben de tam tersini yapıyorum. Öne doğru eğiliyorum ve gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı belirliyor, bu da biraz daha az kolay okunabilir olma çabamda başarılı olduğumu doğruluyor. Bu duygudan güç alarak ellerimi onun kaya gibi sert kalçalarına koyuyorum ve iterek onu küvetin kenarına oturmaya zorluyorum.

Bacaklarının arasında gezinirken tırnaklarımı bronz teninde gezdiriyorum. Gerginim ve o da bunu görüyor olmalı.

"Bitirmeye hazır olmadığın bir şeye başlama, küçük çiçek." Sesi gergin ve gözleri bana meydan okuyor. Bunu yapacağıma inanmıyor.

Bileğini tutuyorum, elini çekene kadar çekiştiriyorum, o da hemen yerine benimkini koyuyor.

"Çok büyüksün." Ağzım firtresini kaybetmiş gibi görünüyor.

"Lanet olsun. Sözlerin beni mahvedecek. Çok masum. O kadar mükemmel ki." Eğer benim üç kelimemin ölümcül olduğunu düşünüyorsa, onunkiler düpedüz yıkıcı. Böyle bir övgü alışık olduğum bir şey değil ama kesinlikle hoşuma giden bir şey. Vücudum üzerindeki etkisi sadece içimde değil, göğsümün bir noktasında da hissediliyor ve bu nokta alışık olmadığım bir duyguyla dolup taşıyor. Özgüven.

Cesaretle öne doğru eğildim, dilim ucunu yalamak için dışarı fırladı. Teni o kadar pürüzsüz ve sıcak ki, başparmağımı az önce yaladığım noktanın üzerinde gezdirdiğimde, bu muhteşem adamın vücudundan gırtlaktan bir hırıltı çıkıyor.

"Bu işte pek iyi değilim." Ona bakıyorum, bunu daha önce yaptığımı dair anılar araya girerken kelimeler ağzımdan dökülüyor

An. Ne kadar işe yaramaz olduğumun söylendiği kötü anılar. Ya Dominico da aynı şekilde hissediyorsa? Bununla yüzleşebileceğimi sanmıyorum.

"Bu anı terk etme ve buraya ait olmayan yükleri almaya gitme. Sana paylaşmayı sevmediğimi söyledim. Sikimi bir rahibe ya da lanet bir fahişe gibi yalayabilirsin, umurumda değil. Sadece em. Sonuç aynı olur. Spermim ait olduğu yerde, ağzında olacak. Ve hata yapma Lily, bundan zevk alırdım. Bunu yapmanı hayal etmiştim ve o hayallerin hiçbirinde beni hayal kırıklığına uğratmadın. Hayal kırıklığına uğratamazsın. Ve gerçeklik de farklı olmazdı. Çünkü beni o masum küçük ağza boşaltacak olan şey teknik değil, *il mio fiorellino*. Sensin. Küçük Lily Valentine. Benim için her yönden mükemmelsin."

Vay anasını.

Bölüm 26

Dominico

Kahretsin, Michelangelo Davut'un heykeline bakarken böyle hissetmiş olmalı. Küçük Lily Valentine'ın küvette diz çökmüş, ruhunun viski rengindeki muhteşem kapılarından bana sanki bu durumda lanet olası bir tanrıymışım gibi baktığı bu görüntüyü ölümsüzleştirebilseydim, yapardım. Ülkemdeki Dolomitler'in zirvelerinden pembe bir gün batımı görmüştüm ama onun yanaklarındaki gölge buna rakip olabilirdi. En ufak bir makyaj bile onu eşsiz kılan küçük kusurları gizleyemiyor. Çiller, üst yanaklarında ve burnunda süt gibi bir yol. Dudağının hemen altındaki minik güzellik lekesi. Kulaklarındaki küçük gümüş çıtçıtlar hariç, benim için çırılçıplak. Tamamen ve sadece Lily. *Bellissima*.

Banyo buharından hâlâ nemli olan küçük saçlar alnına yapışmış, şu anda bir duygu kaleydoskopu olan mükemmel yüzünü çerçeveleyiyor. Beni şaşırtmak istedi ve başardı da. Ama düşündüğü şekilde değil. Bana karşı açık bir kitap haline geldiğini biliyorum ama her iyi hikâye gibi ben de kendimi kaptırmış ve bağımlısı olmuş durumdayım. Bunun onu erişilebilir ve savunmasız kıldığına inanıyorum. Ama anlamıyor ki bazı kitaplar

ve sadece bir kişi tarafından okunması gerekiyordu ve onun için bu kişi bendim, yani şeytanın ta kendisi. Bu onuru hafife almıyorum.

Bu yüzden gözleri aletime dikildiğinde, her zamanki tepki olan korkuyla değil, gördüğüm neredeyse istekli açlık, sonunda ona benden aradığı duyguları kazandıran şeydir.

Dudaklarını bile yalıyor, bakışları ellerinden önce aletimi okşarken nemi yayıyor.

"Çok büyüğün." O kadar masumca söylenmiş bir söz ki, sanki sikimi boğuyor. Sadece heyecandan ve şehvetten oluşan hissi sıkılaştırıyor ve sarıyor. Kulaklarının arkası ıslak bir okul çocuğunun ilk oral seksini yapması gibi.

Eski sevgilisinin cinsel performansı ile ilgili sadist ve manipülatif fikirleri şeklinde zihninin bu partiye getirdiğı karanlık yolcudan kurtulması yönündeki uyarım dikkate alındı. O şerefsiz herif, bu izinsiz girişin ve Lily'nin zihninde yarattığı yanılsamaların bedelini daha sonra ödeyecekti. Etkisi sadece bir anıya dönüşene kadar yavaşça parçalayacağım, sadece onunla ilgili olumsuz çağrışımlarla ilişkilendirilecek, onunla değil. Başka bir şey olmayacak.

Açık bir zihinle, tereddütü ortadan kalkıyor ve neredeyse tutunduğum küçük akıl sağlığını çalmayı başarıyor. Sıcak ağzı sikimin ucunu içine alıyor ve ben benimkinden daha iyi ruhlar için ayrılmış bir yere taşıyorum. Cennete. Bu benim ulaşabileceğim en yakın yer. Ve eğer bu cazibe içimde derinlere yerleşmezse lanetleneceğim. Bu, uğruna keş olabileceğim bir duygu. Şu anda bütün aletimi ağzına sokmaya çalışan bir uyuşturucunun etkisindeyim. Boğazının arkasına çarpıyor ve hafifçe tıkanıyor, bu da sadece aletimi daha da boğmayı başarıyor ve hissi güçlendiriyor.

Aşağıya baktığımda gözleri sulanmış ama arzusu azalmamış. Bunun yerine, sanki bu onu daha da tahrik ediyormuş gibi bana bakıyor. Eğilip amcığını bu sık emiş için ağız larken bulma düşüncesi kalçalarımın karşılık olarak itilmesine neden oluyor. Onu becermek istiyorum. Ve yakında yapacağım. Ama önce ona bu gücü vereceğim. Kontrolün onda olduğunu hissetmek istiyor ve öyle de. Ama sonra, ben de

I. Bunu bu alanda paylaşıyoruz ve elimi ıslak saçlarına doladığımda gözlerindeki farkındalık parıltısını görebiliyorum. Eğer o

gölümserdi. Aramızda, o beni gittikçe daha fazla alırken tempoyu biz ayarlıyoruz.

"Burnundan nefes al, *il mio fiorellino*, ve boğazını gevşet." Başını sallayıp itaat ediyor, dar deliğine daha fazla sokarken gözlerini kapatıyor.

"Kahretsin, küçük çiçek, beni çok iyi karşılıyorsun. Lanet olası bir sanat eseri gibi görünüyorsun, sikim iyi bir kız gibi dar boğazına doldu. Sen. Mükemmelsin. Mükemmel," diye homurdanıyorum, çiçeğim ona verdiğim tokmak etrafında inlerken kelimeleri itmelerle noktalıyorum. Gözleri açıldığında orgazmımın arttığını hissedebiliyorum, içlerindeki arzu serbest bırakılmamı takip ediyor. Bunu hissetmiş olmalı ki hızını artırmaya başlıyor, beni daha kuvvetli, daha hızlı ve daha hızlı boğazlıyor, o sihirli dili şaftımın alt tarafı boyunca girdap gibi dönüyor.

Dişlerinin son bir sıyrılmasıyla, kısıtlamam ortadan kalkıyor, ağızda spazm geçirirken boğazından aşağı akıyor. İnliyor ve gözlerimi açtığımda eli bacaklarının arasında, benzer bir boşalmayı kovalarken klitorisini öfkeyle ovuyor.

Sikimi dışarı kaydırıyorum, kabarık dudakları salgımla parlıyor. Gözleri fal taşı gibi açıldı, kaşları çatıldı. Bir şey söyleyemeden onu kucağıma aldım ve bacaklarını belime dolamaya zorladım. Küvetin dışına çıktıktan sonra duvara doğru yürüyorum ve onu fayanslara doğru itiyorum, sıcaklık kontrastı onu titretiyor. Sonra önce bir kolumu, sonra diğer kolumu kalçalarının altından geçirerek onu serin yüzeyin daha da yukarısına itiyorum.

Bu seviyede, göğüsleri doğrudan önümde duruyor ve sahip olduğum birçok rüyadan birini gerçekleştirmem için beni baştan çıkarıyor. Ben de öyle yaptım. Fantezimde, ağızma mükemmel bir şekilde uyuyorlardı ve gerçeklik de farklı değil. Dilim göğüs uçlarının tozlu pembeliğinde dolaşüyor, nefes alışları onları ağızımın içine daha da itiyor.

"Göğüslerin çok güzel." İnliyor, kollarımda titrerken elleri saçlarımdın arasında dolaşüyor. Kendisine tapılmasına alışkın değil. Kendisine bunun dışında bir şeymiş gibi davranılan bir tanrıça. Tam da bu amaç için yaratılmış. Ve yine de, birisi tam tersini yapmayı seçti. Bu tapınağı kirletti. Şu ana kadar. Ve şanslıyım ki Lily sandığı kadar kırık değil. Sözlerim, dokunuşum, onu iyileştirecek güce sahip.

Onu iyileştirmek. Bunu soyunma odasında elim onunkini kavradığında, parmaklarımız onu serbest bıraktığında gördüm. Ve ayrıca onu ilk kez tattığımda.

Bu düşünceyle homurdanıyorum ve o da kıpırdanıyor, ardından ağzım birinden diğerine geçtiğinde nefesi kesiliyor. Sert meme ucunu nazikçe ısıyorum ve sonra emiyorum, inleme sesi kaydedilmeli ve oynatılmalı, sadece içimde uyandırdığı vahşi arzu için. Lily kıvranıyor ve saçlarını çekiyor, ben göğüslerine hak ettikleri ilgiyi gösterirken dudaklarından anlamsız kelimeler dökülüyor.

"Ben sadece... Ben... Bu çok iyi hissettiriyor. Aman Tanrım, Dominico." Meme uçlarıyla doğru düzgün oynamayı hiç deneyimlememiş bir kadının sözleri. Doğru yapıldığında onları kolayca boşaltabilecek erojen bir bölge. Ama o tatlı nektarı henüz bunun için harcamak istemiyorum. Bunun yerine, onu daha da yukarı itiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyaklıyor, gözleri şehvet ve heyecanla gölgelenmişti.

"Bacaklarını omuzlarıma at, küçük çiçek." Gözleri farkına varmakla parlıyor ve sonra önce birini, sonra diğerini söylediğim gibi yerleştiriyor ve güzel, parıldayan amını tam istediğim yere bırakıyor. Ziyafete hazır.

Ellerini fayanslara dayayarak kendini sabitliyor.

"Kokun. Beni deli ediyor. Ve tadın." Düşündükçe homurdanıyorum.

İnliyor ve başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin neredeyse simsiyah olduğunu görüyorum.

Cinsel hazzın doruğunda. Ve etkileşimlerini çevreleyen kafa karışıklığı ve masumiyetle, bunun onun için bir ilk olabileceğini hissediyorum - bu uyarılma seviyesi. Bu nedenle, bunu unutulmaz kılacağım.

İslanmış merkezine doğru ilerlemeden önce iç uyluğunu yalıyorum, dilim dudaklarını sıyrıyor. İnliyor ve göbeğini ağızımla aynı hizaya getirmek için kendini kaydırmaya çalışıyor. Dilimle o bölgenin etrafında dönerek ondan daha yüksek sesler çıkarıyorum. Sınırsız. Özgür. Dilim merkezinde bir yol açtığında, adımı şehvetli bir şekilde mırıldanıyor, bakıcılıklarım onu tüketiyor. Onu yok ediyor. Artık başka hiçbir düşünce yok, sadece ben ve o varız. Dün yok, yarın yok. Sadece şu an, bir iğnenin başında dengede. A

zevk ve baskının iğne ucu. Onu sıkıca saran sinir yumağı, saf coşkunun sert küçük yumrusu dilimle buluşuyor ve sonra sertçe emiyorum, nazik inlemeleri çığlıklara dönüşüyor.

Çözülürken, ağızma karşı titrerken, istekli ve sonrasını kucaklamaya fazlasıyla hazırken gereken tek şey bu. Onunla ilgili her şey enfes ve dilimin üzerindeki kreminin tadı da bir istisna değil. Açlıktan ölüyorum ve bunu ne kadar sık yaparsam yapayım asla doymayacağımı fark ediyorum. Ona asla yeterince sahip olamayacağım.

Bacaklarını çözdüm ve onu aşağı kaydırdım. Yüz yüze geldiğimizde, donuk gözleri sanki ona hayatın anlamını vermişim gibi bana bakıyor. Ama bana bunu veren oydu. Bu ana kadar ondan yoksun olduğumu hiç bilmiyordum. Ona kadar.

Elleri saçlarımı delerken dudaklarını yakalıyorum, en mahrem yerlerimizin tadı birbirine karışıyor - saf şehvet ve arzunun karışımı. Öpücük samimi ve derin, dillerimiz okşuyor ve dişlerimiz ısıyor. Lily'yi böyle öpmek beni tüketiyor, çıplak bedenlerimiz sanki sonu yokmuş gibi birbirlerine bastırıyor, iki ruh bir oluyor. Bu an her şeyi değiştiriyor. O benim.

Dudaklarımız ayrıldığında ve ciğerlerimize dolan hava, bu cinsel bulanıklığın neden olduğu sisin bir kısmını uzaklaştırdığında, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bu düşünce daha önce de aklımdan geçmişti ve Lily'yi korumak için olduğunu söyleyerek bunu haklı çıkamıştım. Ama gerçek şu ki, ben onunum. Bedenim, zihnim ve ruhumla. Olduğu kadar karanlık. Ve o da benim. Hayatımda eksik olan şeyin dünyanın en masum, en saf kadını, varlığımın tam zıttı olduğunu kim düşünebilirdi ki? Onu içine soktuğum dünyanın. Ve ne kadar çabuk düştüğüme şaşırmadım bile. Otuz dokuz yıldır onu bekliyordum.

Ne istediğimi biliyorum ve o da bu kadın. Yani, bunu resmileştireceğiz.

Bir hafta içinde Lily Valentine, Lily Sante olacak ve ondan sonra kaçış yok. Kendisi ya da düşmanları için.

Bölüm 27

Lily

Rüya görüyorum, lezzetli bir rüya. Eller uyluklarıma masaj yaparken inliyorum ve sonra onları açmaya zorluyorum, ıslak bir dil göbeğime doğru düzleşmeden önce onları açıyorum, beni merkezden aşağıya ve sonra tekrar yukarıya doğru alıştırıyor. Bacaklarımdan yana düşmesine izin veriyorum, kendimi bir ziyafet olarak sunulan kelebek kanatları gibi açıyorum.

"Mmmm, evet," diye mırıldanıyorum, ellerim yumuşak saçlara dalıyor, başımı aşağı iterken amımı yukarı iterek daha fazla sürtünme yaratıyor.

"Evet. Yüzümü sık, *il mio fiorellino*." Boğuk ses, gözlerim açılırken hareketlerimi durduruyor, gerçeklik soğuk bir kova buz gibi üzerime çöküyor.

Oh, lanet olsun. Bu bir rüya değil.

Dominico'nun yatağında yatıyorum, bizim yatağımızda ve aynı adam başını bacaklarımdan arasına koymuş, dışarıda kuşlar cıvıldaşırken beni yiyor, sabahı işaret ediyor.

Dün gece banyodaki aktivitelerden sonra beni yatağa taşıdı, sırtımı okşarken beni yanına çekti. Sonunda işi bitirebileceğimizi düşünmüştüm, ama onun yerine nazik bakımları beni rüya alemine sürükledi. Şimdi daha yoğun olanları beni rüyamdan çıkardı.

Bunu ben uyurken mi yapıyordu? Dominico bana oral seks yaparken baygın olduğum düşüncesi beni korkutmalı. Tecavüze uğramış gibi hissetmeliydim. Ama onun yerine ben fişkıyorum ve o da buna bayılıyor, beni yalayıp yutarken çıkardığı ses o kadar erotik ki boşalabileceğimi düşünüyorum. Ne zamandan beri sesler beni bu kadar tahrik ediyor? Bu çok kaba. Ya da bana öyle söylendi. Bana göre bu bir afrodisyak gibi, beni sadece kirli şeylerin var olduğu ve en çılgın fantezilerimin gerçekleştiği bir yere gönderiyor. Dominico ile en karanlık yanlarımı güvenle ve yargılamadan keşfediyorum.

"Mmmm, çok ıslak. Seni bütün gün içebilirim." Ağzı klitorisime kilitlenirken bir parmağını sokuyor, başımı geriye yatırdığımda vücuduma bir sarsıntı gönderiyor.

Diğer eli yılan gibi kıvrılıp göğüs ucumu büktüğünde haykırıyorum, hisler ufuktaki bir tsunami gibi çarpışırken yüzüne doğru eğiliyorum. İnşa ediyorum. Demleniyor. Beni sıkıca çeken bir melodiyi tıngırdatmakta ustadır, vücudumu büyük bir gerilim topuna sarar ve sonunda karışıma başka bir parmak eklediğinde patlar, orgazmı benden çekerken beni acımasızca becerir. Ben bir su birikintisi olana kadar lezzetli uzun vuruşlarla onu sürüklüyor. Onun yalayıp yuttuğu bir su birikintisi.

Vücudumda sürünüyor, sertliği benim sarkık formumla lezzetli bir kontrast oluşturunyor.

"Günaydın, *il mio fiorellino*." Beni öpüyor ve dudaklarında, benimkini okşayan dilinde kendi tadımı aldığımda kızarıyorum.

"İyi uyudun mu?" diye soruyor, sesi boğuk ve gözleri yüzümde geziniyor.

"Bebek gibi uyudum," diye itiraf ediyorum, kendimi yenilenmiş ve kaygısız hissediyorum, özellikle de kafası kalçalarımın arasındayken uyandığımda. Dominico'yla geçireceğim iki aylık dönem böyle geçecekse hiç ayrılmak istemeyebilirim.

Beni de yanına alarak yuvarlanıyor, öyle ki şimdi onun karnına oturmuş durumdayım. Bakışları göğüslerime kayıyor, tepeleri sert ve hassas. Onları nazikçe avuçluyor ve sonra sıkıyor.

"Ellerime ne kadar mükemmel oturduklarını görüyor musun? Benim için yapılmış." Bu gerçeği tartışamazdım bile. C-kuplarım onun iri ellerinde sanki sadece onun için şekillendirilmiş gibi yuvalanıyor.

O göğüslerimi okşarken ben de ellerimi usulca göğsüne koyuyorum.

"Çekinme. Bana her yerde dokunabilirsin, küçük çiçek." Gri gözleri gözlerimi tutuyor ve orada gördüğüm saf açıklık beni şaşırtıyor. Burada, yatakta benimle birlikte uzanırken, genelde üzerinde olan tüm gerginlik gitmiş. Rahatlamış ve... mutlu görünüyor. Hâlâ tanıdığım Dominico ama daha az temkinli. Benim yanımdayken baskınlığını göstermesine ya da erkekliğini kanıtlamasına gerek yok. Bunu tekrarlamasına ihtiyacım yok. Her sahiplenici kavrayışında ve her talepkâr bakışında bu var. Bunu kabul ettiğimi bilmesi onun sadece olmasını sağlıyor.

Nazik teşviki bana güven veriyor ve ellerimin altında kasılırken sert kaslarını okşayarak daha fazla baskı uyguluyorum. Hiç böyle bir vücut görmemiştım, hiç bu kadar etkileyici bir vücuda dokunmamıştım. Başkaları tarafından kışkanılan ve kadınlar tarafından nesneleştirilen bir vücut; erkekliğin timsali. Etin çoğunu kaplayan mürekkep, bu kadar yakın olmanın ve dokunmanın ortaya çıkardığı küçük çıkıntıları gizliyor: benimki gibi yara izleri. Bazıları dairesel, bazıları düz çizgiler halinde. Bazı yara izleri soluk ve pürüzlüyken, diğerleri dokunulduğunda pürüzsüz - kolumdaki gibi yalancı. Bu düzgün cildin elde edilme şekliyle ilgili hiçbir şey nazik değildi.

"Burada ne oldu?" İşaret parmağımla sol göğüs kafesinin altında, iki kaburga kemiğinin arasındaki dairesel yara izini hafifçe okşayarak soruyorum.

"Sigara yanığı. Toplamda yirmi sekiz tane var." Göğsündeki ve kollarındaki benzer görünümlü birkaç yara izini işaret ediyor.

"Babam iğrenç bir ayyaştı, ben de bir hayal kırıklığıydım. Bunlar da birleşince ortaya bunlar çıktı."

Bana cevap vermesini beklemiyordum ve kesinlikle dehşete kapıldım. "Kaç yaşındaydın?" Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum. Hangi yaşta olursa olsun hala kabul edilemez.

"Yedi yaşındayken başladı ve on dört yaşına kadar devam etti. Karşı koyabilecek kadar büyüdüğümde. Zayıfın zayıfla uğraşması kolaydır, bu yüzden annem ve ben birincil hedeftik. Bu yüzden güçlü oldum. Ondan daha güçlü. İkimiz için de güçlü."

Genç olmanın bir zayıflık olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum. Bu istismarın etkisi. Yılların şartlandırmasının yarattığı çarpık algılar. Gözlerimden yaşlar akıyor, küçük bir çocuğun hayatının elinden alındığını düşündükçe.

Böyle bir masumiyet. İstismara uğramış ve annesinin istismarını izlemek zorunda bırakılmış.

"Benim için ağlama. Ben intikamımı aldım." Yüzü bulanıklaşırken gözyaşları doluyor ve sonra düşüyor, başparmakları yanağımlı sıyırıyor ve çeneme ulaşmadan onları yakalıyor.

Bizi bu konuşmadan uzaklaştırmaya ya da olayı hafife almaya çalışmıyor. Bunun yerine, dizlerimi işaret ediyor; buradaki küçük yara izleri neyse ki zamanla solmuş.

"Bunlar neyden?" Cildime hafifçe dokunuyor ve ben de yüzümü buruşturuyorum.

"Bir çeşit disiplin. Kötü küçük bir kız olduğum için cezam. Senin gibi bir hayal kırıklığı. Büyükanнем bana cam süs eşyaları bırakmıştı. Yaramazlık yaptığım da, babam onları küçük cam parçaları haline gelene kadar kırardı. Sonra, dersimi öğrenmem için gereken süre boyunca üzerlerinde diz çökerdim. Ya da kanamanın çok fazla olması için."

Bu düşünceler içinde kaybolurken görüşüm bulanıklaşıyor ve Dominico bana bir sonraki soruyu sorduğunda sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi hissediyorum.

"Başka süs kalmadığında ne oldu?"

"Sonra küçük kız yaramazlık kutusuna kondu," diye fısıldıyorum, elim kalçalarımın her iki yanında bulunan ve yaşlandıkça solan aynı yara izlerine gidiyor.

"Kutu küçüktü ve kız korkmuştu. Ve kendinden utanıyordu. Bu yüzden kendine daha çok zarar verirdi. Kanayana kadar tırnaklarını etine geçirirdi. Kötü bir kız olmanın cezası. O sadece yeni bir elbise istiyordu. Okuldaki diğer tüm kızların güzel elbiseleri vardı ve o da bir tane istiyordu. Uyum sağlamak istiyordu çünkü elbisesinin delikleri vardı ve etekleri yıpranmıştı. Okuldaki diğer çocuklar ona gülüyordu. Ama bu istek bencillikti ve o nankördü. Bu yüzden yaramazlar kutusuna gönderildi. Zamanın durduğu yere. Soğğun iliklerine kadar işlediği yere. Aç ve susuz kaldığı yere. Dersini öğrenene kadar. Ama ne kadar çabalarsa çabalasın, kendini o kutuda bulmaya devam etti. Neden daha iyi olamıyordu? Daha iyisini yapamıyordu? Olabilecek en kötü şeyin bu olduğunu düşünmüştüm ama sonra büyüdüm ve diğer her şey oldu."

Dominico beni öne doğru çekene kadar hıçkırığımı fark etmiyorum ve kolları beni sarıyor, kendimi güvende hissettiğim o alana hapsediyor. Anıların kaybolduğu ve bana ulaşamadığı bir yer.

Eliyle sırtımı okşuyor ve bana İtalyanca yatıştırıcı sözler fısıldıyor - anlamadığım ama ruhuma merhem gibi gelen sözcükler.

"Hiç kimseye söylemedim." Aslında hiçbir şey hakkında. On altı yaşında evi terk ettiğimde bu sırlar o evde kaldı. Asla arkama bakmadım.

Ailem birkaç yıl önce benimle iletişime geçti. Yeniden bağlantı kurmak istediklerini düşünmüştüm ama meğer sadece para istiyorlarmış. Onlara para vermeyeceğimi söylediğimde, pek de samimi olmayan tavırları değişti ve kendimi bir kez daha yıllar önceki o yaramaz kız gibi hissettim. Onlara siktirip gitmelerini söyledim. Karşı taraftaki sessizlik şaşkınlıklarını gösteriyordu ve sonra telefonu kapattım. Bundan sonra birkaç kez daha denediler, sonunda numaramı değiştirdim. O zamandan beri onlardan haber almadım. Dominico sayesinde artık onlardan asla haber alamayacaktım.

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Bunu duymak zor. Ve kabul etmesi daha zor. Biliyorum. Ama bu doğru, *il mio fiorellino*. Bazı insanlar tüm hayatları boyunca olmak istedikleri kişiyi merak ederler, çünkü olmak istemedikleri kişiyi hiç görmemişlerdir. Bu ders bize en canlı şekilde verildi. Ama bu bir derstir."

Dominico'nun sözlerinin derinliği beni hayrete düşürüyor, muhtemelen her kelimesinde yatan gerçek yüzünden. Bir çocuğum olursa onu asla incitmeyeceğime yemin ettim. Sevgiyi her gün tadacaklardı. Onun varlığını asla sorgulamayacak ya da nasıl bir his olduğunu merak etmeyeceklerdir. Bu yüzden *ondan* hiç çocuk sahibi olmadım.

"Bir dersten diğerine geçtim. Önce ailemle, sonra da... *onunla*." Söyleyemiyorum. Adını söylemek korku uyandırıyor, sanki karşıma çıkacakmış gibi.

"Onun adını söylemelisin. Ona çok fazla güç veriyorsun, küçük çiçek." Dominico'nun sesi biraz öfke taşıyor ama sırtımı okşayışından bunun bana yönelik olmadığını anlıyorum.

Güç. Hiç sahip olmadım. Yine de tanıdığım en güçlü adamlardan birinin kollarında yatıyorum. Ve kendimi küçük hissetmiyorum. Hissediyorum.

Eşit. Bunun tek bir anlamı olabilir. Onun gücü benim gücümdür.

Derin bir nefes alıyorum, kendimi topraklamak için onun bedenini kullanırken ona tutunuyorum.

Ve sonra söylüyorum. Onun adını söylüyorum.

"Johnathan. Johnathan Edward Williams."

Bölüm 28

Dominico

Senatör Johnathan Edward Williams. Senato'nun yüksek rütbeli bir üyesi. Eski parası ve daha da eski bağlantıları sayesinde, her şey yolunda gitmedi. Siyasi kampanyasının kirli para ve daha da kirli destekçiler tarafından finanse edildiğine dair söylentiler vardı, ancak bu asla kanıtlanmadı. Lily ile etkileşimlerine ve izlediğim videolara dayanarak buna inanabilirdim. Binadaki hiç kimsenin onu aile içi şiddet nedeniyle ihbar etmemiş olması, nasıl bir nüfuza sahip olduğunu ve nasıl bir çevrede hareket ettiğini gösteriyor.

Onun kadınıma el sürdüğünü düşünmek bile gençliğime dönme isteği uyandırıyor. Pervasız. Kontrolden çıkmış. Ama bu durumda bu işe yaramaz. Böyle yüksek profilli bir hedefle olmaz. Sabırlı olmalıyım. Bu arada Lily'yi reddedilemez bir şekilde dokunulmaz kılacaktım.

"Her şey hazır." Dante'nin sözlerini başımı eğerek onaylıyorum. Masamın etrafında dönüp ofisimin kapısında durduğu yere doğru ilerlerken bir şey söylemek istediğini görebiliyorum. Sonunda ağzındaki baklayı çıkarana kadar malikânenin girişine kadar yürüyoruz.

"Ona söyledin mi?" Başımı bir kez sallıyorum, cevabım onu güldürüyor.

Mafyanın Don'u olarak bir eş almaya karar verdiğimde, onu kandırmak zorunda kalacağım kimin aklına gelirdi? Parmağımı şıklatırsam şu anda benimle evlenebilecek bir düzineden fazla kadın tanıyordum. Yine de bu kadını seçtim; bana hiçbir iş kozu sunmayan, bizim dünyamızın dışındaki bir kadını. Bu konu *aile* arasında çoktan konuşulmaya başlanmıştı. Ama başka birinin ona sahip olduğunu ya da daha da kötüsü nefes almadığını düşünmek, o tanıdık kıskançlık ve dehşet duygusunu beraberinde getiriyor. Benim için iyi olmayan duygular. Hoşuma gitmeyen her şeyde olduğu gibi, bunları da onu bunlardan biri olmasını engelleyecek bir şekilde bana bağlayarak çözebilirim. Sorun çözüldü - kendimi bu sinir bozucu *duygulardan* kurtarmanın kolay bir yolu.

"Ya bunu yapmazsa?" Şimdi Dante'nin sözlerine gülmek isteyen benim. Bu bir olasılıktı. Ama Lily'nin de en az benim onu istediğim kadar beni istediğini biliyordum. Sadece bunu itiraf etmiyordu. İtiraf etmek onu savunmasız bırakırdı. O da öyle düşündü. Ona karşı olan hislerimi hafife alıyordu. Bunu kabullenene kadar, geçici bir çözümüm vardı.

"Yapacak. Onun en iyi kusurunu ona karşı kullanacağım." Kaşları şaşkınlıkla kalktı ve yüzünde şaşkınlığını yansıtan bir ifade belirdi.

"Kıskançlık. Benimkiyle yarışacak kadar kıskanç bir yapısı var." Dante gülüyor ve söylediklerime inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

Çoğu kadındaki kıskançlık bana itici gelirdi, ama küçük Lily Valentine'da bir kasırgayı deneyimlemek gibiydi - her parçasını. Lily genellikle fırtınanın gözüydü, ama kıskandığında fırtınanın kendisi oluyordu. Gerçek duyguları parlıyordu ve muhteşemdi. Tam Lily ve Matteo merdivenin başında belirirken sağ tarafımızdaki kargaşa dikkatimizi çekiyor.

"Size söyledim, gitmiyorum!" Holly'nin öfkeli sesi sessizlikte yankılanıyor, ardından Nero ortaya çıkmadan önce bir homurtu ve bir ciyıklama geliyor. Holly'yi omzuna asmış, Holly'nin onu bırakması için attığı çığlıklar kulak arkası ediliyor. Adamın eli kızın kışına sert bir tokat indirdiğinde, kızın çıkardığı ses kızgınlıktan çok uzak. Daha çok bir inilti. Yüzünde şaşkınlık ve arzu beliriyor, ardından öfke geliyor. Başlıyor

Sırtına vuruyor, ama onun için muhtemelen bir masaj gibi hissettirecek ve tepki vermeyince ona küfretmeye başlıyor.

"*Petit morveux*," diye mırıldanıyor bize doğru yürürken, gözleri onunkiler kadar vahşi. Aşk. Elinde silah tutan biri kadar tehlikeliydi, o kadar acı verebilir ve o kadar kaos yaratabilirdi.

"Bu ikisi yine iş başında. Arada kalmaktan nefret ediyorum," diye inliyor Dante Holly onu gördüğünde. Holly ona yardım etmesi için yalvarırken, Dante çaresizce elini kaldırdığında bir başka küfürle karşılaşılıyor.

"Seninle havaalanında buluşacağız." İsteksiz kargosunu bekleyen bir arabaya taşıyan Nero'nun sert sözlerini hızlı bir çıkış izler. Bir mağara adamına dönüştü. En azından ben ilerleme kaydettim ve Lily benimle kendi isteğiyle geliyor.

"O iyi mi?" Merdivenlerin dibine ulaştığında Lily endişesini dile getiriyor, gözleri şoktan kocaman olmuş.

"Onlar iyi. Bu onların çiftleşme ritüeli. Keşke artık sevişseler. Cinsel gerilim durumu daha da kötüleştiriyor." Lily'nin yüzü Dante'nin sözleriyle kızardı, gözleri bana doğru kayd ve sonra tekrar uzaklaştı. Evet, hayal kırıklığını anlıyordum. Ama Lily'yi ancak yüzüğüm parmağına takıldıktan sonra becerecektim. Bu da birkaç gün içinde olacaktı. Bu arada ben de onun mükemmel vücudunu tanımaya çalışıyordum. Ellerim ve ağzım bir haritacının işini yapıyor, her oluğun, her çıkıntının haritasını çıkarıyordu. Kör bir adamın Braille alfabesini okuması gibi her hassas noktayı not ediyordum. Tenimin hücrelerine kazınacak talimatlar. Onun vücudunu sadece sevişerek değil, en samimi şekilde tanımak istiyordum. Bu onun hak ettiğinin en azıydı.

"Hadi gidelim." Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve dışarıda bekleyen SUV'ye doğru ilerliyorum. Arka kapıyı açıyorum, kendi tarafıma dönüp binmeden önce ona içeri girmesi için yardım ediyorum.

Ancak konağın kapısından çıktıktan sonra nihayet nereye gittiğimizi soruyor.

"İtalya'ya." Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sonra yerini paniğe bırakıyor. Etrafımızdaki küçük alanı boğuyor.

"Pasaportum yanımda değil. Johnathan'ı terk ettiğimde hepsini geride bıraktım." Tereddüt ediyor ama o pisliğin adını dudaklarının arasından geçirmeyi başarıyor.

Elimi yolcu koltuğunda oturan Dante'ye uzatıyorum, o da içine bir şey koyuyor. Ona uzatıyorum.

"Nasıl?" İcini incelemeyen önce yeni pasaportu elinde evirip çeviriyor.

"Bağlantılarımız var." Yüzünde hoşlanmadığım bir şeyin parladığını fark ettim.

"Sadece şimdi kullanılmak için. Benden kaçamazsın, Lily." Sesimde bir uyarı var.

"Kaçmayı planlamıyordum. Ama iki aylık süre bittiğinde bu benim için yeni bir başlangıç anlamına gelebilir." Gözleri benimkilerde bir şey arıyor. Onay belki de. Onay. Böyle bir şey olmayacak. Bensiz hiçbir yere gitmiyordu ve bu iki ay yakında yerini çok daha uzun bir süreye bırakacaktı.

Ben bir şey söylemeyince konuyu değiştirdi.

"İtalya'da ne oluyor?" diye soruyor, gözleri belgeye dönüyor.

"Bir düşün." Bakışları benimkilerle buluşuyor, "Benimki" dediğimde bakışlarındaki merak şoka dönüşüyor.

Sanki tükürüğünü boğazına kaçmış gibi öksürmeye başlıyor. İri gözleri benimkileri tutuyor, düşünceleri dakikada bir mil hızla akıyor ve bu yarış onun güzel yüzüne yansıyor.

"Senin düşünün. Sen evleniyor musun?" Bu olduğunu yavaşça söyledi.

İnançsızlık her harfi kaplıyor.

"Evet. Üç gün içinde." Bundan bu kadar zevk almamalıydım.

Gözleri sanki bilgiyi işliyor ve mücadele ediyormuş gibi hızla kırıpşıyor.

"Kime?" diye neredeyse fısıldıyor, yüzündeki kan çekiliyor.

"*A una donna gelosa.*" Gözleri acıyla parlıyor ve sonra zaten iyi bildiğim diğer duygu kabarıyor, elleri sıkı küçük yumruklar halinde sıkılırken yüzüne renk veriyor. Ne söylediğimi bile bilmiyor ama yine de üzgün.

"Kim? Adı ne? Peki ya benimle yaptıkların? O biliyor mu?" Lily çok öfkeli, viski rengi gözlerinden adeta ateş fışkırıyor. Buna bayılıyorum. Benimkine denk bir öfkesi var. Ateşe ateşle karşılık veriyor.

"Peki bu iki aylık süre benim üçüncü tekerlek olmamla nasıl işleyecek? Hepimiz aynı yatakta mı uyuyacağız Dominico? Aynı evi mi paylaşacağız? Madem evlenmeyi planlıyordun, neden bunu önerme zahmetine girdin?" Fokur fokur kaynıyor, öfkesinden kelimeleri sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi kesik kesik ve duraklayarak söylüyor.

"Kıskanıyor musun, *il mio fiorellino*?" Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekiliyor, neredeyse tamamen kapıya yaslanıyor, başını şiddetle sallarken yüzü kıpkırmızı oluyor.

Dante homurdanıyor, ben de kahkahamı zor tutuyorum. Kahretsin, böyle çok tatlı, çok heyecanlı ve kıskanç.

"Ben mi? Kıskanmak mı? Asla. Kiminle evlendiğin umurumda değil." Gözlerim hâlâ yumruk yaptığı ellerine kayıyor ve bakışları ellerini hızla bırakıp suçlulukla bana bakmadan önce onu takip ediyor.

Uzanıp onu kucağıma aldığımda yüzü şoka giriyor, aynı anda bölme de yükseliyor. Teşekkür ederim, Dante.

Kucağımda kıvranıyor, kaçma çabası gönülsüz ve gerçek bir inançtan yoksun. Diğer elimle boynunu kavrarken kolumu ona doluyorum.

"Sen çılgın bir kadınsın, ama bu hoşuma gidiyor." Gözleri benimkilerden dudaklarıma kayıyor, heyecanı kıskançlığını bir kenara iterken artık kısa, kesik kesik nefesler alıyor. Bununla başa çıkmanın en etkili yolu bu.

Boynunu serbest bırakarak elimin kot pantolonunun kalçasında gezinmesine izin veriyorum, sonra amını avuçluyorum, dudaklarından çıkan inilti benimkiler tarafından yakalanırken onu kumaşın üzerinden okşuyorum. Öpüşmemiz sıcak ve tutkulu, dillerimiz çok iyi yaptığımız tangoyu yaparken kıskançlığı ve öfkesi öpüşmemizi daha da yoğunlaştırıyor. Derinleştikçe kendini avuçlarıma bırakıyor. Kotunun düğmesini açıyorum ve sonra elimi külotunun içine daldırıyorum, iki parmağımı iyice yağlanmış amına sokarken tereddüt etmiyorum. Öfkesi bile vücudunun bana karşılık vermesini engelleyemiyor. Gözleri kapalı ve parmaklarımı sürerken ağzı hafifçe ayrılmış durumda.

"Bana kıskandığını söyle, *il mio fiorellino*?" Gözleri kısa bir süreliğine açılıyor, cevabını inleyerek söylemeden önce bu duyguyla yanıp sönüyor, onayına eşlik eden küçük bir baş sallaması var. Onun kıskanç olduğunu söyleyebilirim.

Çılgınca hareketleri ve koluma batan tırnaklarıyla yakınlaşıyor; küçük yarım aylar dövme harika bir katkı sağlıyor.

Parmaklarımı çıkarıyorum ve sonra tekrar içeri kaydırıyorum, partiye başka bir rakam ekliyorum. İnemeleri daha da yükseliyor, parmaklarımı her çıkarıp geri soktuğumda klitorisine sürtünüyor ve onu orgazma daha da yaklaştırıyor. Elimde oyuncak olmuştu. Kalbinin duvarları etrafımda titreşirken, salıverilmesini kovalarken sıkılıp gevşerken, bir düşünce oluşuyor. Bu şekilde, onu her şeyi yapmaya ikna edebilirim. Bu ucuz bir atış ama umurumda değil. Nasıl elde edilirse edilsin, galibiyet galibiyettir.

"Evet de, *il mio fiorellino*." Başı arkaya düşerken gözleri de benzer bir yol izleyerek geriye yuvarlanıyor.

Bu benim için bir fırsat ve üzerine atlıyorum.

"Neye evet?" diye mırıldanıyor, bana kısa bir süre bakarken gözleri yarıyor, pantolonunu çıkarırken dudaklarını yalıyor.

Tam orada, tam sınırda. Parmaklarımı ona daha hızlı sokuyorum, avuç içimin küçük yumrusuna sürtündüğünden emin oluyorum.

"Evet, karım olmaya." Orgazmı ve sözlerim son bir hamleyle çarpıştığında kaşları çatılıyor.

Onu istediğim yere getirdim. Savunmasız. Sağlıklı düşünemiyor. Ve istediğimi elde etmek için bunu kullanacağını biliyor.

"Evet!" diye çığlık atıyor, elime boşalıyor ve ben büyük elmas yüzüğü parmağına geçirirken kaderini mühürlüyor.

Düşündüğümünden daha kolay oldu.

Bölüm 29

Lily

"Demek evleniyorsun." Holly'nin sözleri beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve ondan parmağımdaki büyük elmas yüzüğe baktım.

Bu nasıl oldu ki? Bir dakika önce orgazm oluyordum, coşkuyla çığlık atıyordum. Bir dakika sonra, bu jette evlenmek için İtalya'ya gidiyordum. Mafya babasıyla.

Her ne kadar 'evet'imin orgazmik mutluluk halimin bir ifadesi olduğunu açıklasam da, Dominico teklifine 'evet' demek dışında hiçbir şey duymuyordu. Tuğla bir duvarla konuşmak gibiydi. Nefis, 1.80 boyunda, iç çamaşırı ıslatan bir tuğla duvarla.

Kafam karışmıştı çünkü burada ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum. Gizli bir gündemi olmalıydı, benimle evlenerek elde edeceği bilinmeyen bir fayda. Sadece ne olduğunu anlayamıyordum. Başıma konan ödül dışında hiç param yok. Döşeme tahtasındaki para zulam bile ortalıkta yok. Belki de Matteo eşyalarımı taşırken orada bırakmıştır. Olsaydı bile, Dominico'yu ikna etmek için çok yetersiz olurdu. Peki başka ne olabilir? Belki de sırrımı biliyordu ve benimle evlenerek bunu açığa çıkaracağını düşündü. Artık bunun ona yardımı olacağını biliyorum. Ama neden benden işkenceyle almadı?

Bu benimle evlenmekten daha kolay olurdu. Bilmemekten nefret ediyordum. Kendimi gergin ve karanlıkta hissettiriyordu. Bir kez daha, her şey benim kontrolümün dışındaydı.

Holly bana bir kadeh şampanya uzatırken gülümseyerek, "Dünyadan Lily'ye," dedi - ikincisi. Herkes yaklaşan nikâhımızı kutluyor. Ben hariç herkes. Kendimi bir piyon gibi hissediyorum ve amacımı bulmam gerekiyor.

"Üzgünüm, hâlâ şoktayım." Gülümsemeye çalışıyorum ama daha çok yüzümü buruşturuyorum, bu yüzden vazgeçiyorum ve onun yerine içkimi yudumluyorum.

Işık parmağımdaki yüzükte parıltıyor ve bana içinde bulunduğum durumu hatırlatıyor, bu yüzden ellerimi değiştiriyorum ve elimi ve rahatsız edici nesneyi uyluğumun altına itiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunda rahatsız edici bir şey yok. Hayatımda gördüğüm en güzel yüzük. Ama bir prangadan daha fazlasını sembolize etmesini dilemekten kendimi alamıyorum.

Az önce uçağın arka tarafında bana katılan Holly koridora doğru eğilmiş, belli ki birini arıyor. Nero'yu. O bir mıknatıs gibiydi ve Holly karşı koymaya çalışıyordu. Dominico ve Dante'yle ön tarafta bir yerlerdeydi, muhtemelen farkında olmadığım bir plan için beni koz olarak kullanmayı tartışıyorlardı, diye düşünüyorum acı acı.

"İkinizin hikayesi nedir?" Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde soruyorum.

"Ne? Kim?" Kendisine aşık olduğu her halinden belli olan alt patrona karşı devasa bir kadın ereksiyonu yaşamamış gibi davranırken suçlu görünüyor. Daha önce kışına şaplak attığında nasıl tepki verdiğini fark etmiştim. Holly sanki tuhaf bir şey söyleyen benmişim gibi bana bakıyor.

"Sen ve Nero. Belli ki bir şeyler dönüyor." Gözleri irileşiyor ve kırmızı yanakları aşırı coşkulu inkârıyla çelişiyor.

"Şaka yapıyor olmalısın. O Viking özentisi beni deli ediyor. İnsanlara patronluk taslayabileceğini sanıyor. Bu çok saçma."

Gülüyorum ve o da bir ton daha kızarıyor.

"Hepsi öyle. Hayatımın en iyi orgazmını yaşıyordum ki Dominico oraya bir teklif attı, benim olumlu onay çılgınlıklarım kabul olarak algılandı. Yani, bunu kim yapar ki? Bu delilik."

Gülme sırası onda ve ben de kendimi tutamayıp ona katılıyorum. Belki de çılgınca bir panik atak geçiriyordum, çünkü bu kadar komik olmamalıydı. Belki de alkol yüzündendir. Her neyse, aramızdaki buzları eritiyor ve iki kadeh şampanya daha içtikten sonra çakırkeyif olup her şeye gülüyoruz.

"Aman Tanrım. İşemem lazım. Bu teneke kutunun tuvaleti nerede?" Şaka yapıyorum, ayağa kalkıyorum ve tökezleyerek bir geçitten aşağı iniyorum. Holly dikkatli olmam için bağılıyor ama sarhoş haliyle kalkıp bana yardım etme zahmetine bile girmiyor.

Tuvaleti buluyorum, tabii buna tuvalet denebilirse. Bu lüks bir özel jet ve banyolarda hiçbir savurganlık yok. Burada bir duş bile var. Tuvaletimi yaptıktan sonra lavabonun yanında durup öne doğru eğilerek bana bakan kadını inceliyorum. Kim bu kadın?

Kot pantolon ve tişört giyiyorum ve kahverengi saçlarım yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış. Gül yanaklarım ve ışıltılı gözlerim bana bakıyor.

Yüzüme biraz su sıçratmadan önce yansıma "Vay canına, bir esir için oldukça iyi görünüyorsun" diye mırıldanıyorum. Kurulduğimde büyük yüzük dikkatimi çekiyor.

Elimi kaldırıp kraliyet ailesine aitmiş gibi görünen parçayı inceliyorum.

"Bu annemin yüzüğüydü." Dominico artık çok küçük gelen banyoya girdiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Annenin yüzüğü mü?" Elimini tekrar havaya kaldırarak ve neden böyle değerli bir yadigarı bir piyona verdiğini merak ederek tekrarlıyorum. Hiç mantıklı gelmiyordu. Ama diğer seçenek de mantıklı değildi. Bir kez daha kafam karıştı. Elimini bırakıyorum, yaslandığı kapı çerçevesinden uzaklaşıp yavaşça bana yaklaşıırken gözlerim onu buluyor.

Olduğum yerde sabit kalmak için mücadele ediyorum. Geri çekilmemek için. Ama yapıyorum, o önümde dururken boynum bükülüyor.

"O kafanın içinde neler oluyor?" Bakışları yüzümü tarıyor ve gözyaşlarımın partiye katılma tehdidini hissettiğimde yüzümü kaçırıyorum. Suçu alkole atmak istiyorum ama bu korku. Göremediğim bir amaç için bir araç olmaktan, onun için hiçbir şey ifade etmemekten korkuyorum. Çünkü o benim için bir şey ifade ediyor. I

muhtemelen aynı şekilde hissetmeyen bir adama duygusal olarak bağlandın. Aptal Lily!

Bir süre böyle kaldıktan sonra nihayet elimi tutuyor ve beni banyodan çıkarıp koridorun ilerisindeki büyük bir odaya açılan kapıya doğru götürüyor. Ruh halim için beni sıkıştırmadığına seviniyorum, ki bunun oldukça açık olduğundan eminim. Dominico duygularıma çok iyi uyum sağlıyor, ki bunu hem hor görüyorum hem de seviyorum.

"Üstümü değiştirmem gerek." Gizli bir gardırobu açıp kot pantolonunu ve tişörtünü çıkarıyor; takım elbisesinden ciddi bir değişiklik. Arkamı dönüp diğer duvara bakıyorum. İhtiyacım olan son şey, zaten bağımlı olan beynimin onun vücudunu görünce pelteye dönmesi. Bu konuda gardımı düşürdüğümde neler olduğunu gördük. Nişanlı.

Az önceki sözleri zihnimde yankılanıyor ve bir kez daha elimi kaldırıp yüzüğe yeni bir hayranlıkla bakıyorum. Bana verdiği bir aile yadigârıydı. Neden?

"Bana annenin yüzüğünü vermiştin..." Sessizce, anlamaya çalışarak söylüyorum.

"Evet. Sen benim karım olacaksın. Bu aile içinde kalacak ve oğlumuza ya da kızımıza verilecek." Arkamı dönüyorum, bu kadar rahat söylediği sözler karşısında şok olmuştum, onunla yüzleşmem gerekiyordu. Lanet olsun. Çok seksi görünüyor. Bakışlarım onu yutarken ağzım kuruyor. Dur. Lily. Odaklan, diye azarlıyorum, aniden başka tarafa bakıyorum ve onun kıkırdamasına neden oluyorum.

"Oğlumuz mu kızımız mı?" Hain bedenimi sıcaklık kaplarken ciyaklıyorum. Karnımın bebeklerimizle dolu olduğu düşüncesi, bunun nasıl gerçekleşeceği kadar çekici. Onun tohumuyla dolu istekli amım.

"Ya da ikisi birden. Büyük bir aile istiyorum, *il mio fiorellino*." Yatağın etrafında dönüyor ve üzerine düştüğümüzde beni kendine doğru çekiyor. Başımı göğsüne yasladığımda kalp atışlarının sabit gümbürtüsünü duyabiliyorum. Benimki aşırı hızda atarken, onunki kışkırdığım bir sakinlik yansıtıyor. Hiçbir şey onu etkilemiyor mu?

"Bunu bana neden yapıyorsun? Benden ne istiyorsun?" Kendimi uzak tuttuğumu sandığım duygularım, sarhoşluğumun da etkisiyle aniden kabarıyor ve kelimelerimin boşuk çıkmasına neden oluyor. Kırılğanlığımın sesi, gözlerimden akan yaşların gömleğini ıslatmasına neden oluyor.

"Kullanılmaktan bıktım. Sadece istiyorum..." Hıçkırıyorum, ama kelimeler beklediğimden daha tutarlı.

"Ne istiyorsun Lily?" Dominico soruyor, sorusu beni şok ediyor. Hiç kimse bana ne istediğimi sormamıştı.

"İstiyorum... İstiyorum..." Ben ne istiyordum? Bilmiyordum bile. Bilmediğim gerçeği, gözyaşlarım daha sert düşerken beni daha da üzüyordu. Benimle ilgili olmasını istediğim büyük şeyleri düşünemezken, en azından beni kucaklayan ve sırtımı güven verici bir şekilde ovuşturan adama odaklanabiliyordum.

"Seni tanımak istiyorum, Dominico."

Sonunda konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Beni herkesten daha iyi tanıyorsun, *il mio fiorellino*."

Eğer bu gerçekten doğruysa, onun için çok üzüldüm.

"Bu yeterli değil," dedim dürüstçe. Onu ne kadar iyi tanıdığımı dair güven eksikliğim, tüm hareketlerini çok sayıda açıklamaya açık bıraktı ve bunların çoğu benim için iyiye işaret değildi.

"O zaman buna bir çare bulacağız."

Sistemimde yüzen alkol, sırtıma nazikçe vuruşlarıyla birleştiğinde, karşı koymaya çalıştığım ama yapamadığım, nihayetinde sözleri karanlıkta kaybolurken başarısız olduğum uykulu bir karışım yaratıyor.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama uyandığımda hâlâ Dominico'nun güçlü kollarının arasında yatıyordum. Gömleğine salyamı akıttığımı fark ettiğimde gözlerim parlıyor, ıslak yama büyük ve çirkin.

"Siktir," diye fısıldıyorum, bu kelime hem salyamın ağzımdan istemeden akmasından duyduğum rahatsızlığı hem de hareket ettiğimde başıma vuran ağrıyı ifade ediyor.

Ne kadar şampanya içtim ben?

"İşte, al bunları." Dominico doğrulup bana iki tablet ve biraz su uzatıyor.

"Gömleğine salyamı akıttım," diyorum, sanki teni üzerindeki serinliği bunu ele vermiyormuş gibi gömleği işaret ederek.

O kadar çok kızarıyorum ki, rahatça ayağa kalkıp gömleğini çıkarıp bir başkasını giydiğinde daha fazla kızaramıyorum.

"İndik mi?" Uçma hissinin artık olmadığını fark ettiğimde soruyorum.

"Evet. Saatler önce. Uyanmanı bekliyordum."

Bir yudum su içerken öyle bir sığıyorum ki Dominico hafifçe sırtıma vuruyor.

"Ne? Beni neden uyandırmadın?" Kendimi mahcup hissediyorum. Benim uyanmamı bekliyordu. Diğer herkes etrafta mı dolaşıyordu?

"İlk tanıştığımızdan beri gözlerinin altındaki gölgeler kayboldu. Sonunda biraz uyuyabildiğin için olduğunu varsayıyorum. Buna müdahale etmeyeceğim." Sözleri o kadar gerçekçi ki, söylediklerini düşünürken ağzım bir karış açık kalıyor.

"Bekle," diye başımı sallıyorum, şakağım zonklarken bu hareket bana pahalıya patlıyor.

Ayağa kalkıyorum, yatakta olmanın beni dezavantajlı duruma düşürdüğünü hissediyorum, muhtemelen Lorenzo'nun Mirra'daki ofiste aletini avuçlarken hissettiği gibi.

"Burada neler oluyor Dominico? Hiçbir şey anlamıyorum. Beni evimden, Basilio'yla olan işimden ne yapmak için aldın? Buradaki son oyun nedir? Oynanan oyunu herkes kadar kolay görebilme becerisine sahip değilim. Bunun servet için olmadığı açık. Ödülü almak için de değil; aksi takdirde bunu yıllar önce yapardın. Öyleyse benimle ne işin var? Neden benimle evleniyorsun?"

Sakinleşmemi beklerken gümüş grisi gözleri benimkileri tutuyor.

Bu sorulara istediğim yanıtı verirken kalbim küt küt atıyor, önemleri üzerimde bir ton tuğla gibi ağırlaşıyor. İçten içe bu adamın beni istemesini diliyorum çünkü o da benim onun hakkında hissettiklerimi hissediyor.

Ona aşık oluyorum.

Nero ve Holly arasındaki duygular kadar açıktı. Ama Dominico'da netlik yoktu.

"Çünkü sen benimsin, Lily."

Başımı sallıyorum ve gözlerimdeki hayal kırıklığını görmemesini umarak göz temasını kesiyorum.

Benim. Bir zamanlar kendimi özel hissetmemi sağlayan bu kelime, şimdi ona olan hislerimin yok olabileceğim bir alana doğru ilerlediğini fark ettiğimde beni dehşete düşürüyor. Yine de bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Benim kullanımımı ortaya çıkardı.

Bir nesne. Bir ödöl. Tıpkı Johnathan için olduğum gibi. Ve ben de tam olarak öyle olacağım. Kararlı bir şekilde, yıkmaya başladığım ve beni şimdiye kadar güvende tutan duvarları yeniden inşa etmeye başlıyorum.

Kimse içeri giremeyecek, Dominico bile.

Bölüm 30

Dominico

Lily'de bir sorun var.

Jetteki odamızda yaptığımız konuşmadan bu yana, Toskana'da panoramik kırsal manzaralı güzel bir arazinin üzerinde yer alan ailemin villasına vardıktan sonra bile neredeyse hiç tepki vermedi. Yirmi konuk bizim maiyetimizi oluşturuyor, geri kalanlar ise önümüzdeki iki gün içinde gelecek. İki katı kadar koruma nöbet tutarken Matteo gözlerini Lily'den ayırmıyor. Yine de bu güzel yerde ve güvenli ortamda bile Lily içine kapanık, etrafındaki canlı sohbete katılmıyor. Bakışları sol taraftaki bir noktaya sabitlenmiş durumda; güneş gözlüklerini çıkarırsa gözlerinin altından kopuk, odak dışı bir ifade çıkacağını tahmin ediyorum.

Dün geldiğimizde bana kendini iyi hissetmediğini söyledi ve yatmaya gitti. Gecenin ilerleyen saatlerinde, yakında evlenecek bir çiftin düğün gününe kadar ayrı kalmasının normal olduğunu söyleyerek ayrı bir odada uyumak için ısrar etti. Zavallı bir bahaneydi ama yüzündeki ifadeyi, yüz hatlarında beliren kısa süreli incinmişlik ışıltısını görünce pes ettim.

Görünüşe bakılırsa artık tamamen çekip gitmiş. Holly bile Lily'nin bu sabahki elbise provası sırasında ne kadar robotik göründüğünü ve hiçbir konuda fikir beyan etmediğini söyledi. Bu sabah erkenden kocasıyla birlikte gelen Mia, eşim olacak kadınla bir bağ kurmayı umarak onunla birlikte gitmişti. Endişeli bir şekilde döndü ve bana Lily'nin terziye ne istersem onu yapması için nasıl talimat verdiğini anlattı, sanki ne giydiği benim umurundaymış gibi. Çuval da giyse umurumda olmazdı. Ama kraliçelere layık bir elbise giymesini istiyordum. En iyisine sahip olmasını istedim.

"Endişelenme kardeşim, eminim bu onun için çok fazla. O bu dünyadan gelmiyor, onun yerinde kim olsa korkutucu bulurdu," dedi Mia, yakındaki bir masada oturan kocasının yanına gitmeden önce kolumu güven verici bir şekilde sıkarak.

"Muhtemelen düğün öncesi gerginliği vardır," diyor Nero, bana bir puro uzatırken bakışları benimkileri takip ediyor.

"Belki." Lily'nin ayağa kalkışını izliyorum, malikâneye doğru geri dönmeden önce kimseye bakmıyor bile.

Bu evlilik onu biraz zorlamış olsa da bana karşı bir şeyler hissettiğini söyleyebilirim. Bakmadığımı sandığında bana çok da gizli olmayan bakışları, bana olan güveni, ki bunun kolay olmadığını biliyordum, ve bir de vücudunun bana verdiği tepki vardı. Tüm etkileşimlerimiz duygularla doluydu. Peki neden şimdi bunların hiçbirini istemiyormuş gibi görünüyordu? Beni kendinden uzaklaştırıyordu ve ben nedenini bilmiyordum. Konuşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırımdı, her şeyin değiştiği anı aradım. Genelde onu kolayca okuyabilirdim ama sarhoş olduğu için duygu durumu karmakarışık bir hal almıştı ve kim bilir tepkilerimi nasıl yorumluyordu? Ona ne istediğini sorduğumda, beni tanımak istediğini söyledi. Belki de bu sorunu çözmek için gereken şey buydu.

Bu her neyse onu atlatmaya kararlı bir şekilde kalkıp içeri giriyorum. Lily odasında ya da kütüphanede değil, orada olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine onu büyük salonda buldum. 'Onun beni tanınması' olayına başlamak için resimler ve tablolarla dolu bu odadan daha iyi bir yer olabilir mi? Çoğunlukla acı dolu anılarla dolu bir oda. Mia ziyarete geldiğinde buraya hiç gelmez. Onu suçlamıyorum.

Dışarıda duran Matteo'ya başımı sallayarak bizi terk etmesi için sessiz bir emir veriyorum.

Lily, annem ve babamın büyük bir portresinin önünde duruyor.

"Bakışlarımı babamdan aldım, ama hepsi bu." Lily korku içinde sıçrarken bakışları bana doğru kayıyor. Güneş gözlüklerini çıkarmış olduğu için yüz ifadesini okumak daha kolay.

Gözleri vücudumda geziniyor, sonra tekrar aldatıcı bir resme bakıyor. Annemin gülümseyen yüzü, babamın sevgiyle kolunu omzuna dolması bir aldatmacaydı. Resim bittikten bir dakika sonra babam onu tersledi çünkü oturdukları sırada annem resimlerden birinde benim de olup olamayacağımı sormuştu. Cevap açıkça hayırdı. Bu yüzden beni içeren çok az resim ya da tablo vardı.

"Baban her zaman küfürbaz mıydı?" diye soruyor, bana bakmadan bir sonraki resme, büyükanne ve büyükbabamın resmine geçiyor.

"Her zaman değil. Annem bunun sadece ben doğduğumda başladığını söylüyor. Bir kızı olmasını umuyormuş. Bu kadar gençken bir oğlu olması onun için bir tehditti. İronik bir şekilde, onun bize karşı davranışları beni en çok korktuğu şeye dönüştürdü. İsteddiği kızı Mia dünyaya geldiğinde, anneme ve bana olan kızgınlığı kurtulamadığı bir kanser gibiydi."

"Her zaman baban gibi Don olmak istedin mi?" Ben biraz geriden takip ederken, o odayı süsleyen mobilyaların arasında dolaşıyor.

"Onu öldürdükten sonra seçildim." Başını salladı ve yüzünü göremesem de bu bilgi onu ürkütmemiş gibi görünüyordu. Etkilenmeli miydim yoksa endişelenmeli miydim emin olamadım.

"İstedğin bu muydu?" Şöminenin üzerindeki resme doğru yönelmeden önce viski kahvesi gözleri benimkilerle kısa bir süre buluşuyor.

"Onu öldürmek mi yoksa Don olmak mı?" "İkisi de." demeden önce gözleri benimkilerle dikkatle buluştu.

"Onu öldürmek istedim. Özellikle de o gün. İçki içiyordu ve anneme fahişe diyordu ki bu yeni bir şey değildi. Ama sonra benim ve Mia'nın önünde ona zorla sahip olmaya çalıştı. Bir dakika daha dayanamadım. Yani evet. Onu öldürmek istedim. Don olmaya gelince, bu benim bildiğim ve iyi olduğum şey." İşte buydu

verebileceğim en iyi cevap. Mafya içinde büyüdüm ve sürekli gerilim içinde olduğum bir babam vardı, bu da hayallere çok az yer bırakıyordu. Bunu içimden söküp attılar. Bu yüzden belki de bir zamanlar bundan başka bir şey yapmayı hayal etmiştim. Ama ellerim babamın yaşam gücüyle kana bulandığında her şey bitmişti. Artık resmen mafyanın bir parçasıydım.

"Peki Mia, babasını öldürmen konusunda ne hissetti?" Bunu sık sık merak ederdim ama Mia bana karşı kin beslemediğine dair güvence verdi.

"Annem sonunda Mia'yı, babamın benim yerime özlemle beklediği kızı doğurduğunda, ona hepimizden daha iyi davranıldı. Ama gözleri vardı ve istismarı gördü. Babam ona hiçbir şey yapmamış olsa da, yine de onu mahvetmeyi başardı ve annemle benim yaşadıklarımızdan dolayı kendini suçlu hissetmesine neden oldu. O an geldiğinde ve onu öldürdüğümde, sanırım rahatlamış hissetti. Bu hepimiz için her şeyi değiştirdi."

"Annen nasıl bir kadındı?" diye soruyor, resmi eline alıp yakından incelerken. Sahip olduğumuz birkaç aile portresinden biriydi. Hepsini atmalıydım, özellikle de babaminkileri, ama bu bizim geçmişimizdi. Her ne kadar hoşuma gitmese de, bu benim geçmişimdi. Beni bugün olduğum kişi yaptı.

"O bir çiçektir. Nazik, narin ve babam için fazla iyiydi. Mia gibi. Senin gibi." Başını sallıyor ama bana bakmıyor, günler önceki açık ve kaygısız Lily şimdi saklanıyor. Bana karşı dikkatli davranıyor. Söylediklerine. Nasıl davrandığı ya da tepki verdiği konusunda.

"O zaman neden babanla evlendi? Birbirlerini seviyorlar mıydı?"

"Görücü usulü bir evlilikti. Ama evet, bence başlangıçta birbirlerini seviyorlardı. Bir bakıma." Annem bana sık sık ben doğmadan önce nasıl olduklarını anlatırdı, bana bunu değiştirenin ben olduğumu hatırlatan anılar anlatırdı. Bu şekilde olmasını istediğini sanmıyorum; sadece bunun ne kadar incitici olduğunu fark etmediğine inanıyorum. İşte o zaman duvarlar örmeye karar verdim. Duvarlar beni onun sözlerinden ve eylemlerinden koruyacaktı, böylece beni daha fazla incitemeyeceklerdi. Bu hayatta yolumu bulmamı kolaylaştırdı.

İşte o zaman her şey yerine oturdu. Lily incinmiş hissediyordu. Bu yüzden benden uzaklaşıyordu.

"Bir şeye kırıldın, nedir o?" Bakışları benimkilere kaydı ve gözleri şaşkınlıkla parladı, jetten beri gördüğüm ilk gerçek duyguydu bu.

"Bir şeyim yok. İncinmedim. Bu duyguyu hissetmek için bir şey hakkında hislerim olması gerekirdi, ama yok." Benden uzaklaşıyor. Saklanıyor. Yalan söylüyor.

Ona doğru yaklaşıp yüzünü bana çeviriyorum, böylece görmemi istemediği duygularını görebiliyorum. Omuzlarını dikleştirip bana bakarken gözleri açılıyor.

"Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini mi söylüyorsun?" Elinde sıkıca tuttuğu fotoğrafı alıp arkasındaki şöminenin üzerine koyuyorum.

Cevap vermeyince aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, bedenim onu geriye doğru itiyor. Sırtı mobilyaya çarptığında süsler ve çerçeveler sallanıyor, hatta bazıları devriliyor.

Aramızda hiç boşluk kalmadan elimle boynunu çevreliyorum, gözleri kısa bir süre kapandıktan sonra tekrar açılıyor.

"Bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsun ama vücudundaki her hücre beni istiyor. Duygularını biliyorum çünkü benimkileri yansıtıyorlar." Bu doğru. Lily bana aşık oluyor, ben de ona aşık oluyorum. Bu yüzden yakında resmen benim olacak. Neden buna direniyor?

"İmkânsız," diye fısıldıyor, sözlerinin ardındaki duygu bana kelimenin kendisinden daha fazlasını anlatıyor. Bu doğru.

"Hiçbir şey hissetmiyorum. Seninle evleniyorum çünkü buna mecburum." İnatçı. Çıldırtıcı derecede inatçı, ama ben de öyleyim.

"Bu doğru mu?" Kulağına yaklaşarak mırıldanıyorum, böylece vücudunu saran ürpertiği hissedebiliyorum. En azından yalan söylemedi.

"Ahhh, Dominico, işte buradasın." Lily gözlerini kısarak salonun kapısında duran davetsiz misafir kadına bakıyor.

İşte başlıyoruz. Gerçeği ortaya çıkarmak için onun duygularından birine güvenebilseydim, bu kontrol edemediği duygusu olurdu.

"Eğer durum buysa ve bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsan, o zaman sanırım başka biriyle evlenirim," diyorum sessizce ve onu aniden bırakıp geri çekiliyorum.

Şaşkın Sam'in durduğu kapıya doğru ilerliyorum.

"Dominico, neler oluyor?" Sam şaşkınlıktan yüzü solmuş bir halde aramıza bakarak soruyor.

"Evleniyoruz," diyorum ona ve bunun nasıl sonuçlanacağını düşünürken sırtıyorum.

"Biliyorum. Bu yüzden buradayım."

"Hayır, yani evleniyoruz," diye vurguluyorum, elimi Sam'inkinin içinden geçirirken Lily ile yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

Lily bize bakıyor, yüzü boş bir maske gibi. Ama onu ele veren yüzü değil.

Yanındaki sıkı küçük yumruklar.

Bölüm 31

Lily

Samantha. Kısaca Sam. Güzel, uzun boylu, kahverengi tenli, kısa sarı saçlı, koyu mavi gözlü ve podyumlara ait bir vücudu var. Mafya dünyasındaki tüm kadınların güzel olması ironik görünüyor. Sanki içeri alınmadan önce karşılanması gereken görünmez bir kriter varmış gibi, bu da burada ne yaptığımı merak etmeme neden oluyor.

"Kim bu kız?" Dışarıda, davetkâr büyük mavi havuzun kenarındaki uzun masada yanımda oturan Holly'ye, tepedeki kalın şemsiyeyi delip geçen sıcaklığı düşünerek soruyorum.

Güneş gözlüklerim gözlerimi gizlediği için kimi kastettiğimi göremiyor.

"Sam," diyorum sessizce, bana şaşkın şaşkın baktığında sesimdeki zehir duygularıma ihanet ediyor.

"Hiçbir fikrim yok. Ben de en az senin kadar yabancıyım. Buradayım çünkü Nero beni buna zorladı." 'Zorla' derken o kadar az inanıyor ki, bunu kastettiğinden bile şüpheliyim. Burada olmayı o istedi. Bence burada olmasaydı, onun ne yaptığını merak ederdi ve bu onu yiyip bitirirdi. Buna kıskançlık deniyordu. Dominico'yla tanıştığımdan beri iyi tanıdığım bir duyguydu.

Ve Şu anda Sam mide bulandırıcı derecede mükemmel vücudunu saran mavi Őalı atıp kırmızı ve altın rengi minik bikinisini ortaya çıkarırken çirkin yeşil başını kaldırıyor. Başını geriye atıp Dominico ve yanında duran başka bir adamın söylediklerine gülerek havuzun serin sularına doğru ilerlerken dişlerimi sıkıyorum. Dominico'nun yanında duran adam ve diğerleri dün gece erkenden gelmiŐler. Yarın gerçekteŐecek düğün için buradalar. Benim düğünüm, ki artık değil.

Onun yerine Sam'le evleneceği düşüncesi kıskançlık ve incinmişlik duygularımı kabarttığında, çok ileri gittiğimi fark ettim. Dominico'yla evlenmek her ne kadar bir pranga, bir hapishane gibi hissettirse de, onunla evlenmek istiyordum. Nedenini anlamak için bir adım geri attığımda, cevap kalbimde netleŐti: Ona aŐıktım. Ona aşığım. Ama o benim için aynı Şeyleri hissetmiyordu; aksi takdirde benden ona bu kadar kolay geçmezdi, geçemezdi. Bana karşı gerçekten bu kadar az mı hissediyordu? Bu düşünce beni kızdırıyor ve üzüyor. Ve kıskandırıyor. Bu da bir sonraki hamlemi açıklıyor.

"Yüzüyoruz," diye bağırıyorum, Holly'nin kolunu kavrarken yüz ifadesi Şoka giriyor.

Ben ayağa kalkarken masadaki herkes bize bakıyor ve Holly'yi de yanıma çekiyorum. Dominico'nun yanından geçerken ona bakmaktan kaçınıyorum, baharatlı kolonyasının ve puro dumanının kokusu kaybolmadan önce kısa bir süre beni sarıyor. İŞte bu kadar yakındık. Bilerek. Kendime işkence etmek için.

"Tamam," diye mırıldanıyor, ben kolumu onunkine dolayarak 'Zenginlerin Evi' sayfalarından fırlamış gibi duran büyük villanın girişine doğru yürürken. Yemin ederim, buraya geldiğimde bu kadar üzgün olmasaydım, böylesine güzel ve açıkça tarihi bir binada olduğum için sevinçten zıplardım. Mobilyaların çoğu antikaydı ve muhtemelen nesiller boyu ailede kalmıştı. Bir de manzara vardı. Uyandırdığı duygular açısından Louvre'da asılı bir resme bakmak gibiydi. Uzaktaki tepeler ve köyler kalbimde yankılanan bir uzaklıktan söz ediyordu. Burada rahatlıkla yaşayabilirdim.

"Mayo getirdin mi?" Matteo bizi duymasın diye ona sessizce soruyorum. Arkamızdaki ayak sesleri, beni takip ettiği için normal seslerin bir parçası haline geldi.

"Dün Dante'yle şehre indiğimde butik mağazasından bir çift aldım. Ama" diyor, eli göğsümde gezinirken kaşları şüpheyile kalkıyor, "senin göğüslerin benimkilerden çok daha büyük."

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum, neyse ki benimkinden hemen sonraki koridorda, Dominico'nun odasının yanında bulunan onun odasına doğru ilerlerken elimi umursamazca savuruyorum. Dün gece saatlerce onun ve Sam'in gülüşme ve konuşma sesleriyle işkence çekmişim. O gittiğinde, kulak misafiri olmama izin veren tek yer olan odamın penceresinin yanında ayak parmaklarımın ucunda durmaktan baldırlarım ağrıyordu. Kramplar buna değmedi bile; pek bir şey alamadım, sadece boğuk sesler duydum.

Holly'nin yatak odasının kapısını kapatıp aldığı çeşitli bikini takımlarını karıştırmaya başlamadan önce, bir şeyler çevirdiğimi anlamış gibi başını sallayan Matteo'ya kısaca bakıyorum.

"Anladığım kadarıyla seni Sam için terk ettikten sonra Dominico'da belirli bir duygu uyandırmak istiyorsun. Şu anda hissettiğin bir duygu." Ona baktığımda gülüyor ve ellerini savunmacı bir şekilde havaya kaldırıyor.

"Onunla evlenmek istemediğimi söyledim," dediğimde güldüler.

"Elbette. O büyük, kötü Don'a karşı hiçbir şey hissetmiyorsun. sana aşık olduğu çok açık." Yüzümü ona döndüğümde sözleri hareketlerimi durduruyor ve yüzümdeki şoku gizlemek zor oluyor.

"O bana aşık değil."

"Elbette." o sürükler ve kelime Dışarı, bakıyor at Ben ile kaşlarını kaldırdı ve inanmadı.

"Bana onun olduğumu söyledi. 'Sen benimsin,' dedi." Sesimi kalınlaştırmaya çalışarak onun sözlerini yineliyorum.

"İşte böyle," diyor bana parlak sarı bir bikini uzatarak. "Bu mafya dilinde 'Seni seviyorum' demek."

"Ne?" Kalbim onun sözleriyle çarparken, o hangisini seçeceğime karar vermek için iki bikiniyi gelişigüzel tutuyor.

"Bu adamların duygularını senin alışık olduğun şekilde dile getirmelerini mi bekliyorsun gerçekten? Burası farklı bir dünya. Bu adamlar farklı. Sevgi ve şefkat gösterme biçimleri farklı. Sadece çünkü o senin tanımına ya da

Nasıl söylendiği ya da gösterildiği konusundaki beklenti onu daha az önemli yapmaz." Dönüp bana bakıyor, yüzünde bıkkın bir ifade var.

"Dominico sana karşı hiç sıra dışı sayılabilecek bir şey yaptı mı?"

Düşünüyorum ve fazla çaba harcamadan aklıma sayısız senaryo geliyor.

Beni her zaman yanında taşıması. Basilio'nun benim için ayarladığı daireden beni malikanesine nasıl taşıdığını. Kapattığı butik ve bana aldığı tüm kıyafetler. Bana taktığı lakap, *il mio fiorellino*, benim küçük çiçeğim. "Ben yapmadım" dediği halde benim yatağında uyuması. Dizim yaralandığında beni hastaneye götürmesi. Başka bir erkek bana her baktığında ya da dokunduğunda ne kadar sahiplenici olduğunu. Lucille ve Elena'yı gönderdiğinde. Senatör John Underwood'la olan olay. Toplantısını böldüğümde adamlara salondan çıkmalarını emretmesi. Ve bir de bu vardı.

Elimi kaldırdım, hâlâ parmağıma sarılı duran aile yadigârına bakıyordum. Geri vermeye çalıştığımda sırttı ve uzaklaştı.

Bütün bunlar neyi gösteriyor? Aşk mı?

Ben daha fazla düşünmeden Holly bana döndü, iki bikiniyi de havaya kaldırmış, beklentiyle bana bakıyordu.

"Mavi mi, sıcak pembe mi?" Eğer o da benimle aynı hedefe ulaşmaya çalışıyorsa, pembe.

"Pembe. Bence bu kesinlikle Nero'yu ayağa kaldıracak." Kızarıyor ve soyunmaya başlamadan önce onları yatağın üzerine fırlatıyor. Tamam. Bunu yapıyoruz. Ben de onu takip ediyorum, soyunurken ondan uzaklaşıyorum. Bikinilerimizi giydiğimizde, bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Göğsüm yukarı itilmiş ve oluşan göğüs dekoltesi geniş ve göz alıcı. Dürüst olmam gerekirse, çok fazla örtülü değil. Ve tüm yara izlerim sergileniyor. Dominico'yu tahrik etmeye çalışıyor olsaydım, belki de bunu yapmanın doğru yolu bu değildi. Ama yine de onun da benimkine benzer yara izleri vardı ve onlardan utanmıyordu. Peki ben neden benimkilerden utanayım? Şimdi cesur olma zamanı.

Arkamı döndüğümde, Holly ve ben birbirimize bakarken patlak veren kıkırdamaları bastırmak için ağızlarımızı kapatıyoruz. Gözleri bedenimin üzerinde geziniyor ve ben onun bakışları altında kızarıyorum. Ama ıslık çaldığında tüm güvensizliğim kayboluyor. Onun dürüst olduğu bir şey var, bu yüzden iyi görüldüğünü söylerse ona inanacağım.

"Tamam, bu kesinlikle seni sıcak suya düşürecek. Kahretsin, göğüslerin harika görünüyor." Beni çevirdi ve arkama hafifçe vurdu. "Ve o kış, lanet olsun Lily, keşke benim de seninki gibi bir vücudum olsaydı. Dominico aklını kaçırarak. Ciddiyim."

Gülüyorum ve arkamı dönüyorum, gözlerim Holly'nin vücudunda geziniyor. Biraz daha uzun ve çok daha ince ve sıcak pembe bikinisi kesinlikle çarpıcı görünüyor.

"Hayır. Vücudun mükemmel. Gerçekten, Holly. Nero'nun mağara adamı eğilimleri kesinlikle teste tabi tutulacak. Kendini yine onun omzuna atılmış bulursan şaşırma. Kışına şaplak atılırken. Bu sefer bir taneyle yetineceğini sanmıyorum." Kızarıyor ve sonra heyecandan neredeyse sıçırıyor, belki de bu potansiyel senaryodan cesaret alıyor.

Kapıdan çıkmadan önce kolunu benim koluma dolayarak, "Tamam, hadi gidip kaos yaratalım," diye ciyaklıyor.

Matteo'nun gözleri açılıyor ve sonra başı aniden dönüyor.

"Birileri ölecek," diye mırıldanarak arkamızdan geliyor. Holly kıkırdarak bana onun mırıldandıklarını duyduğunu söylüyor.

Arka verandanın ve yüzme havuzunun girişine yaklaştığımızda midem düğümleniyor, çukurda aniden endişe çiçek açıyor. Lanet olsun. Bu iyi bir fikir miydi? Holly tereddüt ettiğimi anlamış olmalı ki başını sallayıp beni öne doğru çekiyor.

"Korkma. Biraz kendi ilacına ihtiyacı var. Onunla sadece seni kışkırtmak için evlendiğini biliyorsun. Bu bana bir deli gibi geliyor ama sanırım kimi seveceğimizi seçemeyiz." Gözleri şimdi Dominico ve az önceki diğer adamla birlikte duran Nero'ya kayıyor.

Nero'nun gözleri açıklıkla Holly'nin formunu tarıyor, yumruğu yanında sıkılıyor. Ve böylece başlıyor.

"Alevlerin içine gidiyoruz," diye fısıldıyor Nero, Dominico'nun bakışları üzerimizde gezinmeden önce gruba bir şeyler söylüyor.

Güneş gözlüğü takmış olsa bile bakışları beni kavuruyor, üzerimize vuran güneşten daha sıcak. Tüylerim diken diken oluyor ve bu sıcaklıkta bile titriyorum. Birden, keşke güneş gözlüklerimi çıkarmasaydım diyorum. Kendimi dezavantajlı hissediyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum, kıskançlığımın baskısı altında parçalanan özenle inşa edilmiş duvarlarımın gerçek hislerimi ortaya çıkarmasından korkuyorum. Ne kadar kıskanç olduğumu. Orada duran, erkekliğin mutlak timsali gibi görünen, istediğim her şeyi somutlaştıran adamı ne kadar çok arzuluyorum. İhtiyacım olan her şeyi. Varlığım boyunca çatırdıyor, beni canlı bir tel gibi hissettiriyor.

Onlara yaklaşıırken, bakışlarım iki saniye boyunca tüm gözlerin üzerimizde olduğu masaya kayıyor. Dominico'nun ölümcül bir şekilde söylediği iki kelime, *occhi bassi*, tüm bakışları aşağıya gönderiyor. Dominico'nun yanında duran adam ve şu anda havuzun kenarında oturan Sam hariç herkes. Sırıttıyor, ki bu şaşırtıcı. Kıskanmış gibi bile görünmüyor. Beni bir tehdit olarak görmüyor olmalı. Bu düşünce kararlılığımı güçlendiriyor. Küçülmek yerine daha uzun duruyorum, hatta kalçalarımın biraz salınım ekliyorum.

Tüm otokontrolümü ve itidalimi kullanarak grubun yanından geçip gidiyorum, gözlerimi beni bu kadar cesur davranmaya zorlayan adamdan değil, sudan ayırmadan. Bakışları yakıcı bir lazer gibi tenimde bir yol açan bir adam.

Yemin ederim, yanından geçerken alçak bir hırıltının ardından tek bir kelime duyuyorum. "Siktir."

Bölüm 32

Dominico

"Siktir."

Sam'in kardeşi Killian gülüyor, gözleri küçük çiçeğimin üzerinde. Eğer eşcinsel olmasaydı ve üç yıl önce hayatımı kurtarmasaydı, onları çoktan kesip atmıştım.

"Dom, o bir fişek." Islık çalıyor, vurgulamak için başını sallıyor. Diğer herkes gözlerini indirmelerini emrettiğimde başka tarafa baktı.

"Sence Rochelle, müstakbel karını kiskandırmak için onun karısını bir araç olarak kullandığını duyunca ne diyecek?" Dante soruyor, kahkahası bana bu durumun ne kadar çılgınca olduğunu anlatıyor. Delilikti. Ama o anda yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. Daha azı için başka erkeklere bu kadarını yapan Rochelle tarafından sikimin ve taşaklarımın kesilmesinden beni koruyan tek şey Don olduğum gerçeği idi.

"Bana mesaj attı ve yakında burada olacağını söyledi. Her ne elde etmeye çalışıyorsan, zamanın tükenmek üzere," diye uyarıyor Killian, gözleri hâlâ Lily'nin üzerinde.

Farkında değil ama dün gece Sam'in odamda kalmasına izin verdiğimde kurduğum plana farkında olmadan dahil oldu. Geldiğinde,

Sürekli konuşmaları ve kahkahaları muhtemelen Lily'nin kıskançlığını körükledi ve Sam ile benim birlikte olduğumuzu düşünmesine neden oldu. Ancak, ortalığı karıştıran bu küçük hareket şimdi bana musallat olmak için geri dönüyor.

Lily bu iyiliğe on katıyla karşılık veriyordu. Bunu bana işkence etmek için yapıyordu. Oldukça etkili. O bikini önemli yerlerini zar zor kapatıyor. İrzına geçmek istediğim yerlerini. Göğüsleri, çok daha küçük bedenler için tasarlanmış sarı üçgenler tarafından zar zor kapatılıyor. Setin alt kısmı daha iyi değil, lezzetli poposu her adımda zıplıyor.

Gözlerimi, sikimi sertleştiren görüntülerden ayırarak inliyorum. Aslında bunu enine boyuna düşünmemiştim. İstediğim şey, küçük çiçeğimin ona karşı olan hislerimi kabul etmesi ve bunun tam tersi. Onda olduğunu biliyorum. Sadece onları kabul etmek istemiyor, incinmekten korkuyor. Benim dünyamda korkuya yer yok ve onun geçmişinden düşündüğünden daha güçlü olduğunu zaten biliyorum. Ayrıca, onu incitmek istemiyorum.

Nero'nun durumu pek iyi değil ve dışarı çıktıklarından beri hiçbir şey söylemedi, gözleri parlak pembe bir bikini giymiş olan işkencecisinde. Çenesi titriyor ve sigortayı attıracakmış gibi görünüyor -tanıdığım tüm duygular.

Neyse ki görsel uyarıcılar suya girerek bize kısa bir rahatlama sağlıyor.

"Massimo ve Ginevra geldiler... Rocco ve ailenin geri kalanıyla birlikte." Grubun malikânedeki verandaya çıkış sesi diğerlerini de uyarıyor ve çok geçmeden selamlaşmalar tüm hızıyla sürüyor.

"Dominico, seni tekrar görmek güzel," diye selamlıyor Massimo ve bana bir kutu pahalı Küba purosunu uzatıyor. Bianchi ailesi tarafından yapılmış ve her birinin etrafına altın aile arması sarılmış türünün tek örneği.

Rocco yaklaşırken, "Erken bir düğün hediyesi," diyor.

Massimo ve Üç Aileden biriyle bağlantısı olmasaydı ölmüş olacak bir başka kişi. Onu araştırmış olmamıza rağmen, bir şekilde seks kaçakçılığı sendikasına dahil olduğuna dair içimde bir his vardı. Açgözlüydü ve Bianchi ailesinin en tepedeki yeni aile olması ve kendisinin de Don olması gerektiğini düşündüğünü biliyordum. Yakında yeni bir Don olacağına dair söylentilerin kaynağının o olduğundan emindim. Ama bunu kanıtlayamadım. Henüz değil. Ve bu tür bir darbeyi finanse edecek para

bir yerden. Şu anda şehrimizi yok edenden daha kârlı bir iş var mıydı?

"Dominico, yaklaşan düğün için tebrikler," diyor ve sıkmam için elini uzatıyor. Sertçe sıkarken bu bile bir güç gösterisi. Benim sıkmam karşılık veremeyince önce irkildi, sonra gevşedi, yüzünde bir anlık kızgınlık belirdi ama sonra ukala bir gülümsemeye bunu örtbas etti.

"Teşekkür ederim. Geçen hafta nakliye konteynerlerinden biriyle sorun yaşadığınızı duydum." Ses tonumda bir uyarı var, bu uyarıyı çevredeki herkes duyuyor ve birçoğu sertleşerek onun yanıtını bekliyor.

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bu Mancuso kardeşler içeri girmek için çok uğraşıyorlar. Ama merak etme, her şey kontrolüm altında." Başımı sallıyorum, onu dikkatle izliyorum, kendini beğenmiş özgüveni içinde bulunduğu tehlikeyi tam olarak anlamasına izin vermiyor. Bu işi halledemezse sorumlu o olacaktı ve ben bir sevkiyat daha kaybedecektim. Her zamanki gibi kardeşi imdadına yetiştii.

"Güney tarafındaki limanlarda güvenliği artırdık ve ailelerine açık bir mesaj gönderdik. Hallediyoruz. Endişelenme, Dominico." Massimo bana bakmadan önce kardeşine bir uyarı gibi bakıyor.

"Beceriksizliğin bedelini biliyorsunuz. Bedelini ödemeyelim. Neyse, bu kadar iş yeter. Bir içki iç ve rahatla." Bu konuşmadan çoktan sıkılmış bir şekilde reddediyorum. Gözlerim onun yerine, sanki başıma bela değilmiş gibi Holly ile gülüşüp sohbet eden şu anki ikilemime kayıyor. Sanırım bir gül sadece dikenli sapını tutanlar için tehlikelidir. Onun şansına, ben acıyı severdim. Ve meydan okumayı. İkisini de teklif etti.

"Bize içki getireyim," diyor Nero huysuzca, dışarıdaki bara doğru yönelmeden önce Holly'ye son bir kez bakıyor. Holly'nin Matteo'dan onlara iki kadeh şampanya getirmesini istediğini duyuyorum, bu istek Rocco tarafından engelleniyor.

"Ben oraya gidiyorum. Ben getiririm." Kısa bir süre sonra ortadan kaybolması sevindiriciydi. Çok yumuşaktı. Yılan balığı gibi kaygandı.

"İlginç bir şey duydum, Lily ile evlenmekten vazgeçmişsin ve başka biriyle evleniyormuşsun. Bu doğru mu?" Massimo purosundan bir nefes çekip başını yana eğerek bana gülümsüyor.

"Bunun doğru olmadığına eminim. Bu kadına duyduğunuz sevgiyi ilk elden gördüm. Kız kardeşim de bunu yaşadı. O halde yanlış olmalı."

"Lily ile evleneceğim," diyorum sadece, beni anlamayacak bir adamla bu konuya girmeye hevesli değilim. Karısı, Ginevra, en çok hastalıklı-tatlı kadın I vardı hiç met-definitely değil benim tercihim. Hiç kavga etmediler ya da birbirlerine kötü bir söz bile söylemediler; bu bana çok sıkıcı geliyordu. En azından benim kadınıma bana meydan okudu ve içimde ondan önce kimsenin sahip olmadığı bir tutkuyu ateşledi.

Havuzun yanından gelen kahkahalar dikkatimi çekiyor. Holly ve Lily dışarı çıkıyorlar, ölü adam Rocco da onlara yardım ediyor. Elleri Holly'nin havuzdan çıkmasına yardım ettikten sonra onun ellerini bırakıyor ama sığ basamaklar düşünüldüğünde bu yardım gereksiz. Rocco sadece kendisine sunulan manzaranın tadını çıkarmaktadır. Elini Lily'ye uzatmadan önce ona bir kadeh şampanya uzatır. Lily rahatsız görünüyor, gözleri Rocco'nun elinden yüzüne kayıyor, sonra bakışları bana kayıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve o pisliğin elini tutmadan önce meydan okurcasına kısa bir süre kısıyor.

Her şey çok hızlı gelişti. Saniyeler içinde havuzun kenarındaydım, bir elim Rocco'nun boynundayken diğer elim kafasına silah dayamıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Rocco'nun kendini beğenmiş gülümsemesi ve bronz teni kaybolmuştu. Onun yerine geniş, korku dolu gözler ve soluk beyaz bir yüz bana bakıyor. O asla Don olamazdı. Şu anda bile ne kadar acınası durumda.

"Dominico, lütfen onu affet. Bunun senin müstakbel karın olduğunu bilmiyordu." Nero, Dante ve Matteo yanımda dururken Massimo da yanımda duruyor.

"Ben onun müstakbel karısı değilim," diyor küçük bıyıklı baş belası meydan okurcasına, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Matteo başını sallıyor, küçük çiçeğimin görmezden gelmeyi seçtiği bir uyarı.

"En son biri sana dokunduğunda ne olduğunu hatırlıyor musun? Neyse ki o bir kadındı. Bu bir erkek, *il mio fiorellino*. Ben olmayan bir adam. Sana ne olacağını söylediğimi hatırlıyor musun?" Ses tonum ölümcül ve yüzünde bir panik titreşimi dans ediyor.

Cevap vermeyince silahı çekiyorum, bu küçük etkileşimin yarattığı sessizlikte ses yüksek çıkıyor.

Açıkçası bunu Rocco'yu öldürmek için bir bahane olarak kullanmayı düşünmezdim ve benden Lily'ye bakışı bu olasılığın varlığından haberdar olduğunu gösteriyor.

"Dur, Dominico. Bu benim hatamdı. Biliyorum ama yine de yaptım."

"Neden, küçük çiçek, böyle bir şey yapasın ki?" Cevabı zaten bildiğim ama yüksek sesle söylemesini istediğim için soruyorum.

Dişlerini sıkıyor ve yere bakıyor, yapması gereken itirafla mücadele ediyor. Ve yapacak da. Vicdanı temiz kalsın diye bu pisliği kurtarmak için. İsteddiğimi elde etmek için bu oksijen israfını bu şekilde kullandığım için üzgün değilim. Bu beni neredeyse mutlu ediyor. Rocco'ya sırtıttığımda zamanının dolduğunu düşünüyor olmalı.

"Lütfen. Söyle ona," diye yalvarıyor Rocco, sesindeki kırılganlık kafasına dayadığım silahtan daha etkili.

"Peki," diye homurdanıyor küçük çiçeğim, elleri sıkı yumruklar halinde.

Kendini kaybediyor ve ben buna bayılıyorum.

"Sende bir sorun var, cidden. Ama bende de bir sorun olmalı, çünkü kıskandım. Duymak istediğin bu muydu? Çünkü benimle evlenmelisin, onunla değil." Öfkeli sözcükler ağzından dökülürken başparmağını Sam'e doğru uzatıyor. Zavallı kadına baktığında, gözlerindeki hançerler düpedüz komikti.

"İşte orada. Artık duvar yok," diyorum silahımı indirmeden ve emri vermeden önce.

"Herkes gitsin." Lily öne doğru bir adım attı ama bakışlarımla onu kıştırdığımda durdu.

"Sen değil."

İnsanların göçü bir dakikadan az sürdü. Göz ucuyla, Nero'nun tartışan Holly'yi neredeyse sürükleyerek tesisin arka tarafındaki odasına götürdüğünü görebiliyorum. Mahremiyeti tercih ediyor.

Malikanenin geri kalanından ayrı bir daire. Holly'nin gözünü budaktan sakınmayan Nero'ya attığı tiradı düşününce muhtemelen daha iyi. Sadece gözlerindeki bakış gerçek hislerini ele veriyor. Şehvet. Arzu. Bu Lily'den gelen duygulardan farklı değil, ancak onunkiler öfke, hayal kırıklığı ve kıskançlıkla seyreltilmiş.

Ben ona doğru bir adım atana kadar Lily benden başka bir yere bakıyor.

Bir adım geri çekilirken gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Yani, *il mio fiorellino*, kıskançsın ve bu yüzden neredeyse bir adamın ölümüne neden oluyordun. Ben de sana kızdım ve başka birini karım olarak alıyormuş gibi yaptım. Sanırım ödeştik."

Ben ona doğru bir adım daha atıyorum, o ise bir adım geri atıyor, saçlarından akan su damlacıkları göğüslerinin vadisinden aşağı akıyor -Gözlerimin hevesle yalayıp yuttuğu bir yol.

"Ne? Onunla evlenmeyecek misin?"

"Tabii ki evlenmeyeceğim. O zaten evli ve lezbiyen. Karısı buraya geldiğinde bu numaranın bedelini ödeyeceğim."

"Yani hâlâ evleniyor muyuz?" O geri adım atarken ben ona doğru bir adım daha atıyorum.

"Evet. Tabii ki. Sen benimsin."

"Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum." Sanki hareketlerim yeterince yüksek sesle konuşmuyormuş gibi, bunu onun anlayacağı kelimelerle ifade etmemi istiyor.

"Bana karşı hissettiklerini yansıtıyor, *il mio fiorellino*." Kaşları düşüyor, gözlerindeki bakış neredeyse çaresiz. Bu kez ona doğru adım attığımda geri adım atmıyor. Benden kaçmıyor.

Yüzünü avuçladığımda gözleri kapanıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor, bu masum, bilinçaltı hareket çok şey anlatıyor.

Bu yüzden ona açıkça ihtiyacı olan şeyi vereceğim: kelimeler. Ardından, zaten yapmakta olduğum gibi, bu kelimelerin ne anlama geldiğini ona hareketlerimle göstereceğim.

"Ben sana aşığım, küçük çiçek, senin bana aşık olduğun kadar."

"Sen. Benimsin." Ben. Seviyorum. Sen.

Bölüm 33

Lily

Dominico'nun gözlerindeki bakış düpedüz vahşi. Birkaç dakika önce koridorda yürüdüğümünden beri öyle. Hâlâ gerçekliğe kök salmakta zorlandığım bir olay, şu anda Lily Sante olduğuma dair zorlama gerçek, katılaşmak istemiyor. Benim gibi hiç kimsenin, geleneksel anlamda sadece fantezilerimde var olması gereken bir adama bağlanmış olması akıl almaz bir durum. Mafyanın ulaşılmaz Don'una. Çok güçlü. Dokunulmaz. Şu ana kadar.

Son yirmi dört saat bir bulanıklık içinde geçti. Dün havuz başında yaşanan olayın ardından Dominico, belki de düğünün gerçekleşmesini engelleyecek başka olayların yaşanmasını önlemek için düğün tarihini bugüne aldı.

Sağ tarafa bakıyorum, iki yüzden fazla cemaatin tamamı bize bakıyor. Benim hayatımdan kimse yok. Sadece *famiglia*, Üç Aile'nin üyeleri. Sam'in karısı Rochelle de dahil. Dün Dominico'yla aramızdaki anı bölen kadın, züccaciye dükkânına girmiş bir boğadan daha sinirli bir şekilde avluya dalmıştı. Dominico'yu bir daha karısını bu şekilde kullanırsa hadım etmekle tehdit ederek cesurca davrandı. Dominico güldü, bu da Sam sonunda dışarı koşup onu sakinleştirene kadar öfkesini körükledi.

biraz nazikçe ötüp cinsel dikkat dağıtma. İkisi de azgın tavşanlar gibiydi. Bunu biliyorum çünkü onları bütün gece duyabiliyordum.

Bir önceki geceden daha net bir şekilde, aslında tüm gürültüyü Sam ve kardeşi Killian yapıyordu, inandırıldığım gibi Dominico ve o değil. Bunu duyduğumda hem rahatlamış hem de kızgın hissettim. Ama Dominico, Rochelle'le aynı goril taktiklerini kullanıp, tüm düşüncelerimi ve duygularımı rüzgârda savuran şiddetli bir öpücükle dikkatimi dağıtarak beni silahsızlandığında bu öfke kayboldu. Geriye sadece şehvet kalmıştı. Ve şimdi bile Dominico bana zar zor kendini tutarak bakarken şehvet devam ediyor.

Tamamen siyah takım elbisesi içinde kesinlikle ölümcül görünüyor. Tıraş olmuş, gözlerim yüzünde gezinirken keskin çenesi seğiriyor. Siyah saçları düzgünce şekillendirilmiş ama elimi saçlarında gezdirmek ve onun benim saçlarımda yapmayı sevdiği gibi karıştırmak istiyorum. Şu anda bile, dün elinin kafa derime girdiği yerdeki karıncalanmayı hissedebiliyorum, dili benimkine hükmederken başımı tam olarak açarken saç tellerimi çekiyordu. Yüzüm kızarıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor, sanki düşüncelerimi tam olarak biliyormuş gibi o çok güzel yüzüne bir sırıtma getiriyor.

Sözleri nihayet bana bir anlam ifade ettiğinde gözlerim, içki içmiş gibi görünen huysuz ve yaşlı bir İtalyan olan papaza doğru kayıyor. Diğer her şey İtalyancaydı, bu yüzden sonunda İngilizce duyduğumda şaşıyorum. Aksanı o kadar kalın ki ne dediğini anlamam bir dakikamı alıyor. Kelimelerin bende yankılanmasının tek nedeni onları daha önce düşünlerde duymuş olmam.

"Sen, Lily Valentine, Dominico Sante'yi kocan olarak kabul ediyor musun, zengin ve fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar?" Geleneksel hiçbir şeyi kapsamayan geleneksel kelimeler. Bu cümlelerin 'ölüm sizi ayırana kadar' kısmı, kiminle evlendiğimi bildiğim için daha endişe verici bir anlam taşıyor. Ve evlendiğim sadece Dominico değildi; tam olarak anlayamadığım şeylerden oluşan bir kurumla evleniyordum.

Dominico kaşını kaldırıyor, gümüş grisi gözleri beni büyülüyor ve henüz cevap vermediğimi hatırlıyorum. Avuçlarım terliyor ve kalbim hızla çarpıyor. Çok ama çok uzağa kaçmalıyım ama bunun yerine, yakında kocam diyeceğim adama kısa süreli, neredeyse fark edilemeyecek bir rahatlama getiren iki kelimeyi söylüyorum.

"Kabul ediyorum." Gülümsemesi muhteşemdi ve buraya nasıl geldiğimi hala anlayamadığım için birkaç kez göz kırpyorum. Birçok kadının benim güzel, özel tasarım, beyaz elmaslarla süslü yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde olmak için adam öldüreceğini biliyorum.

"Artık benimsin, *il mio fiorellino*," diye mırıldanıyor rahip devam ederken. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, içimde biriken şehvetle karışıyor. Şimdi açıkça anlatılan bu sözler, ona karşı tomurcuklanan aşkımın çiçek açtığı kalbime yerleşiyor. Sadece beslenecek mi yoksa yok mu olacak bilmiyorum.

Hiç kuşkunuz olmasın, ben aşk için evleniyordum ama onun da benimle aynı nedenle evlenip evlenmediğinden emin değildim. Beni seviyor olabilir ama yine de bunun arkasında başka bir şey varmış gibi geliyor. Belki de sürekli diğer ayakkabının düşmesini bekleyerek yaşamak beni her şeyden şüphe eder hale getiriyor.

"Sen, Dominico Sante, Lily Valentine'ı karın olarak kabul ediyor musun, zengin ve fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar?"

Bir saniye bile tereddüt etmedi.

"İstiyorum," diye cevap veriyor sert sesi, gözleri hâlâ benimkilere kilitli.

Saniyeler sonra parmağıma kocaman bir elmas yüzük takıldı, ve rahip artık karı koca olduğumuzu ilan etti.

Dudakları dudaklarımı yakalamadan önce kollarıyla belimi saran bu sahiplenici adamın ihtiyacı olan tek şey bu. Ne kadar bıkkın olsam da, iyi bir romantizme her zaman bayılmışımdır. Dünyanın yok olduğu o şeyin sadece uydurma bir fantezi olduğunu sanırdım. Öyle değilmiş. Tam arkamdaki huysuz rahip Matteo ve Dominico'nun arkasındaki Dante ve Nero ile birlikte iki yüz konuk da yok oluyor. Sadece o ve ben varız ve sanki onun da diğerleri gibi yok olmasından korkuyormuşum gibi ona sarılıyorum.

Ayrıldığımızda ve gerçeklik çöktüğünde, iki yüz gözlemcinin hepsi ıslık çalar, alkışlar ve anlamadığım şeyler bağırırken o Yılın Don'u ödülünü kazanmış gibi gülümsüyor. Bu dünyaya uyum sağlamak istiyorsam dil öğrenmeye başlamam gerekecek. Benimle evlendiği için mutlu olmayabilirler ama evlendiği için mutlular.

El ele, konfeti ve saten beyaz gül yaprakları atan kalabalığın arasından geçerek resepsiyon salonuna doğru ilerliyoruz. Düğün

Gece, insanların masanın başına yaklaşıp cömert hediyeler ve tebrikler sunduktan sonra yollarına devam etmeleriyle akıp gidiyor.

Dominico elini kalçamda tutuyor ve sıkı tutuşu yerimde kalmama yardımcı oluyor. Holly, Dante ve Nero ile birlikte yakındaki bir masada oturuyor. Bana gülümsüyor, yabancılar denizindeki tek dost canlısı yüz. Şapelde birçok kadın alkışlarken, bu ortamda o tebrik gösterisi yok. Birçoğu bana kızgın. Anlaşılır bir durum. Ben bir yabancıyım ve şu anda güç sahibi bir konumdayım, bunu kullanabildiğimden değil. Kıskanılacak bir unvan olsa gerek.

Dominico ayağa kalktığı anda irkildim. Elini uzatıyor ve elini tutup ayağa kalktığımda yüzümde beliren şaşkın ifade onu açıklama yapmaya itiyor.

"İlk dansımızın zamanı geldi ve sonunda gidebiliriz. Bu gecenin bir sonraki bölümüne geçmek için sabırsızlanıyorum." Olacakları düşünerek yüzüm kızarıyor. Sanki hayal gücüm bu senaryoyu defalarca canlandırmamış gibi. Ancak yine de gerginlik midemde birikiyor ve tek kadeh şampanya ile birlikte çalkalanıyor. Olacaklara karşı ayık olmak istiyordum.

"Bir süredir dans etmemiştim. Umarım seni utandırmam," diye fısıldıyorum dans pistinin ortasında dururken.

"Beni asla utandıramazsınız Bayan Sante," diye sırtıyor Dominico, gözlerim büyürken, unvan onun ağzından çıkınca daha da lezzetli geliyor kulağa.

Müzik başlıyor ve hareket ediyoruz, unuttuğum adımlar sanki bisiklete biniyormuşum gibi kolayca aklıma geliyor. Ancak buna gerek kalmayacaktı. Dominico zahmetsizce liderlik ediyor, bedenim dans pistindeki bu yolculukta istekli bir yolcu. Elleri kasıtlı olarak vücudumun bazı bölgelerini kızdırmak amacıyla okşuyor. Tahrik etmek için. Hazırlamak için. İşimiz bittiğinde, sertliğinin karnıma baskı yaptığını ve arzumun sel kapılarını açtığını hissedebiliyorum.

"Gitme zamanı," diye homurdanıyor, başını eğip Matteo, Dante ve Nero'ya işaret ediyor, Holly de hemen arkasından geliyor.

Vedalaşmıyoruz; sadece üç siyah SUV ile yola çıkıyoruz ve dakikalar sonra bir rıhtıma varıyoruz.

"Balayımızı denizde mi geçireceğiz?" Dominico gelinliğimin eteğini kaldırırken soruyorum.

lüks yat.

"Hayır. Başka bir yerde. Bu bir sürpriz. Holly ile aşağıya in. Odalardan birinde kıyafet değişimi var."

Holly arkamda ve konuşmalarımıza kulak misafiri olunca, hemen arkasındaki Nero'dan kaçmak için ileri atıldı.

"Hadi gidelim." Holly elimden ve elbisemin bir kısmından tutup beni merdivenlerden aşağıya, alt güverteye indiriyor ve arka taraftaki odaya girmeden önce kafasını her odaya sokuyor.

"İşte geldik, Bayan Sante." Dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle şakacı bir şekilde kaburgalarım vuruyor.

"Bu gece için gergin misiniz?" diye soruyor biz arkadaki klipslerle boğuşurken.

"Hem de çok. Dominico ile seks yapmayı hayal etmiştim ama bunu gerçekten yapmak..." Kendimi nasıl ifade edeceğimden emin olamıyordum. Korkularımdan biri de hayatım boyunca sadece iki kişiyle yatmış olmam ve deneyimsizliğimdi. İlk seferim barınaktan bir çocukla oldu, Tommy. Engelli tuvaletinde gerçekleşmişti, hayal ettiğim romantik sahneden çok uzaktı. Ama beni sevdiğini söyledi ve ben de ona inandım. Birinin beni sevmesini istiyordum. Benim savunmasızlığımdan faydalandı, bana asla yerine getirmeyi düşünmediği şeyler vaat etti. Ertesi gün gitmişti. Onu bir daha hiç görmedim.

İkinci kişi Johnathan'dı. Başından beri bencil bir aşıktı. Nadiren orgazm oluyordum ama o beni suçluyor, berbat bir kadın olduğumu söylüyordu. Sonlara doğru, son olaydan hemen önce, istemediğimi söylediğimde beni zorlamaya başladı, bu da fiziksel ve duygusal olarak incitti. Ya Dominico ile seks de aynıysa?

"Bu lanet şeyi sana nasıl giydirdiler?" diye homurdanıyor Holly, arkamdaki çekiştirme bedenimi sarsıyor. Elbiseyi giydiğimde etrafta çok sayıda elbiseci olması kesinlikle işimi kolaylaştırdı. Elbiseyi çıkardığımızda, Holly o kadar çok küfür etti ki, histerik bir şekilde gülüyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Tamam, sonunda." Elbise yere düşerken inliyor. Elbiseyi topluyor ve sanki binlerce dolar değerinde değilmiş gibi odanın köşesine fırlatıyor.

"Dediğimiz gibi, bu gece için gergin misin? Gergin olmayın. Dudaklarınızı kilitlediğinizde kilisede hepimizin şahit olduğu cehennem, seksin ateşli olacağını ve kadınsı organlarınızın neşeyle şarkı söyleyeceğini bilmek için yeterli. Aslında sevinçten ağlayacaksınız." Yatağın üzerine benim için serilmiş güzel beyaz elbisenin içine girerken kızardığımda gülüyor. Sade olmasına rağmen son derece kısa ve dalan yakası hayal gücüne çok az şey bırakıyor.

"Sürtük bir melek gibi görünüyorsun. Bu hoşuma gitti. Eminim Dominico da bayılacaktır.

Gel, saçını açalım. Aşağıda daha iyi görünecek."

Saçımda o kadar çok toka var ki bitirdiğimizde kolum ağrıyor.

"Siktir. Hatırlat da bir daha asla evlenmeyeyim," diye inliyor Holly, tam o sırada kapı çalınıyor ve dikkatimizi çekiyor.

Holly kapıyı açtığında Matteo kapıda duruyor, gözleri benimkilerden daha aşağıya kaymaya cesaret edemiyor.

"Vakit geldi, Bayan Sante." Yeni unvanımı kullanması Holly'nin bana bakıp göz kırparken gülümsemesine neden oluyor.

"Bana Lily de, Matteo." Cevap vermiyor, onun yerine devam etmem için elini uzatıyor.

"Nero seni arıyor. Burada kal." Holly'nin yüzü şekil değiştiriyor, yüz hatlarında bir duygu kaleydoskopu uçuşuyor ve sonunda öfkeye varıyor.

Koridordan geçip üst güverteye çıkmadan önce ona sempatik bir bakış atarak el sallıyorum.

Dominico arkada bekliyor, yüzme platformunun yanında küçük bir tekne dalgaların arasında sallanıyor.

"Son bir gezi," diyor Dominico elimi tutup beni küçük tekneye götürürken.

Önce o tırmanıyor, sonra elini bana uzatıyor. Elini tutuyorum ve ayağım kayınca öne doğru sendeliyorum ama güçlü, sabit kolları beni yakalıyor.

"Seni yakaladım, *il mio fiorellino*. Artık benden kaçış yok," diye şaka yapıyor otururken. Üniformalı bir adam gemiye tırmanıyor ve sonra yola çıkıyoruz, küçük sürat teknesi bizi karaya kısa bir mesafe götürüyor. Ben sadece

Gökyüzünün açık olması, ay ve yıldızların yolumuzu aydınlatması sayesinde yaklaştıkça fark ediyorum.

Sahile vardığımızda Dominico iniyor ve tutmam için elini uzatıyor. Bunu yaptığımda ileri doğru itilip kucaklanıyorum, kolları beni şimdiye kadar özlediğimi fark etmediğim o tanıdık pozisyonda kucaklıyor.

"Neredeyiz biz?" Arkamızdaki tekne kaybolup sadece o ve ben kaldığımızda soruyorum.

"Benim adam." Onun adası mı? Elbette, bu adamın bir adası var. Bu kesinlikle yeni bir zenginlik seviyesi.

Bizi dar bir patikadan, yaklaştıkça daha da parlaklaşan bir ışığa doğru götürüyor. Cennet gibi bir ada gördüğümde ağzım açık kalıyor. Hasır çatılı devasa bir bungalov ve yakındaki ağaçlardan sarkan iki hamak. Girişe doğru yürüyoruz, eşikten hemen önce duruyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda bana bakıyordu.

"Bu Lily Sante olarak seni geçirdiğim son kapı olmayacak ama ilk kapı olacak. Bundan sonra ne olursa olsun, sana zarar vermeyeceğimi bil. Ben bana ait olana göz kulak olurum. Ve siz de artık resmen benimsiniz, Bayan Sante. Ama ben de sizinim."

"Seni seviyorum, *il mio fiorellino*."

Beklemeyeceğini görebiliyorum. Benden bu duygulara karşılık vermemi beklemiyor bile. Bunu kabul etmem için beni zorlamıyor. Kabul etmem ya da yüksek sesle söylemem için beni zorlamıyor. Muhtemelen bu yüzden hareket etmeden hemen önce durması için fısıldıyorum.

"I-" Yanaklarım kıpkırmızı olurken gözleri benimkilerle kilitli kalıyor.

Cesur ol, Lily. Son duvarı da yıkmam için sabırla bekliyor. Sözleri ve eylemleri savunmalarıma son darbeyi indirirken ufalanmak.

"Seni seviyorum, Dominico."

Bölüm 34

Dominico

Bir dakika istedi ama dakikalara dönüştü. Şansına, ben sabırlı bir adamım. Duygularını dile getirmesini sabırla beklemenin bana kazandırdıklarına bir bakın. Şimdiye kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim üç kelime. Kara kalbimin içine gömülen ve oraya yerleşen, ne ölen ne de kaybolan ama diğer her şeyin yanında yer kaplayan üç kelime. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Kötü bir adam olmama rağmen beni seviyordu. Kötünün de kötüsü.

Ben de onu beklerdim. Şimdi. Gelecekte. Sonsuza kadar. Onun geçmişini biliyorum. Hastanedeki fiziksel muayene sadece dışarıdan yapılmamıştı. Fiziksel istismar geçmişine işaret eden kırık kemiklerin yanı sıra cinsel istismara dair açık işaretler de vardı. Bunu düşünmek bile en son babamın anneme zorla sahip olmaya çalıştığını gördüğümde hissettiğim düzeyde bir öfkeyi yeniden alevlendiriyor. Atomik. Nükleer. Bu yüzden bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Onları görürse korkacaktı, özellikle de bu bizim düğün gecemiz olduğu için. Ama depolanmışlardı, doğru zamanı bekliyorlardı. Ona yapılan her şeyin intikamını alacağım zamanı.

Eve döner dönmez başlayacaktı. Planlar çoktan yapılmaya başlanmıştı, özellikle de Lily benim adımı taşıırken. Bu her şeyi değiştirdi.

İçkimi dolduruyorum ve soyunup jakuziye girmeden önce bir puro yakıyorum. Kaslarım gergindi. Lily'nin beni bu şekilde hissettirmek gibi bir huyu var. Özellikle bir kasım, saatler önce 'evet' dediği düşünceler aklımdan geçerken, özellikle gergin. O benimdi. İsim olarak. Ve parmağındaki yüzüğüm o kadar mükemmel görünüyordu ki. Boynuna doladığım elim kadar mükemmel.

Sikim seğiriyor ve onu avuçluyorum, küçük çiçeğimin düşünceleri aklımdan geçerken uzun, yavaş bir vuruş yaparken gözlerimi kapatıyorum.

Onu yakınımda hissettiğimde durmaya zahmet etmiyorum, bakışları neredeyse elle tutulur bir şekilde üzerimde.

Boğazını temizliyor ve ben gözlerimi açıyorum, sikimi okşarken doğrudan ona bakıyorum.

Kızarıyor ama bakışları yüzümde değil. Bunun yerine, elimin hareketlerini ve rahatsız bir şekilde kayarken aldığı büyük yudumu gözlemliyor ve bana manzaradan hoşlandığını gösteriyor.

Boğazımı temizlediğimde, gözleri genişleyerek yukarı fırlıyor. Dudaklarını içeri çekip ıslatırken allığının pembe kırmızısı yanaklarını boyuyor. Ben onu beklerken birbirimize bakıyoruz.

Bir sonraki hamlesini ve benimkini değerlendirirken Lily'nin içinde birçok duygu dalgalanıyor. Kaşımı kaldırdığımda doğruldu, bakışları kısa bir süreliğine alyansına kayd, sanki kim olduğunu hatırlatırcasına. Sözsüzce, parmağını ipek elbisesinin iplerine geçiriyor ve sonra çekiyor, iki taraf bir anlık kırmızıyı ortaya çıkarmak için açılıyor. Ellerini yukarı kaldırmadan önce kenarları kavıyor ve kumaşın omuzlarından ve kollarından aşağı kayarak sessizce yere düşmesini sağlıyor.

Sikeyim. Kırmızı dantelli iç çamaşırı giyiyor. Gözlerim onun muhteşem vücudunda, her kıvrımında, her yara izinde geziniyor, ta ki kapalı amına gelene kadar. Kalçalarını sıkıyor, ama zaten orada olan ıslak nokta durumunu ele veriyor.

"Benim için çoktan ıslanmışsın, *il mio fiorellino*. Zaten senin için kaskatı kesildim." Sudan çıkıyorum ve gözleri yüzümden aşağıya doğru kayıyor.

Göğsüme, acı verici bir şekilde kalkmış sikime bakıyor ve sonra tekrar bakışlarımla buluşmak için doğruluyor.

Ben sudan çıkarken geri adım atıyor ve birkaç kısa adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Yavaşça kollarımı ona doluyorum, ellerim kışının loblarını kavramadan önce bakışlarımız kilitleniyor ve onu yukarı çekiyorum. Bacaklarını gövdemin etrafına sarıp ciyaklarken dantelle kaplı göbeği uzunluğumu sıyrıyor, ses masum ve büyüleyici, Lily'yi tamamen kuşatıyor. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu.

"Gergin misin?" Kolları omuzlarıma dolanırken başımı boynuna doğru eğerek soruyorum.

Başını sallıyor ve sonra cevabını sözlü olarak ifade ediyor.

"Evet. Uzun zaman oldu. Ve ben senin kadar tecrübeli değilim."

Ona bakmak için geri çekilerek homurdandım.

"Eğer tecrübeyi cinsel partnerle eş tutuyorsan, senin durumunda ne kadar az olursa o kadar iyi, küçük çiçek. Biri zaten listemde. Diğerleri çoktan öldü."

Nefes nefese kalıyor ve bir eli ağzını kapatmak için havaya kalkıyor.

"Tommy. Barınaktaki Tommy'den mi bahsediyorsun? O öldü mü?" Sesi üzgün değil, sadece şok olmuş gibi geliyor, bu da beni mutlu ediyor. Hayatında sadece bir erkeğe yer var. Bana.

"Evet. Barınaktan ayrıldıktan bir gün sonra aşırı dozdan öldü." Muhtemelen onu öldürmediğim için bir rahatlama oluyor ve sonra elini bırakıyor. Bir noktada, kim olduğumun bazı yönlerini kabul etmek zorunda kalacağını hatırladım. Yaptığım şeyin. Asıl soru, bunu kabul edebilecek miydi? Ahlaki değerleri yok denecek kadar az olan biriyle yaşayabilir miydi? Bir katille. Bir canavar. Ama dünyası artık yeni bir merkeze sahip olan biri. Yeni bir yerçekimi. Onun.

"Onu ben öldürmedim. Ama diğerini öldüreceğim," diye söz veriyorum, villadan çıkıp devasa güverteye çıkarken duygularının arkasını okuyorum. Sahile inen basamakları takip ederek bizim için hazırladığım sürprize doğru ilerliyorum.

Başını sallıyor ama sonra dikkati dağılıyor; varış noktamıza yaklaştığımızda soluk soluğa kalması beni gülümsetiyor. Kuma gömülü mumlar, çerçeveye bağlı perdeleri deniz melteminde hafifçe sallanan büyük bir açık hava yatağına giden yolu aydınlatıyor.

Yakındaki bir masanın üzerinde şampanya ve iki kadeh, yanında da büyük siyah bir kutu bekliyor.

"Dominico, bu harika," diye fışkırıyor kolunu tekrar boynuma doladığında, göğüsleri göğsüme lezzetli bir şekilde bastırıyor.

"Bunlar sadece malzeme. Muhteşemliğin gerçek anlamı kollarımda." Bana o hayranlık ve şaşkınlık dolu bakışıyla bakıyor.

"Bana bakış şeklin. Buna asla alışamayacağım. Hiç kimse bana senin baktığın gibi bakmadı." Sözler çok duygusal. Açık. Ama bunları bir zayıflık olarak görmüyor. Onları kucaklıyor, hatta onlara saygı duyuyor, içlerindeki gerçeği anlıyor ve bu kadar samimi bir şey söylememin nadirliğini fark ediyor, sonunda uyandırması gereken duyguyu kabul ediyor. Daha önce imkânsız olduğuna inanarak bir kenara ittiği duyguyu. O özel biri. O eşsizdir. O tektir

-Kraliçem. Artık buna hiç şüphe yok.

Elleri saçlarımin arasında, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde kelimelerin oturması için bir an bekliyor. Dudakları yavaşça dudaklarıma değiyor, sonra baskı uygulayarak dudaklarını bana yapıştırıyor. Sahiplenilmek böyle bir şey işte. Göğsümdeki bu patlama hissi. Kollarımin kontrolsüz bir şekilde onu sahiplenerek daha da yakınımaya çekmesi. Onu asla incitmeyeceğim için korkmadığım kontrol kayması. Onun kollarında olduğum her şey olabilirim.

"Lanet olası mükemmel," diye homurdanıyorum, geri çekildiğinde, gözleri büyürken, vücudu bana karşı dalgalanırken topraklayıcı bir nefes alıyorum. Hareketleri bana acele etmem için yalvarsa da etmeyeceğim. Bunu yavaştan almalıyız. Onun için.

Bu bomba her şey demek. Bu düşünceyle, sonunda ne kadar ileri gittiğimi anladım. Annemden bu yana ilk kez bir başkasını kendimin önüne koyuyorum. Belki bu bile doğru değil, çünkü o zaman da kendimi ön planda tutuyordum - hayatta kalmamı. Lily'yle bencil değilim. Bu aşk.

Onu yavaşça yatağa indiriyorum, beni bırakma konusundaki isteksizliği bakışlarında parlıyor ve sırtımama neden oluyor.

"Yüzüstü uzan." Tereddüt ediyor ve sonra başını sallıyor, arkasını dönüyor ve yavaşça kendini aşağıya bırakıyor, vücudu beklentiyle gergin.

Gerginlik hissetmesini istemiyordum. Kafasından çıkmaya ve burada benimle olmaya ihtiyacı vardı. Masaya doğru yürüdüm, kutunun kapağını kapattım ve büyük, siyah bir yapay penisle birlikte masaj yağını aldım.

"Gözler kapalı," diye emrediyorum, o anki teslimiyeti şimdiye kadar sahip olduğumu bilmediğim bir sapkınlık. Yaptığımız şeye karşı beklentisi ve tepkisi, birinin ilk kez seks yapmasını izlemek gibiydi. Buna bayılıyordum. Önceki tüm deneyimleri ve anıları silip yerine sadece kendime ait olanları koyuyordum.

Sütyenini çözerken elim sırtına değdiğinde sızıyor, uçları yana düşüyor ama bu korkudan değil. Nefes nefese kalıyor ve ellerim sırtına dokunup biraz yağ sürdüğümde şaşkınlıkla sarsılıyor. Avuçlarımı kasları boyunca kaydırıyorum, baskı uygulamadan önce bolca sürülmüş yağ yayıyorum. Parmaklarım kaslarını gevşetirken iç çekiyor ve rahatlar. Yüzündeki gergin çizgiler kayboluyor. Bacaklarına biraz yağ sürmeden önce ellerim aşağıya inerek kıkırını sıyrıyor. En alttan başlayıp baldırlarına masaj yaptıktan sonra uyluklarına doğru ilerliyorum. Bu onun için olduğu kadar benim için de erotik. Vücudunun her yerini bu şekilde hissetmek işkence gibi. Ama bu hissi seviyorum. İhtiyaç oluşuyor.

Külotunun üzerinde yayılan ıslak yama bana yalnız olmadığını söylüyor. Ellerim yukarıya doğru ilerlerken etini yoğuruyorum, bunu yaparken bacaklarını hafifçe ayırıyorum. İnliyor ve sonra kalçalarını çeviriyor, sürtünme yaratmaya çalışıyor, henüz sahip olmadığı bir serbest bırakma. Kalçalarını kavriyorum, pelvik bölgesini kaldırıyorum, böylece lezzetli poposu yukarı doğru kıvrılıyor. Parmaklarımı külotuna sokuyorum ve alt dudağını sertçe ısırmasına neden olacak kadar yavaşça külotunu yağa bulanmış vücudundan aşağı çekiyorum. Kalçasının iç kısmında parlayan nem izi neredeyse tüm kontrolümü elimden alıyor. Çıplak kıkır havada, gözleri benimkilere kilitlenmişken dildoyu elime alıyorum. Korku ve arzu çarpışıyor ama hangisinin kazanacağını biliyorum. Çünkü Lily'yi tanıyorum.

"Çok büyük," diye fısıldıyor, nesneyi kıvrımları boyunca gezdirip kayganlığıyla cömertçe kapladığımda titriyor.

"Ben daha büyüğüm. Bu yardımcı olacaktır." Yapay penisin başı klitorisini sıyırdığında inliyor, yapay penisi tekrar aşağı kaydırmadan önce hassas çıkıntının etrafında döndüğümde titriyor. Dudakları ayrılıyor, dildonun başı bolca yağlanmış deliğinin içinde kolaylıkla kayboluyor.

"Mükemmel. Şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel amcığa sahipsin, *il mio fiorellino*," diye lezzetli bir şekilde inliyor ve yapay penisin daha fazlasını içeri kaydırırken bu sesi çıkarıyorum.

"Çok iyi," diye utangaçça fısıldıyor, gözleri sıkıca kapanırken elleri çarşafları kavlıyor.

"Daha ister misiniz, Bayan Sante?" İnliyor, titriyor, nefesi kesiliyor.

"Evet, Don Baba." Sözleri kontrolümü ele geçirirken elim hâlâ dildonun etrafında sıkıyor.

"Ne dedin sen?" Gözleri fal taşı gibi açılıyor ama yüzümde gördüğü şey onu korkutmuyor. Kalçalarını çevirerek dildoyu daha fazla içeri sokmaya çalışıyor.

"Evet dedim?" tatlı tatlı gülümsüyor, bilerek benimle oynuyor.

Elim kıcının sağ lobuna çarptığında yüzündeki şok ifadesi, çığlık atarken yerini coşkuya bırakıyor.

"Benimle oyun oynamayın, Bayan Sante. Ne?" Şaplak. "Yaptım." Şaplak. "Sen." Şaplak. "Söyle." Şaplak.

Orgazmın eşiğinde, kıvranırken kremi aşağıdaki çarşaflara damlıyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor, gözlerinde bir meydan okuma.

"Baba Dom." Sözleri elimi çözüyor ve dildoyu onun istekli amcığına sokuyorum, kıcına şaplak atarken sert ve hızlı bir şekilde içine sokuyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyor Lily, orgazmı yaklaştıkça vücudunun gerilmesine neden oluyor.

Öne doğru eğildim, yapay penisle onu acımasızca becerirken göğsüm sırtına yaslandı. Elim boynunun etrafında mükemmel yerini buluyor ve kulağına boşalması için komutu fısıldadığımda, zevki küçük vücudunu sararken altımda spazm geçirerek parçalanıyor.

Tahmin ettiğim gibi, kadını benim için mükemmel. Büyük onun sevdiği şey ve ben de ona tam olarak bunu vereceğim. Tek bildiği benim sikim ve benim boşalmam olana kadar tekrar tekrar.

Bölüm 35

Lily

Hayatımın en güçlü orgazmı, gevşek bedenim ters çevrilmeden önce tamamen dağılma şansına sahip değildi. Dominico'nun dilinin, orgazmımın sonucunu kucaklarken büyük yapay penisin kenarı boyunca sürüklendiğini görmek benden şok bir nefes alıyor. Bu ilk değil ve eğer şimdiye kadarki gecenin bir anlamı varsa, kesinlikle son da olmayacak. Nesneyi yanımdaki yatağa fırlatıyor, dilini alt dudağında gezdirirken bir yandan da anlayamadığım bir arzuyla bana bakıyor.

Daha önce hiç böyle bir cinsel partnerim olmamıştı. Benim ihtiyaçlarımı kendi ihtiyaçlarının önüne koyan biri. Eğer seks böyle bir şeyse, kesinlikle çok şey kaçırmışım demektir. Vücudumdaki her hücre şarkı söylüyor. Hareket ediyor. Kıvılcım saçıyor. Yaşıyorum.

Sahilden gelen serin esinti aşırı ısınmış tenime hoş geliyor. Sadece dakikalar önceki masaj ve orgazmın değil, Dominico'nun hassaslaşmış tenimin üzerinde gezinen bakışlarının da neden olduğu kavurucu cehennem, bundan sağ çıkıp çıkamayacağımı merak etmeme neden oluyor. Dominico'dan sağ çıkmak.

"Bunun hayalini kuruyordum, *il mio fiorellino*, seni becermenin. Daha önce benim cüssemle rahatça başa çıkabilecek bir kadınla hiç birlikte olmadım ama

İçimden bir ses beni mükemmel bir şekilde alacağını söylüyor," diye homurdanıyor ve ben ürperiyorum. Korkmuyorum bile. Beni ikiye böleceğini düşündükçe o kadar heyecanlanıyorum ve tahrik oluyorum ki, benden önce başka bir kadının bu pozisyonda olmasının kıskançlığı neyse ki gölgede kalıyor. Bu beni deli mi yapıyor?

"Sözlerimin seni daha da ıslatıyor olması, Lily Sante, senin benim için her açıdan ideal olduğunu doğruluyor. Hayatım boyunca seni bekledim."

Nutkum tutuldu. İnsanları öldürmüş, dünyanın en güçlü alfa erkeklerinden biri olan bir adam nasıl olur da beni yenilmez hissettirir? Değerli. Özel. Güçlü?

Bana yeterince iyi olmadığımı söyleyen küçük sesin yaşadığı yere sızmaya başlıyor. Yavaş yavaş, bu ses daha sönük ve daha fark edilmez hale geliyor. Dominico'yla tanıştığımdan beri bu adım adım gerçekleşiyor.

"Benim için hazır mısınız, Bayan Sante?" Dominico sırtarak kollarını bacaklarımın altından geçiriyor ve beni yatağın ucuna, ayakta durduğu yere doğru çekiyor. Sertleşmiş siki ağzımı kurutuyor.

"Kalk. Ellerini direğe koy." Tam üstümdeki tentenin siyah metal direğini işaret ediyor.

Ellerimin altındaki soğuk metal heyecanı daha da artırıyor.

Dominico bacaklarımı kollarının üzerinden geçiriyor, direktten sarkarken içimden bir gıcırtı çıkıyor. Ağırlığımanın çoğunu o taşıyor, beni pozisyonuma getirirken kaslı kolları kalçalarımın altında toplanıyor. Daha önce hiç böyle alınmamıştım ve sadece bu açının ne kadar derin ve nüfuz edici olacağını düşünmek bile sularımın akmasına neden oluyor. Bunu o kadar çok istiyorum ki kendimi zor tutuyorum.

Beni indiriyor ve onu girişte hissedebiliyorum, benden bir inilti çekiyor.

"Büyük horozum tarafından becerilmek için ne kadar heyecanlı olduğunu hissedebiliyorum, Lily. Suların şaftımdan aşağı damlıyor, küçük çiçek." Aman Tanrım. Gecenin sessizliğinde çok açık bir şekilde söylediği iğrenç sözleri, midemin çukurunda büyüyen duyguya katılmak için omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Bir orgazm oluşuyor ve o henüz içimde bile değil.

Mafyanın Don'u tarafından becerilmek üzereydim. Kocam tarafından. Dominico. "Baba Dom."

"Tekrar söyle." Dominico'nun gözleri yarık yarık, derinliklerindeki ölümcül bakış, ellerinin kıcımlı lezzetli bir şekilde sıkmasıyla birleştiğinde, şu anda onunla oyun oynamamam gerektiğini söylüyor. Oynamak da istemiyorum. Onun içimde olması için ben de en az onun kadar istekliyim.

"Baba Dom." Beni horozunun üzerine indirirken yüzünü bölen yavaş gülümseme muhteşemdi. Bu anı asla unutmayacağım. Asla. Yavaşça gerilen amıma soktuğu siki kadar hafızama kazınmış durumda. Ama daha fazlasına ihtiyacım var. Bana onunla baş edemezmişim gibi davranmayı bırakmasını istiyorum. Başa çıkabilirim.

"Çok iyi hissettiriyor," diye tereddüt ediyorum, yüzündeki ifade beni nasıl hissettirdiğini seslendirmeme şaşırdığını gösteriyor. Sözlerimin onun üzerinde de benim üzerimde bıraktığı etkiyi bırakmasını umuyorum. Belki de onu kontrolünü kaybetmeye itebilirim.

"Büyük aletinin beni germesi, doldurması çok lezzetli Dominico. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Kaşları kalkıyor ve istediğim şeyi düşünerek ilerleyişini durduruyor. Bakışlarını tutuyorum ve işine yarayacağını bildiğim şeyi söylemeden önce kaşımı kaldırıyorum. Yüksek sesle ve net. Kendimden emin.

"Lütfen, Dom Baba."

Ve aynen böyle, beni bıraktı. Beni boyuna geçirirken attığı coşku çılgılığı, dudaklarının benimkini kaplamasıyla çalınıyor. Aleti ve ağzı beni mahvediyor, içime öyle derin giriyor ki aklımı kaybediyorum. Her dalışında dibe vuruyor, beni daha derinden, daha sert, daha hızlı ve daha hızlı beceriyor, ta ki başım geriye yuvarlanana ve kendimi sayıklıyormuşum gibi hissedene kadar. Ve sonra parçalanıyorum, adını haykırırken uzun, kalın shaftının etrafında spazm geçiriyorum.

Direği kavrayışım gevşiyor ve sonra bırakıyorum, Dominico tarafından yakalanıyorum, beni yatakta dört ayak üzerinde olacak şekilde çevirmeden önce içimden kayıyor. Sonra tekrar içime giriyor, bu sırada elleri kıcımlı avuçlayıp beni açıyor. Daha önce hiç bu kadar yakından dokunulmamış bir girişte parmaklarını hissettiğimde sarsılıyorum.

"Rahatla, *il mio fiorellino*, sana zarar vermeyeceğim. Güven bana." Sesi gergin geliyor ve başımı salladığımda ateşli temposuna devam ediyor, itiş gücü içimde bir duygu dalgalanması yaratıyor - başka bir orgazm.

Parmağını büzülmüş deliğime soktuğunda kendimi kaybediyorum, o da öyle. Hızlı hızlı itiyor, sonra ben sikinin etrafında kasılırken o içime doğru sarsılıyor ve boşalmasının ilk patlamasını hissettiğimde orgazmımı tırmandırıyor, her damlasını sıkarken onu dışarı çekiyor.

"*Mi distruggi, piccolo fiore,*" diye fısıldıyor Dominico beni kendine doğru çekerken, yaptığımız karışıklık iç uyluğumdan aşağı ve kuma damlarken içimden kayarak çıkıyor.

Beni kaldırıyor, bacaklarım beline dolanıyor, sonra beni yavaşça öpüyor. Tutkuyla.

Bizi sahile ve kıyıya vuran suya doğru götürürken kulağıma "Sen benimsin" diye fısıldıyor.

"Temizlenme zamanı, ama hata yapma, bu sadece başlangıç. Artık sikimi ne kadar iyi aldığını bildiğim için açgözlüyüm. Doyumsuzum."

Ne kadar hassas olsam da, onun tehdidi vajinamın beklentiyle sıkılmasına neden oluyor. O haklı. O büyük ve bazı kadınların bundan nasıl hoşlanmayacağını anlayabiliyorum. Ama acı ve zevkin birleşimi benim çok hoşuma giden bir şeydi.

Bizi şaşırtıcı derecede sıcak olan suya soktu. Beni bırakmadı. Onun yerine bana sarıldı, gümüş grisi gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Yarın sizi adamda bir tura çıkaracağım. Görecek çok şey var. Ve seni becermek istediğim birçok yer." Bunu söylerken sırtıyor ve ben de gülüyorum, kendimi her zamankinden daha hafif ve özgür hissediyorum.

"Diğer anıları siliyor muyum?" Her zamanki kıskançlığımla soruyorum. Belki de söylediklerine inanmaya başladığım içindir. Benimle farklı olduğuna. Onun benimle farklı olduğuna.

"Hayır. Buraya hiç kimseyi getirmedim. Dante ve Nero'yu bile. Buraya genellikle yalnız gelirim. Kaçmaya ihtiyacım olduğunda."

"Neyden kaçmak için?" Onun gibi bir adamı yalnızlığa iten şeyin ne olduğunu merak ederek soruyorum. Benim tercih ettiğim alan burası ama herkes aynı şeyi hissetmiyor.

"Herkes. Don olmak her zaman etrafımın insanlarla çevrili olduğu anlamına geliyor ve bunların çoğu beni öldürmek istiyor. Şu anda bile, *ailem* dediğim insanlardan biri şüphesiz beni ortadan kaldırmanın bir yolunu planlıyor, böylece *ailenin* başına geçebilecek." Sözleri o kadar rahat ki, nasıl olup da

hayatı boyunca birçok kez tehdit edildi. O kadar çok ki bu artık sıradan bir olay haline gelmiş.

"Bunu kim yapmak ister ki?" Yakın çevremde tanıştığım tüm insanları düşünüyorum ama hepsi bana tehlikeli geliyor, bu yüzden kim olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Biraz çok kişi ama şu anda Rocco Bianchi. Bunu kanıtlayamam ama hislerim insanlar hakkında nadiren yanılır. Bunu sana söylüyorum çünkü sadece benden intikam almaya çalışırken bile dikkatli olmanı istiyorum. Beni kızdırma arzusun, benim dünyamdaki her erkeğin arkasındaki açık tehlikenin önüne geçmesine izin verme, *il mio fiorellino*, özellikle de artık karım olduğun için. Dikkatli olmalısın. Benim için ne kadar önemli olduğunu gerçekten biliyorlarsa, seni bana karşı kullanacaklardır." Gözleri önce öfkeyle sonra da kısa ama mevcut bir duyguyla titriyor: korku.

Bu adamda pek sık rastladığım bir şey değil ve bunun sebebi de benim.

"Ama böyle bir şey olmayacak, değil mi?" Eğer Dominico'ya bir şey olursa, ben ölmüş olurum. Komik olan ise, başka bir duygu onu geçtiği için bu düşüncenin ne kadar ikincil hale geldiği.

Onu seviyorum. Hayatımda beni gerçekten ben olduğum için gören ve beni ben olduğum için seven ilk insan, bana değer veren ilk insan. Eğer şu anda yanımda değilse, ölü bir insan olmak beni korkutmuyor bile. Onsuz bir hayatı hayal bile edemiyorum.

"Parayı bulursa, kendi tarafına geçecek insanları satın alacaktır. Ama ben her zaman hazırım. Uzun zamandır Don'um. Her zaman birileri benim yerimi almaya çalışır, o yüzden endişelenme." Parmağı güven verici bir şekilde yanağımlı okşuyor.

"Parayı nereden bulacak?" Bu adamların ticaretini yaptığı para birimi milyonlar olduğu için merakla soruyorum.

"Yeraltı seks ticareti sendikası. Bu ticaretten büyük miktarda para kazanılıyor ve bizim de dahil olmamızı istediğini biliyorum ama bu benim göz yumduğum bir iş değil. Onları kapatmaya çalışıyoruz ama yılanın başına ulaşamıyorum. Eğer onlarla bir anlaşma yaparsa, darbe yapmak için ihtiyaç duyduğu fonları elde edebilir."

Dominico'nun sözleriyle gözlerim açılıyor ve soğuk bir korku eli nefesimi kesiyor. Olamaz.

"Ne, Lily?" Dominico'nun gözleri yarılmış, duyuları ancak sürekli tetikte yaşayan bir adamın yapabileceği gibi tepkime odaklanmış.

Başımı sallıyorum, gözlerim duygudan sulanırken konuşamıyorum. Ben başımı boynuna gömerken o bizi sudan çıkarıp yatağa doğru taşıyor.

Aklımdan tehditler geçiyor. Beni sürekli hayatımdan endişe ettiren tehditler.

"Eğer uslu durmazsan, göz açıp kapayıncaya kadar seni değiştirebilirim. Senden daha iyi eğitilmiş biriyle. Diğerlerine katılmak istiyor musun, Lily? İstiyor musun, nankör sürtük!?"

Johnathan bana fiziksel saldırıda bulunmadan önce beni bununla tehdit ederdi. Ben bir korkaktım. Tüm kadınları tuttuğu 'eczaneye' gönderilmek yerine onunla kaldım. Onlara ne yapıldığını gördüm ve o kadar korktum ki kolay yolu seçtim. Onun yerine onunla kaldım. Ne kadar zayıf olduğumu düşündükçe ağlıyorum. "Küçük çiçek, neyin var?" Dominico yatağın örtüsünü çekip üzerime örttükten sonra beni kucağına alırken soruyor

Ben ağlarken.

"Onları orada bıraktım, tüm o kızları. Korkmuştum," diye fısıldıyorum, Dominico'nun bakışlarına karşılık veremiyorum.

"Hangi kızlar? Sen neden bahsediyorsun?" Dominico yumruğuyla çenemi hafifçe yukarı kaldırarak soruyor.

"Şu kızlar. Bunun bir parçası olanlar. Onları gördüm. Johnathan bana gösterdi ve uslu durmazsam beni oraya göndermekle tehdit etti. Ben de onunla kaldım. Tüm o kızlar acı çekerken bir korkak gibi onunla kaldım." Taşıdığım suçluluk duygusu sonunda beni ezerken yıkıldım. İtiraf ettim. Sırrımın bir kısmını söyledim. Sadece geri kalanını söylemem gerekiyor. Her şeyi durdurmanın bir yolu var.

"Johnathan'ı terk ettiğimde her şeyi aldım. Bütün kanıtları. Olaya karışan herkesi. Hepsi bir USB bellekte. Bu yüzden beni geri istiyor. Ama," diye başımı sallıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, "Ama bende değil. Onu dairede koridordaki vazoya sakladım. O son gün, onu terk ettiğimde, ne yaptığımdan şüphelendi ve bana saldırdı. Gözlerindeki bakışı gördüğümde ilişkimizde ilk kez karşılık verdim. Beni öldürecekti. Daha önce kaçtım

Onu geri almak. Çok üzgünüm, Dominico. Bütün o kızlar için. Hâlâ orada olmaları benim suçum."

"Eğer söylediklerin doğruysa, bu büyük bir olay Lily. Ve bu senin kendi başına çözebileceğin bir şey değil. Sen yanlış bir şey yapmadın. Tamam mı?" Burnumu çektim ve başımı salladım. Haksız değildi. Bu çok büyük boyutlarda bir skandaldı.

Senatör Johnathan Edward Williams, diğer birkaç üst düzey yetkiliyle birlikte Kuzey Yarımküre'deki en büyük seks ticareti sendikasının bir parçasıydı.

Ve bunu kanıtlayacak delillerim vardı.

Bölüm 36

Dominico

Telefonda muhasebecimle konuşuyorum, o da dün gece aldığımız sevkiyat hakkında ahkâm kesiyor. Genellikle, diğer tedarikçilerimize ve doğrudan müşterilerimize kaydırılan miktarlarla ne kadar para kazanacağımızı duymak günümün en önemli olayıdır. Ancak bunun yerini, mutfakta seksenlerin başından kalma bir şarkı eşliğinde dans eden, gururla karım dediğim 1.80 boyunda, kahverengi saçlı kadın aldı. Bir parça tostun üzerine kalın bir Nutella tabakası sürerken ona verdiğim iPad'de oynayan bir filme geri dönüş.

Bu gerçek Lily; sadece güvendiği kişilere ve sadece yüksüz olduğu zamanlarda ortaya çıkardığı yönü, ki bana Johnathan ve seks sendikasıdan bahsettiğinden beri öyleydi. USB belleği almadan gittiği için taşıdığı suçluluk duygusu nihayet azalıyor. Onun yokluğunda Lily gelişti. Bu, intikam alacağım şeylerin sürekli büyüyen listesine eklenecek bir başka şey. Bu Johnathan'ın işiydi. Lily'nin masumiyetini ona karşı kullandı, hayatta kalmak istediği için kendini kötü hissetmesini sağladı ve onu korkuyla kontrol etti. Bunu yaptığını biliyordum ama boyutları tahmin edebileceğimden de kötüydü.

Geceyi konuşarak geçirdik ve bir kez başladıktan sonra durmadı, benimle her şeyi paylaştı. Onunla ilgili elimdeki dosyadaki tüm detayları ve dosyanın asla kapsayamayacağı tüm yönleri - hissettiklerini, düşüncelerini, o daktilo edilmiş kelimelerin eksik olduğu her cümleyi dolduran duyguları. Hoş değildi ve hayatı zor geçmişti. Bu konuları bazen travma yaşamış pek çok kişinin yaptığı gibi mesafeli bir şekilde tartışsa da, benim için aynı mesafeyi taşımıyordu. Başımı salladım ve tüm doğru şeyleri söyledim, yük ondan bana geçti, intikamım için ayrılmış alana yerleştirilmek üzere. Tam dolduğunu düşündüğüm anda, daha fazla yere ihtiyaç duydum. Yakıt için daha fazla yer.

Ama kötü şeyler yapan kötü bir adam olduğum için bu karanlık duygularla başa çıkabilirdim. Benim Lily'm ışıktan yaratılmıştı, kot şort ve çiçekli pamuklu bir üstle dans etmek ve özel bir adadaki mutfakta akortsuz şarkı söylemek için yaratılmıştı - saf masumiyet. Onu koruyacaktım. Bedeli ne olursa olsun, yozlaşmasının intikamını alırdım. İkramından bir ısırık almasını, anın tadını çıkarırken gözlerinin kısa süreliğine kapanmasını izliyorum. Böyle yaşamak. Kıskanıyorum, ama bu şekilde, onun bu kadar yakınımda olmasıyla, onun aracılığıyla vekaleten yaşayabiliyorum. Bir hediye.

"Dominico?" Muhasebecim, Davide adında yaşlı bir İtalyan, dikkatimi tekrar elimdeki konuşmaya çekiyor.

"Şimdilik böyle iyi. Gelecek hafta tekrar geleceğim ve bu konuyu daha detaylı konuşabiliriz." Yeni eşime ve bana mutlu bir balayı diledi ve benim gibi bundan kurtulmaya hevesli bir şekilde görüşmeyi sonlandırdı.

Sabah çoktan olmuştu. Küçük çiçeğim yükünden kurtulduktan sonra kumsaldaki yatakta kollarımda huzur içinde uykuya daldı. Onu içeri, önümüzdeki bir hafta boyunca paylaşacağımız yatağa taşıdığım anda neredeyse hiç kıpırdamadı - burada kimseyle paylaşmadığım bir yatak. Hatta Lily'den önce yıllardır bir kadınla aynı yatağı paylaşmamıştım. Yine de onun yanında kendimi doğal hissediyordum ve genellikle uykularıma eşlik eden kâbuslar artık ortalıkta görünmüyordu.

Kolum beline dolanıp onu kendime doğru çekerken, neredeyse tostunu düşürerek sıçradı.

"Aman Tanrım, çok korktum," diye gülüyor, kollarımda dönerken eliyle göğsünü sıvazlıyor.

Tostundan bir ısırık alıyorum, bakışları her hareketimi takip ediyor ve dudaklarımda kalıyor.

"Burada senden ve benden başka kimse yok. Korkmanı istemiyorum." Başını sallıyor ve ısılt ısılt gülümsüyor.

"Keşfedecek miyiz?" Heyecanı bulaşıcı ve bu adanın her yerini binlerce kez görmüş olsam da, onunla birlikte deneyimlemek farklı olacak. Onunla paylaşmak buraya ilk kez geliyormuşum gibi hissettirecek. Varlığıyla her yeri boyayacak, sonsuza dek benim değil bizim yapacak. Onu mümkün olan en iyi şekilde dönüştürecek.

"Sen hazır olduğunda." Onu etrafımda döndürüyorum, küçük kıkırdaması kulaklarıma müzik gibi geliyor. Buraya genellikle sessizliğin tadını çıkarmak için gelirdim. Bu milyon kat daha iyiydi.

On dakika sonra, bizi okyanusa bakan bir uçurumun tepesine götürecek olan ormandaki bir patika boyunca yürüyoruz. Küçük çiçeğim mırıldanıyor, bu ses ara sıra onun ilginç bulduğu bir şeyi işaret etmesiyle kesiliyor, ki bu sık sık oluyor. Küçük dairesindeki bitkilerden onun doğayı sevdiğini anlamalıydım. Açan her çiçeği inceliyor, hayranlıkla bakıyor ve ben de kendimi onun yanında eğilmiş, yüz ifadelerini ezberlerken buluyorum. Yaratmak için mahvettiğim bir dünyada Lily ile birlikte olmak, her şeyi ilk kez renkli görmek gibiydi.

"Aman Tanrım, Dominico, tut şunu," diye haykırıyor, elindeki kır çiçekleri buketini elime tutuşturarak ormanın hafifçe büyümüş bir bölümüne doğru ilerliyor, taşıdığım sırt çantasındaki diğer on tanesine eşlik edecek bir tahta parçasına ulaşmaya hevesli. Bana rüzgar çanı yapılacağı söylendi. Dante ve Nero beni şimdi görselerdi ne derlerdi diye düşünerek gülümsüyorum, elimde çiçekler, yüzümde aptalca bir sırıtma, ormanımda gezinen bir meleğe bakıyorum.

Tahta parçasını geri alıyor ve bana doğru geri dönerken onu muzaffer bir edayla havada tutuyor.

"Bu çok güzel! Bak kenarı ne kadar pürüzsüz." Yüzüme doğru tutuyor ve ben de sırtıyorum.

"Oynayabileceğin pürüzsüz bir tahta parçam var."

Sırtıyor, benden uzaklaşırken kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırıyor, belki de bir sonraki ifadesine vereceğim tepkiyi tahmin ediyor.

"Mmm, ama bu büyük ve sert," diye alay ediyor, bir adım daha geri çekilirken tahta parçasını imalı bir şekilde okşuyor. "Belki de bunun yerine bununla oynamalıyım... Baba Dom."

Benimle alay ediyor ve dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktığında hamlemi yapıyorum. Çığlık atıyor, spor ayakkabılı ayaklarının üzerinde dönerek ilerideki açıklığa doğru koşuyor. Bu Lily'yi seviyorum. Cesur. Eğlenceli. Özgür. Büyük bir ağaca doğru yöneliyor, belki de arkasına saklanmayı umuyor. Ama fazla uzaklaşamıyor. Bacaklarım daha uzun ve ben daha hızlıyım. Bir kolumla onu havaya kaldırdığımda gülüyor, diğer elim hâlâ kır çiçekleriyle meşgul. Onu vücuduma doğru çekiyorum ve elimi serbest bırakarak koleksiyonunu, tüm sopalarını içeren sırt çantasıyla birlikte yakındaki bir ağaç kütüğüne yerleştiriyorum.

"Benden kaçamazsın. Seni her zaman bulacağım." Onu tutuşumu gevşetiyorum ve o da dönüyor, kızarmış yüzü mükemmel görünüyor.

"Peki şimdi bana sahip olduğuna göre, benimle ne yapacaksın?" Dudaklarını ıslatıyor ve hemen o eğlenceli atmosferin yerini, artık fazlasıyla alıştığım bir duygu alıyor. Saf, su katılmamış arzu. Tuttuğu odunu alıp sırt çantasına doğru fırlatıyorum, aynı eli alıp artık sertleşmiş olan sikimin üzerine koyuyorum.

"Sanırım sana sunacağım şeyin çok daha zevkli olduğunu göreceksin. Ve daha büyük. Giysilerini çıkar. Şimdi."

Sanki yalnız olduğumuzdan emin olmak istermiş gibi etrafına bakıyor.

"Burada kimse yok, *il mio fiorellino*. Sadece sen ve ben varız. Ne istersen yapabilirsin. Ne istersen söyleyebilirsin. Sadece kendin olabilirsin."

Bir anlık bir şaşkınlık oldu, sonra tereddütle birlikte kayboldu.

Yavaşça şortunun düğmelerini açıyor, yere inişini külotu takip ediyor. Ben de gömleğimle birlikte onu takip ediyorum ve ayaklarının dibinde biriken yığının üzerine bırakıyorum.

Bakışları çıplak bedenimi tarıyor, benimkiler de onunkileri. "Beni becermeni istiyorum Dominico. Sertçe. Kendini tutmanı istemiyorum."

Hay sikeyim. Küçük çiçeğim benden kontrolü tamamen kaybetmemi istiyordu. "Bana zarar vermeyeceksin. Düşündüğünden daha güçlüyüm."

Homurdanıyorum, onu kaldırırken mesafeyi kapatıyorum, onu bana sarılmaya zorluyorum.

"Biliyorum. Her zaman biliyordum."

Bizi ağacın altındaki gölgeli, kalın çimenli bir alana götürüyorum, ikimizi de aşağı indiriyorum, böylece ben onun üstünde duruyorum.

Ben daha bir şey yapamadan Lily beni itiyor, pozisyonu tersine çevirip onun üstte olmasını sağlıyor. Kalçalarımın üzerine oturdu, gözleri ve elleri hemen sikimin üzerindeydi. Hay sikeyim. Kontrolü bu şekilde ele geçirirse ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

"Sizin için çoktan ıslandım Bay Sante," diyor, kalçalarını öne doğru kaydırarak sikimin shaftına doğru kayıyor, sözlerinin gerçekliği tenimde parlıyor.

"Sizin için çoktan sertleştim, Bayan Sante," diye tekrarlıyorum dün gece söylediğimiz sözleri.

Kendini kaldırıyor, beni tam altına yerleştirirken niyeti açık, beklentiyle ucumdan precum sızıyor. Yavaş gitmesini bekliyorum, ama her zamanki gibi onu hafife alıyorum, kendini tamamen kılıfına sokarken derin bir nefes çekiyorum, kabzasına kadar, bu açının sağladığı derinlikte yüksek sesle çığlık atıyor.

O kadar sıkı ki çok erken boşalmamak için zihinsel bir savaş veriyorum. Özellikle de sırtı kavisli ve göğüsleri her aşağı yukarı hareketinde zıplarken. Öne doğru döndüğünde, saçları etrafımızda dalgalanıyor, bu lanet bir fantezinin gerçekleşmesi gibi. Kalçalarını bana karşı gıcırdatırken gözleri sımsıkı kapalı, sikime binerken ileri geri sallanıyor. Dairesel hareketler birbirini takip ediyor ve başparmağım klitorisini okşadığında gözleri açılıyor.

"Çok yaklaştım," diye inliyor Lily, hareketleri sarsıntılı ve daha az koordineli hale geliyor.

Kalçalarını kavriyorum, onu hafifçe kaldırıp sert ve hızlı bir şekilde içine girdiğimde yüz ifadesi yerini şaşkınlığa bırakıyor. Etin etle buluşma sesi açıklıkta yankılanıyor, ıslak tokat sesi onun inlemeleri ve görsellerle birleşerek en çılgın hayallerimin bile eşleşemeyeceği bir senaryo yaratıyor.

"Siktir," diye inliyor, kalçalarım sikimin üzerinde zıplarken durmuyor, hızla yaklaşan bitiş çizgisine doğru yarışırken tenimizde ter oluşuyor.

Çığlık atıyor, aynı anda boşalırken amcığının duvarları sikimi boğuyor, ben ona sürtünürken kalçalarını benimkine doğru zorluyor, içini ılık boşalma akışıyla boyuyor. Bu

Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde patlayıcı ve yoğunluğu, böyle bir şey yaşamadan nasıl bu kadar yıl geçirdiğimi merak etmeme neden oluyor.

Gevşek vücudu öne doğru düşüyor ve ben onu kollarımın arasına alıyorum, pürüzlü nefeslerimizin eşitlenmesini beklerken vücutlarımız hala birleşmiş durumda. Hay sikeyim. Bu yeniydi. Hiç böyle boşalmamıştım. Birlikte. Sertçe. Yoğun bir şekilde. Bunu değiştiren aşk duygusu olmalı. Aklımdan geçenleri okuyor olmalı ki kendini nazıkçe kaldırıyor ve sonra gülümsüyor, bir şey söylemeye hazırlanırken kızarıyor. Bir kez daha beni şaşırtıyor.

"Sei il mio primo amore, Dominico. E sarai l'ultimo." İtalyancası kötü ama kelimeler o kadar tatlı ki bunu telafi ediyor.

"Doğru mu söyledim? Bu sabah baktım ve pratik yapıyordum, ama belki de yanlış söyledim?" diyor, kızarması arttıkça telaşlanıyor.

Yüzünü avuçluyorum, gülümserken başparmağım pembe yanaklarını okşuyor.

Kahretsin, umarım bunu asla kaybetmez.

"Mükemmeldi. Sen mükemmelsin. Ve evet, ben de aynı şekilde hissediyorum. Sadece seninle olan hislerim sayesinde daha önce hiç kimseyi gerçekten sevmediğimi fark ettim."

"Sei il mio primo amore, Lily. E sarai l'ultimo," diye tekrarlıyorum. Sen benim ilk aşkımsın. Ve sen benim sonuncum olacaksın.

Bölüm 37

Lily

"Peki gençken ne olmak istiyordun?" Dominico'nun sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve yanındaki hamakta yaşadığım neredeyse uykudan beni çekti.

Başımı çevirip ona bakıyorum, gözleri sözde okuduğu bir kitaba yapışmış. Belki de aynı anda hem dinleyip hem okuyabiliyordur? Bunu ona hiç yakıştıramadım. Bu kadar çok şey yapabilmesi şaşırtıcı. Ve son birkaç gündür bu adada, onun adasında yalnız olmak tam da bunun altını çizdi. Dört farklı dil konuşmasının yanı sıra, işletme ekonomisi alanında yüksek lisans derecesine sahip, Michelin tarzı yemekler pişirebiliyor ve beni hiç kimsenin yapamadığı kadar anlamsızca becerebiliyor. Tamam, sonuncusu kabul edilebilir bir şeydi. Tam olarak deneyimli değildim, ama daha önce bunu bir kusur olarak görürken, şimdi bunun için minnettarım. Dominico'yla yaşadığım her deneyim ilk deneyim gibiydi. Ve bir şekilde, sanırım aynı şey onun için de geçerliydi. Bana hep tuhaf tuhaf bakıyordu, sanki onu şaşırtıyormuşum gibi. Ya da duyguları onu şaşırtıyormuş gibi. Tıpkı şu anda bana baktığı gibi, bana sorusunu cevapsız bıraktığını hatırlatıyordu.

"Ah, şey, hedeflediğim belirli bir meslek yoktu. Daha çok sahip olmak istediğim bir iş gibiydi. Bir bitki ve kitap dükkânı. İnsanların kitap ve bitki satın alabileceği bir yer. İnsanların oturup birlikte kitap okuyabilecekleri kanepeler, koltuklar ve masalar. Tüm bitkilerin arasında. Sessizliğin ortak etkinliğinde birlikte olmak gibi. Belki bir kahve ve kek. Bilirsiniz işte, onun gibi bir şey." Neden bahsettiğimi bildiğini ima ettiğimde kaşları komik bir şekilde kalktı. Aynı rüyayı görmemize imkân yoktu.

"Kulağa hoş geliyor. Ve sana yakışıyor." Her zamanki gibi alaycı bir ton yoktu. Johnathan'a rüyamı anlattığımda yüzüme gülmüş, bunun ne kadar çocukça ve saçma olduğunu söylemişti.

Bu, Dominico'ya bu kadar kolay anlattığım gerçeğini daha da şok edici hale getirdi. Johnathan'ın tepkileri artık beni Dominico'ya bir şey söylemekten alıkoymuyordu. Farkına vardığımda gülümsedim.

Dominico'ya tekrar baktığımda telefonunu çıkarmıştı. Biriyle mesajlaşıyor olmalı ki birkaç dakika sonra bir bildirim sesi geliyor.

"Tamamdır. Davide satın almak için mükemmel mülkü bulacak ve sonra biz olacak var tasarımcılar gel içinde ve yapmak o tam olarak olarak sen

hayal ettim."

Eğer yatıyor olmasaydım, çenem yere düşecekti.

"Ne?" Sözlerinin şoku biraz geçtikten sonra sonunda ağızımdan çıkmayı başarıyorum.

Dominico bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Planty kitap dükkânı," diyor yavaşça, sanki anlamam gereken şey buymuş gibi.

Doğrulduğumda neredeyse hamaktan düşüyordum, ayaklarım beni sabit tutmak için yere basıyordu.

"Bana bir dükkân alıyorsun. Böylece 'Lily's Coffee Nook'u açabileceğim."

"Evet, eğer böyle adlandırmak istiyorsan. Hoşuma gitti." Bu konuda o kadar rahat ki ciddi olup olmadığını anlamakta zorlanıyorum.

"Ciddi misin?"

Kaşları çatılıyor ve sanki deli olan benmişim gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ölümcül. Neden? İstemiyor musun? Her zaman iptal edebilirim."

"Hayır," diye neredeyse bağıríyorum, söylediklerimi nankörlük olarak algılamasından korkuyorum. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Oturuyor, onun yükseliş i benimkinden çok daha zarif.

"Neden olmasın? Sen benim karımsın, değil mi?" Başımı sallıyorum, o da elini umursamaz bir tavırla havada gezdiriyor. "Öyleyse sorun nedir?"

"Sadece... hiç kimse benim için bu kadar güzel bir şey yapmamıştı. Hiç." Gözlerim doluyor ve geri çekilmelerini umarak gözlerimi kırptıştırıyorum.

"*Il mio fiorellino*. Sana her zaman böyle davranılmalıydı. Bir kraliçe gibi. Ne yazık ki öyle olmadın ve sana bundan daha kötü davranan herkes bunun bedelini ödeyecek. Ancak bu bana ilk olma fırsatını verdi. Yine de bu pisliklere herhangi bir hoşgörü kazandıracak bir davranış değil, ama yararlanacağım bir fırsat."

Kulağa iş gibi gelmesine neredeyse güleceğim. Ama bu Dominico. Sert ve yumuşak hepsi bir arada. Örtülü tehditlerle süslenmiş iltifatlar. Başkalarına yönelik tabii ki.

"Yani, devam ediyor muyuz?" Başparmağı ekranın üzerinde duruyor, cevabım onun için çok basit, benim içinse muazzam.

İstesem de yüzümdeki gülümsemeyi silemem.

"Harika. Anlaştık. Eve gittiğimizde tekrar bakarız." 'Eve' derkenki rahatlığı gülümsememi genişletiyor. Ama aynı zamanda geleceğin tehdidi de beliriyor. Artık evliyim. Artık Bayan Sante'yim, mafya babasının karısı. Benim için yaratılan bu yeni gelecekte nasıl bir rol oynamam bekleniyor?

"Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydik." Dominico beni okuyup şüphelerimi sezdiğinde şaşırmamalıyım. Her zamanki gibi hızı beni şaşırtıyor ve ben daha ciyaklayamadan beni kucağına alıp ikimizi de hamağına geri oturtuyor. Düşmediğimiz gerçeğı şaşırtıcı. Onun yerine göğsüne rahatça uzandım, hareket ettiğimiz tek göstergesi hamağın hafifçe sallanmasıydı.

"Ne zaman istersen buraya gelebiliriz." Eli sırtımı nazikçe okşuyor ve kokusu beni sararak anında sakinleşmemi sağlıyor.

"Seni gerçekten rahatsız eden ne?" Her şeye sahip olan bir adama böyle bir şeyi nasıl açıklayacağımı düşünerek derin bir nefes alıyorum. Kim

Her şeyi. Güçlü. Önemli. Etkileyici. Ve kocam.

"Şimdi ne olacak? Bundan sonra ne olacak?" Kıkırdarken göğsünden çıkan gümbürtü tüylerimi diken diken ediyor. Tanrım, bu kadar basit bir eylemin bu kadar seksi olması nasıl mümkün olabilir? Belki de bunu bu kadar nadir yapıyor olması ve sebebinin ben olmam onu bu kadar bağımlılık yapıcı kılıyor.

"Eve gideriz, dükkânını açarız, karnın çocuklarımla dolana kadar sürekli sevişiriz, durularız, tekrarlarız ve sonsuza kadar mutlu yaşarız." Sanki bunun nasıl gerçekleşeceğini hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi kalçalarını şakacı bir şekilde sallıyor. Bu tamamen gereksiz. Planın bu yönünü gayet iyi biliyorum.

Kendimi yukarı itiyorum, çenemi sıkıttığım ellerime dayayıp ona bakıyorum. Gümüş grisi gözleri, ara sıra tepedeki ağacın yaprakları arasından sızan güneşte parlıyor. Çok rahat görünüyor, bu da genellikle takım elbise içinde kaşlarını çatarak dolaşan adamla tezat oluşturuyor.

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun ama değil. Sen....well, sen sensin -Mafyanın başı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama aptal değilim. Tehlikeli ve kavramsal olarak tırmanamayacağım bir dağ gibi geliyor. Oraya, senin olduğun tepeye nasıl çıkacağım? Hiçbir şey bilmiyorum. Mafyanın başıyla evli olmak şöyle dursun, mafyanın bir parçası olmakla ilgili ilk şeyi bile bilmiyorum. Dışlanmış biri olduğumdan bahsetmiyorum bile. Çoğu insan beni burada istemiyor bile. Peki ya polisler beni yakalarsa ne olacak? Ne söylemem ya da söylememem gerektiğini bilmiyorum. Ya beni sorguya çekerlerse ya da senin hakkında onlara bir şeyler anlatmamı isterlerse? Ya bir hata yaparsam?"

Saçmalamaya başlıyorum ve sanki şu anda benzer bir sorgulamadan geçiyormuşum gibi tansiyonumun yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Şşşt, dur, *il mio fiorellino*. Sakin ol. Birincisi, zaten benimle birlikte o mecazi dağın tepesinde. İkincisi, kimse sana elini süremeyecek. Ben hayattayken olmaz."

"Peki ya ölürsen?" Sesim çatlıyor ve gözyaşlarım kabarcınca gözlerimi kaçırıyorum.

"Bana bak," diye emrediyor Dominico, sesi sert ama şefkatli. Gözlerimdeki camsı bakış duygusal durumumu anlaması için gereksiz olsa da itaat ediyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Beni alt etmek o kadar kolay değil, inan bana."

Parmağımı göğsündeki yara izlerinden birinin üzerinde gezdiriyorum, varlığı bunu kanıtlıyor. Parmakladığım dairesel yara izi, üç yıl önce bir çatışmada aldığı kurşun yarasından kaynaklanıyor. Parmağım hemen yanındaki uzun, kalın yara izine gidiyor; on üç yaşındayken babası ona küçük bir eşleştirme bıçağı fırlattığında oluşmuş. İki farklı tehlike türü, ama yine de tehlike. Parmağım birinden diğerine geçiyor, her birinin artık bildiğim bir hikâyesi var. Dominico sorduğum her soruya cevap vermeye çok açıktı, hiçbir şeyi geçiştirmiyor ya da ballandırmıyordu. Sanırım beni olacıklara hazırlamaya çalışıyordu. Alışmak zorunda olduğum gerçekliği tamponlamanın bir anlamı yoktu.

"Ayrıca, Nero, Dante ve Matteo sadece Don'a sadık değiller. Bana da sadıklar. Ve benim için önemli olduğunu düşündüğüm herkese. Bu da sensin. Eğer bana bir şey olursa, sana bir şey olmasına asla izin vermezler."

Beni rahatlatmaya çalıştığını biliyorum ama onun artık etrafta olmadığı bir senaryoyu duymak beni kötü hissettirmekten başka bir işe yaramıyor. Ancak, bir ihtimal üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Şimdi buradaydık ve burada yalnızken yapmak istediğim son şey, henüz gerçekleşmemiş bir şey için endişelenerek vakit geçirmektir.

Kendimi kaldırıp ona bakıyorum, göğsünü sertçe dürttüğümde gülümsüyorum, bu da çelik bir levhayı dürtmek gibi hissettiriyor.

"Eğer sana bir şey olursa, seni kendim öldürürüm," diye tehdit ediyorum, en iddialı tonumu kullanmaya çalışarak.

"Bu doğru mu, küçük çiçek? Peki bunu tam olarak nasıl yapacaksın?" Kıcımlı avuçlayıp imalı bir şekilde sıkıyor, kaşları sorgulayıcı bir şekilde kalkıyor.

"Başka biriyle yatacağım," diye tehdit ediyorum, kıcıma sertçe şaplak attığında gülüyorum. "Onu öldürmek için geri döndüğünde, seni öldüreceğim."

Hırlıyor ve sonra parmakları karnımın kenarlarındaki gıdıklanma noktasına odaklanıp beni kahkaha krizine sokuyor. Vücudumun her yerini biliyor ve bu da bir istisna değil. Bunu iki gece önce keşfetti ve şimdi bir silah gibi kullanıyor. Son kırk sekiz saat içinde hiç bu kadar çok gülmemiştim.

"Bu am sadece bana ait," diye uyarıyor, parmakları bacaklarımın arasında zaten uğuldayan ıslak noktayı sıyırmak için kıvrılıyor.

"Söyle." Zaten gerçek olan bir şeyi itiraf etmemi emrederken parmakları bedenimi okşuyor, ateşliyor. Öne doğru eğiliyorum, gözlerim onunla kilitlenirken dudaklarım kızarıyor.

"Amım senindir, Dom Baba." Ve kalbim de öyle.

Bölüm 38

Dominico

Adanın büyük bir bölümünü dolaşmış olmamıza rağmen, ona göstermek istediğim bir yer daha vardı. Onun tatlı amını kendi amım olarak sahipleneceğim bir yer daha. Bütün ada artık onun ve benim için bir anı defteriydi. Her fırsatta sikişiyorduk ve bundan hiç yorulmuyorduk. Onun cinsel iştahı da benimki kadar doyumsuzdu - her yönden paraleldi. Hayatım boyunca onu beklediğim yalan değildi ve şimdi onu bulduğuma göre, başka türlüünü hayal edemezdim.

Villaya girdiğimde beni duymuyor, parlak, uzun kahverengi saçları omuzlarına dökülmüş ve bir elmayı ısırırken mırıldanırken zıplıyor. Görsel olarak hiçbir şeyi Lily'nin yaptığı şeyi yapması kadar çekici bulmamışımdır: yaşamak, var olmak, var olmak, özellikle de hiçbir endişesi yokken.

Kolumu onun minik beline doladığımda ve elmasından kocaman bir ısırık aldığımda bu sefer zıplamıyor.

"Hazır mısın?" Tezgâhtan sırt çantamı alıp omzuma atarak soruyorum. Döndüğümüzde cansız nesnelerle dolu olacağına şüphe olmayan bir çanta.

"Hazırım," diyor, heyecanı bana da bulaşıyor.

Villadan çıktığımızda, ön verandanın hemen dışındaki bir dalda asılı duran, burayı evi gibi gören ve artık Freddy adını verdiği minik peygamberdevesini selamlıyor. Kıyıya vuran deniz kabuklarının yanından geçiyoruz, bazıları toplanıp durulandıktan sonra şimdi verandanın önünde kuruyor. Bana en çok sevdiklerini gösteriyor, onlara bu onuru kazandıran farklı renk ve desenleri işaret ediyor. Deniz kabuklarının yanı sıra, çoğu dalgaların ve kumun sürtünmesiyle yumuşamış bir plaj camı ve plaj ahşabı koleksiyonu var. Bunların yanında ormandan toplanmış odun parçaları var.

Sonra, çiçeklerin, deniz kabuklarının ve hatta suyun fotoğraflarını çekti. Bu nesneleri güzelliklerini ve mükemmelliklerini sergileyecek şekilde yakalamak için bir gözü vardı. Kumun üzerindeki bir kütük bile doğru açıda ve doğru miktarda ışıkla yakalandığında güzelleşiyordu. Hiçbir zaman fotoğraf çektmeyi seven biri olmadım ama şimdi pek çok fotoğrafın odağındayım; tek başıma ya da onunla birlikte mükemmel arka planı bulduğumuzda poz veriyor, zamanlayıcıyı ayarlıyor ve hızla koşarak zamanında yetişmeye çalışıyorum. Benimle, bizimle ilgili çektiği fotoğraflar sanki başka bir insana bakıyormuşum gibi hissettirdi. Yüzümde normalde çok az olan gülümseme neredeyse her birinde belirliyordu. Gülümseme olmasa bile bakışlarım ona sabitlenmişti ve oradaki sevgi, onun bana bakışına da yansıyor.

Birbirimize aşığız. Gerçekten ve içtenlikle. O beni seviyor. Buna inanamıyorum. Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

İki tarafı büyük kayalarla çevrili dar bir patikada yürürken "Neredeyse vardık mı?" diye soruyor ve dikkatimi şimdiki zamana geri çekiyor.

İleriden gelen su sesi yakın olduğumuzu gösteriyor. "Evet, sadece biraz daha ileride," diye cevap veriyorum, onun arkasında yürümenin bana sağladığı manzaranın tadını çıkararak. Bol güneş ve deniz sayesinde teni hafif, parlak bir bronzluğa sahip ve saçları rüzgârda dalgalanıyor, bu da onu seksi küçük bir cadaloz gibi gösteriyor. Gözleri ışıldıyor ve yüzündeki gülümseme neredeyse kalıcı. Umarım Lily'nin böyle hissetmesini sağlayabilirim: güvende ve kendinden emin. Birkaç dakika sonra, nefesi hedefimize ulaştığımızı gösteriyor - kesinlikle seveceğini bildiğim bir hedef. "Dominico, bu harika!" diye bağırıyor, bir aşağı bir yukarı zıplarken

Onun yanında duruyorum. İçinde durduğumuz lagün pırıl pırıl,

Diğer uçtaki pürüzsüz kayaların üzerinden çağlayan şelale sayesinde sürekli taze kalan berrak mavi su. Suyun kenarının bir tarafında kıvrılan uzun, düz bir taş çıkıntısının üzerine birkaç sandalye, küçük bir masa ve hatta iki hamak için yeterli alana sahip bir güverte inşa ettirdim. Dün ikinci hamağı, yakınlarda yaşayan ve girişine izin verilen tek kişi olan adanın bekçisi Jaco'ya kurdurdum. Onun sayesinde taze yiyecek ve içecekler de hazırlandı ve küçük çiçeğimle ilk gerçek randevum için mükemmel bir ortam yaratıldı.

"Sanki şu anda bir peri masalını yaşıyor gibiyim," diyor hayalperest bir şekilde, suyun sıcaklığını test etmek için eğilerek.

"Aman Tanrım, su mükemmel. İçeri geliyor musun?" diye soruyor, üstünü ve şortunu çoktan çıkarmış. Rocco'yu neredeyse öldürdüğümde giydiği sarı bikiniye benzer bir bikini giyiyor ama bu ona tam oturuyor. Holly'nin ona ödünç verdiği harika olsa da, onun çok daha büyük göğüsleri için çok küçüktü.

"Elbette," diyorum, eşyalarımı bırakıp dalmadan önce gömleğimi çıkarıyorum.

"Gel, sana bir şey göstermek istiyorum." Şelaleyi işaret ettiğimde gözleri parlıyor. Ona doğru yüzdükçe su sığılıyor ve sonunda ayaklarımız taşa değiyor. Hafif eğimden yukarı, çağlayan suyun taşla buluştuğu noktaya doğru yürüyoruz. Elini tutup onu suyun altına, diğer tarafa doğru çekerken Lily kıkırdıyor.

Gözlerindeki suyu siliyor ve benim bile eşsiz olduğunu kabul ettiğim bu manzara karşısında gözleri hemen açılıyor. Mağaranın çatısındaki büyük bir delik güneş ışığının içeri girmesine izin veriyor ve muhtemelen mağaranın kenarı boyunca büyüyen pembe ve sarı çiçeklerin nedeni de bu. Şelalenin ağzından, güneşin ulaştığı yerden, mağaranın kenarından kıvrılıp ortada buluşan, çiçeklerden ve eğrelti otlarından oluşan bir ekosistem, hepsi de gözün genellikle göremediği bir yerde gelişiyor.

"Bu... bu başka bir şey." Lily'nin sözleri arkamızdan akan sudan zar zor duyuluyor ama yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor: hayranlık dolu. Ayağa kalkıp gördüğü bir sonraki ilgi çekici şeye doğru ilerlemeden önce eğilip bir eğreltiotu yaprağını nazikçe okşuyor.

Tüm bunları daha önce de görmüştüm, o yüzden bunun yerine takıntıma odaklanıyorum. Narin görünen ama burada, bir mağarada çok az çabayla gelişen şeylere hayranlıkla bakmasını izliyorum. Bunları bu kadar büyüleyici bulmasına şaşmamalı. Tıpkı bu kırılğan çiçekler gibi, benim küçük çiçeğim de narin görünüyor ama onlar gibi güçlü. Hayatta kalıyor. Uyum sağlıyor. Ekildiği yerde büyüyor. Ve beslendikçe gelişiyor. Amacım onun bu durumda kalmasını sağlamak. Mağarayı bir saat keşfettikten sonra lagüne dönüyoruz.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyorum, o suda bir denizkızı gibi yüzerken dışarı çıkıyorum.

Güverteye çıkıp kendime bir viski dolduruyorum ve onun serin suyun tadını çıkarmasını izliyorum. Saçları dağılmış, etrafında bir hale gibi süzülüyor.

"Su çok ferahlatıcı," diyor birkaç dakika sonra, güvertede durup saçlarını açarken.

Şampanyanın mantarını açıp ona uzatıyorum. Gülümsüyor, başını yana eğiyor ve bana şüpheyle bakıyor. "Bunu saklamak isteyeceğimi nereden bildin?"

"Seni tanıyorum, *il mio fiorellino*. Duygusalsın. Ayrıca sırt çantanda bir biblo için daha yer var," diye şaka yaparak ona bir kadeh şampanya uzattım.

"Bize. Aşkımıza." Gözleri bu duyguyla dans ediyor ve yudumlamadan önce kadehlerimizi tokuşturuyoruz.

Dilimdeki acı tadın anormal olduğunu çok geç fark ediyorum. Hay sikeyim. Kaslarım kan akışıma giren toksine tepki verirken viski bardağı elimden kayıyor.

"Lily," diye homurdanıyorum, ilacın vücudumdaki etkilerini hissederken gözlerim parlıyor. Yavaş yavaş kaslarımın geri kalanı felç oluyor ve sonunda yere yığılıp masadaki eşyaları yere düşürüyorum. Başım masadayken, Lily'nin gözlerinin açılmasını dehşetle izliyorum, dakikalar önceki tüm neşe panikle birlikte kayboluyor. Sonsuza dek hafızama kazınacak bir bakış.

Gürültülü bir gümbürtüyle güverteye çarpıyor, zaten orada olan cam parçalarına katılıyor ve onu görüş alanından çıkarıyor. Ya kafasını çarptıysa? Ya garip bir şekilde yere düşüp bir yerini kırarsa? Onun orada yattığını, belki de yaralandığını ve benim ona yardım edemeyeceğimi düşündüm.

Çünkü zehirlendim ve çoktan yok olduğunu sandığım bir öfkeyi ortaya çıkardım. Babam hayattayken taşıdığım bir öfke. Bu nasıl oldu? Nasıl oldu da bir an cennetteyken bir an sonra cehenneme düştüm? Yine de, lagünün karşı tarafından gelen bir ses dikkatimi çektiğinde, biriken öfke hızla korku içinde bir arkadaş buluyor. Görüşüm bulanıklaştı ama bize doğru koşan üç adamın dış hatları net bir şekilde seçilebiliyordu.

"Çabuk olun. Burada olduğumuzu biliyorlar," diyor adamlardan biri, İtalyan aksanıyla kalınlaşmış sesiyle. Şerefsizler. Bu içeriden bir işti; bundan neredeyse eminim. Ama yaklaştıklarında bana doğru ilerlemek yerine, hedefleri benden sadece birkaç metre ötede güvertede baygın yatan karım oluyor. Hareket etmek için mücadele ediyorum, içimde öfke ve korku dönüyor, içlerinden birinin Lily'yi kaldırıp baygın halini omzuna atmasını izliyorum, onu umursamayan birinin pervasızlığıyla. Kahretsin, önce onu öldüreceğim.

"Kahretsin, sanırım gitmeliyiz, bir şey duydum," diyor içlerinden biri, sesindeki gerginlik bir grup düşük seviyeli serserinin beni alt ettiğini ima ediyor. Bunlar profesyonel değildi. Lily'yi yakalamak için gönderilmiş akılsız aptallardı. Başka bir şey olsalardı, daha iyi bir şey olsalardı, önce beni öldürürlerdi. Gerçek bir profesyonel beni asla canlı bırakmazdı. Neler yapabileceğimi bilseler bile.

Daha önce gittiğimiz patikadan gelen bağırışlar adamları koşturuyor, ama sahip oldukları avantajın çok fazla olacağından korkuyorum. Adımı çağıran sesler netleşip yakınlaştığında, gelenlerin Nero, Dante ve Matteo olduğunu fark ettiğimde hissettiğim sevinç kısa sürüyor. Zehir sistemime pompalanıyor ve görüşümü odaklamak için mücadele ediyorum ama işe yaramıyor. Bilincimi kaybetmeden hemen önce aklımdan son düşünceler geçiyor.

O ellerinde. Lily'im ellerinde.

Bölüm 39

Lily

Zaman kavramım yok, bilinçsizlik nöbetlerim zamanın büyük bir kısmını alıyor. Uyanık olduğumda tüm vücudum sanki bir kamyon çarpmış gibi ağrıyor. Bunun sebebinin taşındığım yol olduğunu hayal ediyorum. Bazen dikkatsizce bir omzun üzerinden atılıyorum ve bunun sonucunda oluşan kaburga zedelenmesi asla geçmiyor. Tekrar yere, kamyonu ya da beni hangi kirli yüzeye koyarlarsa koysunlar, vücudumun ona ne kadar sert vurduğuna pek aldırmış edilmiyor.

Ama hareket bir süre önce durdu, bu yüzden sanırım sonunda olmamız gereken yerde olmalıyım.

"Lily." Yakınımda fısıldanan isminin sesi sonunda gözlerimi açmaya zorluyor.

Bir an için yönümü şaşıırıyorum, kör olabileceğimi düşünürken kalp atışlarım hızlanıyor, ancak bunun görüşümü çalan bir göz bağı olduğunu fark ediyorum. Kollarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama pozisyonumdan dolayı uykuya dalmışlar. Yavaşça sırt üstü dönüyorum, vücudum ne kadar kötü muamele gördüğünü anlatırken yüzüm buruşuyor. Sadece bu küçük hareket bile beni yoruyor ve bir süre hareketsiz yatarak kendime gelmeye çalışıyorum.

"İyi misin?" Tanıdık sese cevap vermeye çalışıyorum ama sadece hırıltılı bir ses çıkıyor. Boğazım o kadar kuru ki zımpara kağıdı gibi hissediyorum.

Kan akışını sağlamak için çalışıyorum. Gençken bir kafeste geçirdiğim zaman işe yarıyor; bu senaryo olması gerektiği kadar sıra dışı değil. Kollarımdaki kasları yavaş yavaş karıncalanma şiddetlenene kadar çalıştırıyorum. Dakikalar geçiyor ve sonunda ellerimi ve kollarımı hareket ettirebiliyorum. Göz bağınyı çekip çıkarmak gözlerimin karanlığa alışması için biraz zaman alıyor. Kendimi yukarı itiyorum, sırtım soğuk metal direklere dayanıyor ve şüphelendiğim gibi gerçekten bir kafeste olduğumu doğruluyor. Sanki hayatım bu senaryoyla yeterince dolu değilmiş gibi.

Bir el omzumu kavradı ve eğer sesim kayganlaştırıcı eksikliği nedeniyle etkisiz hale gelmemiş olsaydı, çığlık atabilirdim.

"Şşşt, sakin ol, benim, Holly." Kalbim rahatlayarak genişliyor, yalnız olmadığımı fark ediyorum. Ancak bu his kısa sürdü. O da en az benim kadar tehlikede.

"İşte, bu son parça." Bana buruşmuş bir şişe uzatıyor, ağırlığından içindekinin az olduğunu anlıyorum. "Yanımdaki kız, Violet, bayılmadan önce bunu bana verdi."

Kapağını açıp son yudum suyu içiyorum, ağzım keyifle şakıyor. Bir anda kaçırılmadan önceki son anlarıma geri dönüyorum. Adaya. Lagün. Şampanya. Dominico. Benim Dominico'm. Beni aldıktan sonra ona zarar verdiler mi? Onu öldürdüler mi?

"Neredeyiz?" Mırıldanmayı başarıyorum, boğazım bu küçük kullanımdan dolayı çığlık atıyor.

"Bilmiyorum. Violet da yeni, o yüzden hiçbir şey bilmiyor."

"Dominico," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım ister istemez yüzümden aşağı akarken

Eğer nemi kaybetmeyi göze alabilirsem.

"Şşş, eminim o ve diğerleri bizi arıyordur." Holly'nin sesi sonlara doğru tizleşiyor, bu da onun da benim kadar endişeli olduğunu gösteriyor. Genelde çok güçlüdür. Eğer korkuyorsa, o zaman bu gerçekten kötü.

"Ne kadar oldu? Buraya nasıl geldin? Yattaydın." Çok fazla sorum var ama hiçbirini mantıklı gelmiyor.

"Birkaç gün oldu ama emin değilim. Nero ve Dante bu şerefsizlerin adada olduğunu öğrendikten sonra ayrıldıklarında bayıltıldım ve tekeden alındım. Beni birkaç adamımızla bıraktılar ama bizi götüren her kimse beklediğimizden daha fazla ateş gücüyle geldi. Hazırlıksız yakalandık, Lily."

Kahretsin. Bu planlanmıştı. Birisi nerede olduğumuzu biliyordu ve adadaki sınırlı güvenliğimizden yararlanacak kadar da yüzsüzdü. O zaman içeriden biri yapmış olmalı, çünkü bunu sadece *aile* bilebilirdi.

Gözlerim karanlığa alıştığında, büyük kare bir odada olduğumuzu görüyorum. Kafes ayakta durmak için yeterince yüksek olmadığından, kalçalarımın üzerinde debelenip duruyorum. Uzak taraftaki bir gürültü dikkatimizi çekiyor, bir kapı açılıyor, bir düğme çevrilmeden önce diğer taraftan gelen ışık içeri süzülüyor. Kör edici ışığa alışmaya çalışan gözlerimi açık tutmak için m ü c a d e l e ediyorum.

Üç adam bize yaklaşıyor, içlerinden birini tanıyorum.

"Rocco?!" Holly soluk soluğa, ama Dominico'nun bana anlattıklarından sonra ve bunun içeriden bir iş olduğuna dair son düşüncelerimi göz önünde bulundurduğumda, çok şaşırdığımı söyleyemem.

"Ne yaptın sen?" Kafeslerimize yaklaşırken soruyorum.

Kibirli kahkahası odada yankılanırken yanındaki iki adam da kahkahaya katılıyor. Biri diz çöküp son kafesteki kadına bakıyor.

"Bu kim patron?" Adam kasıklarını avuçlarken dudaklarını şehvetle yalıyor. İğrenç.

"Ona öyle bakmayı kes." Rocco kaşlarını çatarak başını hafifçe sallarken, sözlerim adamdan alaycı bir tepki almamı sağlıyor.

"Dominico seni iyi eğitmemiş. Arkandan konuşmanın sana ne kazandıracağını göstermem gerekecek." Başını yanımdaki adama doğru eğiyor, o da kafesime yaklaşıp açıyor. Sinmeye zahmet etmiyorum. Bu durumla daha önce de karşılaşmıştım. Faydası olmadı.

"Sen korkusuz küçük bir şeysin. Yoksa aptallık mı? Belki de Dominico'nun karısı olarak yenilmez olduğunu düşünüyorsun. Bunu test edelim mi, *piccola puttana*?"

Rocco beni kolumdan tutup zorla öne doğru çekerken kolum kafesin çerçevesini sıyrıyor ve akan kan kafesin üzerine damlıyor.

yere. Hâlâ bikiimin içindeyim, gözleri vücudumda dolaşırken kendimi açıkta hissediyorum.

"Dominico seni öldürecek." Holly'nin tehdidi Rocco'nun bir kez daha kıkırdamasına yol açtı.

"Eğer hayatta kalırsa. Don'un durumunun tehlikeli görüldüğünü duydum." Bu haber karşısında kalbim sıkışıyor. Viskiye içeceğini biliyorlardı. Dozu arttırmış olmalılar. En azından hayatta, ama ne kadar süreyle? Sonunda aşkı bulduktan sonra bu şekilde benden koparılacağına inanamıyorum. Hayatım nasıl bu kadar adaletsiz olabilir?

"Onu ipe çekelim. Bence ona bir ders vermenin zamanı geldi. Gerçi görünüşüne bakılırsa," diyor eğilip sırtındaki bazı yara izlerine dokunarak, "daha önce de birileri ona ders vermeye çalışmış. Belki bu sefer işe yarar."

"Patron, ne dediğini unutma. Ona dokunmamalıyız." Rocco'nun yanındaki adam, Rocco kafasına silah dayamadan önce cümlesini zar zor bitirdi.

"Kimin için çalışıyorsun, Gabbrio? Ona mı, bana mı?" diye gürler, sesi ölümcüldür.

"Sana, patron. Sana." Rocco başını sallar, onu itmeden önce uzun bir süre Gabbrio'nun gözlerinin içine bakar.

"Dediğim gibi, onu ipe çekin." Gabbrio aceleyle kolumdan tutup beni yukarı çekerek ileriye doğru sürüklüyor. Gözlerim sıvaya zincirlerle tutturulmuş ve kan sıçramalarının süslediği bir duvara doğru kayıyor. Yanımızda, aynı pis duvara dayalı, garajlarda görebileceğiniz türden çekmeceli metal bir el arabası var. Ya da bir korku filminde.

Rocco Gabbrio'ya, "Sırtını bana dön," diye emrediyor, o da beni duvara yaslayıp önce bir, sonra da diğer bileğimi zincirlerin ucunda asılı duran kelepçelere geçiriyor. Boyum çok kısa olduğu için, kol düğmelerinin bileklerime batmasını önlemek için parmak uçlarımda durmam gerekiyor.

Rocco bana doğru yürürken Holly durması için bağılıyor, kısa bir süre sonra da çığlık atıyor. Göz ucuyla diğer adamın hâlâ orada olduğunu, Holly tekrar çığlık atmadan önce uzun siyah bir nesneyi kafesin içine doğru ittiğini görüyorum. Onu şok ediyor.

"Dur," diye yalvarıyorum, kızın acı içinde kafesinin küçük sınırlarına doğru sarsılmasını izliyorum.

"Onun için endişelenme. Kendin için endişelen." Rocco'nun yanımdaki varlığı daha fazla korku uyandırmalı, ama bu durum karşısında hissizleştiğim gerçeği ondan daha korkutucu.

İçinde çeşitli kırbaçlar olan ilk çekmeceyi açtı. Kahretsin. Daha önce kemerle vurulmuştum ve bu kötüydü. Açıkça bu amaç için tasarlanmış bir nesne on kat daha kötü olacaktır. Bakışlarımı yukarı çekip bana sırttan adamın gözleriyle buluşurken yüz hatlarımı düzeltiyorum.

"Mmm, ne kadar çok seçenek var," diyerek bakışlarını çekmeceye geri çeviriyor. Benden bir tepki alma tatminini ona yaşatmamalıyım. Bu tür insanların aradığı bir ödüldür - verdikleri cezaya karşılık almaya çalıştıkları ödül.

Avucundaki hissi test etmek için çeşitli kulpları kavrarken bakışlarımı tekrar çekmeceye bırakıyorum.

"Bu." Seçtiği işkence aletini çekmecedan çıkarıyor ve kalbim sıkışıyor. Bu canımı yakacak. Uçlarında büyük düğümler olan üç ince deri şerit var. Sanırım çekmecedeki diğerinden daha iyi. Onda malzemenin içine örülmüş küçük çivili metal toplar var.

Rocco bana yaklaşıyor, vücudu benimkinden birkaç santim uzakta ve bikini üstümü yerinde tutan ipi çektiğini hissediyorum. Çekip çıkardı ve yere fırlattı.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, boştaki eliyle göğüslerimden birini kavıyor ve kulağıma fısıldarken sıkıca sıkıyor.

"Sakin bayılma, *piccola puttana*. Burada işimiz bittiğinde sana farklı türde bir dayak atacağım." Kasıklarını arkama sürüyor, oradaki sertleşme öğürmeme neden oluyor.

"Seni kaltak." Tepkim hoşuna gitmemiş olacak ki geri çekiliyor ve bir sonraki duyduğum şey kırbacın sırtımla temas etmeden önce çıkardığı vınlama sesi oluyor. Dudağımı sertçe ısıyorum, acı temas noktasından fışkırıp alevlenerek gözlerimi yaşartırken kan çekiyor.

"Dur!" Holly'nin bir kez daha bağırıldığını duyuyorum, şok geçirirken çıkardığı vızıltı bir başka kırbacın acısıyla bastırılıyor.

O kadar acıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum ve sadece bu hareket bile acıyı daha da artırıyor. Göğsüm kanlı duvara bastırıyor

Sanki bedenim kaçmaya çalışıyormuş gibi. Ama kaçış yok. Ta ki altıncının acısı sonunda karanlığı da beraberinde getirene kadar. Sevgilimin yüzüyle dolu bir karanlık. Dominico.

Bölüm 40

Dominico

Bir hafta oldu. Lanet olası bir hafta. Bu günlerin dördü hastanede geçti ve vücudumdaki zehir hala akmaya devam ediyor, beni halsiz ve yorgun hissettiriyor. Lily'm Holly ile birlikte aramızdan alınalı bir hafta oldu. Onlara, ona, benim küçük çiçeğime neler olabileceğini düşünmek bile midemi bulandırıyor. Ya ona zarar veriyorlarsa? Ya daha kötüsünü yapıyorlarsa?

Şehri paramparça ediyordum. Adamlarım, bilgi sahibi olabileceğini düşündüğümüz o kadar çok rakibimizi yakalamış ve işkence etmişti ki, artık sayısını unutuyordum. Kanlı ve yarılmış eklemlerim öfkemin kanıtını taşıyordu. *Karımın* gözümün önünde kaçırılmasına duyduğum öfke.

Onu korumam gerekiyordu. Ve ben onun kaçırılmasına izin verdim.

Yumruğum masamın üst kısmına öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, ortasından aşağıya doğru bir çatlak oluşuyor. Neredeyse gülümsemek istiyorum. En azından gücümün geri geldiğini gösteriyor. Hayatta olduğum için şanslıydım. Doktorlar buna mucize diyordu. Viski şişesini kurcalayan şimdi ölü olan adam, benim boyutlarımdaki bir adamı öldürmek için gereken dozu yanlış hesaplamış ve yaşama isteğimi hafife almıştı. Özellikle de şimdi

yaşamaya değer birini buldum. Onu ve onu kaçıran kişiyi bulma konusundaki kararlılığım olmasaydı, muhtemelen şimdiye kadar iki ayağım bir pabuca girmiş olurdu.

Bunun arkasında kimin olduğunu tahmin etmek zor değildi. Rocco ve bazı adamları ortadan kaybolmuştu. Massimo Bianchi akıllıca davranarak kardeşinin faaliyetleriyle arasına mesafe koymuş, Rocco ve arkadaşlarını *aileden* ve Üç Aile'den sürgün eden bir sürgün ilanı yayınlamıştı. Artık Rocco'ya yardım eden herkes en ağır sonuçla karşılaşacaktı: ölüm.

Bu da Rocco'nun bu işe karıştığından şüphelendiğim diğer kişiye, Senatör Johnathan Williams'a güvenmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Neyse ki Lily bana bu durumu çözecek ve onu geri almam için gereken kozu sağlayacak bazı bilgiler bırakmıştı. Hâlâ saklı olduğunu tahmin ettiğim USB bellek - yoksa Johnathan muhtemelen Lily'yi geri almak için bu kadar hevesli olmazdı - beklenmedik bir müttefik sayesinde elimize geçmesine dakikalar kalmıştı: Basilio'nun kız kardeşi Francesca. Francesca binadaki tüm daireleri temizlemekle görevli temizlik ekibiyle arkadaştı; kendisinin de kaldığı binada Lily ile bu şekilde tanışmıştı.

Güvendiği temizlikçilerden birine, Claire adında bir kadına yüz bin dolar ve North Side Gentlemen's Club'da bir iş teklif etti. Annesi hasta olduğu için kadının acilen paraya ihtiyacı vardı, bu durumdan faydalanabilirdim.

"Parayı aldı. Yoldalar," dedi Nero, ofisime girerken ve en az benim kadar sert görünüyordu. Kadını ellerindeydi. Resmi olmasa da, gözleri olan herkes Holly'nin ona ait olduğunu söyleyebilirdi. Belki de bu olay ikisini de duygularını kabul etmeye sevk ederdi.

"Cenaze hazırlıkları nasıl gidiyor?" Yatta kaybettiğimiz adamları ve onların ailelerini düşündükçe ruh halim daha da kötüleşiyor. Adamlarımdan on tanesi öldü. Kimsenin canı bağışlanmadı, kaptan ve mürettebatının bile. Teknenin durumu bir hikâye anlatıyor. Adamlarımız savaşımadan ölmediler. Karşılıklı ateş açıldı ve yatın kapsamlı bir onarımına ihtiyacı var. Ama bu can kaybıyla kıyaslanamaz.

Yıllar önce Don yapıldığımdan beri. İntikam alınacak çok şey var. Şimdilik ailelerine iyi bakılmasını sağlayacağım.

"Her şey hazır. Tören planlandığı gibi saat yedide gerçekleşecek," diye cevap verdi Nero, karşıma oturup masamdaki çatlağa baktı ama hiçbir şey söylemedi. Dün bütün odasını mahvettiğini duymuştum, yani bana söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Dante içeri girer, her zamanki neşeli tavrı yoktur. Yanındaki adam Matteo gibi o da olanlarla ilgili ağır bir suçluluk duygusu taşıyordu. Lily'nin koruması olarak ona karşı bir bağlılık geliştirmişti, bu da onu korumasını daha kişisel hale getirdiği için izin verdiğim bir şeydi. Lily'nin kaçırılmış olması onu üzmüş ve kontrolü dışında olmasına rağmen başarısız olduğu hissine kapılmasına neden olmuştu. Onlara tekne kalmalarını emrederek bizi savunmasız bir duruma sokmuştum. Bu benim hatamdı. Düşmanlarımı hafife almıştım ama bu bir daha olmayacaktı.

Dante, Matteo'yla birlikte Nero'nun yanına otururken, "Güvenliği üç katına çıkardım ve maaş bordromuzdaki polisler kilisenin yakınında konuşlanacak," dedi.

Dante boğazını temizliyor ve söyleyecek bir şeyi olduğunu görebiliyorum, hoşuma gitmeyecek bir şey. "Tükür onu," diye emrediyorum, bardağımdaki son likörü geri atıyorum; boğazımdan aşağı inerken oluşan yanma hoşuma gidiyor.

"Bazı söylentiler var ve ben daha ileri gitmeden önce, adamlarım zaten dışarıda bunu takip ediyor."

Başımı sallıyorum ve elimi havaya kaldırarak devam etmesini işaret ediyorum.

"Rocco ya da ona benzeyen biri dün gece South Shore rıhtımımızın yakınlarında görüldü." Daha dik oturuyorum, bu senaryo beni şaşırtıyor. Neden burada yüzünü göstermeye cüret etsin ki? Eğer Lily ile birlikte değilse, o zaman Lily hangi cehennemdeydi? Lily onun kozu, yani eğer hâlâ onunla birlikte değilse, bu ya Lily'nin öldüğü anlamına gelir -ki bu senaryoyu düşünmeyi reddediyorum ve midemi bulandırıyor, az önce içtiğim likörü dökmekle tehdit ediyor- ya da her ne plan yapılıyorsa onun dışında olduğu anlamına gelir.

Bu endişelerimden herhangi birini dile getiremeden, uzaktan bağırان adamlar bakışlarımı odanın köşesindeki, özellikle de kapıya bakan kamera sistemine çekiyor. Siyah, plakasız bir SUV

diğer tarafta oturuyor, etrafı güvenliğimizle çevrili. Silahları çekilmiş olan aracın içindekiler açıkça davet edilmemiştir. Bu nedenle kapının çalınması ve ardından korumalarımızdan birinin içeri girmesi beklenmedik bir durum değildir.

"Patron, böldüğüm için özür dilerim. Ama bunu bilmek isteyeceksiniz. Mancuso kardeşler kapıda. Aradığımız birinin ellerinde olduğunu söylüyorlar. Rocco." Ayağa kalkıp ofisten çıkıp ön kapıya yönelmeden önce bakışlarımız değişti.

"Onları içeri alın. Silahsız olsunlar," diye emrediyorum, nöbetçi iki yönlü telsizinden mesajı iletiyor.

Buraya gelmeleri bir risk ve eğer silahlarını bırakırlarsa, bu iki şeyden biri anlamına gelebilir. Sahip oldukları her neyse, durumdan eminler ya da çaresizler. Muhtemelen bölgemizin kapısından içeri adım atmak için ellerindeki her şeyi kullanmak istiyorlar.

Girişte durup arabanın yanaşmasını izliyoruz, kurşun geçirmez olduğu belli olan renkli camlar görüşümü engelliyor. Motor kapanıp kapılar açılana kadar tam bir dakika geçiyor.

Mancuso kardeşler ikiz olabilirdi, eğer birinin siyah saçları ve diğerinin de aynı siyah saçları olmasaydı ama gri benekli olmasaydı. İri yarılar, benim kadar mürekkeple kaplanmışlar ve düşman topraklarında silahsız olmalarına rağmen hayranlık duyduğum bir özgüvenle hareket ediyorlar.

"Dominico Sante," diyor ağabey, selamlamak için elini kaldırmadan önce bir adım öne çıkarak. Elini tutuyorum, kısa ve sıkı bir tokalaşma oluyor.

"Ben Elio Mancuso, bu da kardeşim Enzo Mancuso." Kardeşini işaret ediyor, o da öne çıkıp aynı sertlikle elimi sıkıyor. Kalın Sicilya aksanı bana burada büyümediklerini söylüyor.

"Bunu içeride halledelim mi?" Arkamı dönüp içeri girmeden önce cevap vermelerini beklemeden öneriyorum. Ofisimin yanındaki toplantı salonuna doğru yürüyorum, masanın başına oturuyorum, ağabeyim karşımda, kardeşi de onun solunda oturuyor. Dante ve Nero yanımda, Matteo ise kapının yanında otururken puromu kesip yakıyorum.

"Bana geldiniz," diye hatırlatıyorum onlara, puromu üflerken gözlerimle onları süzüyorum.

"Bir sorununuz olduğunu anlıyoruz. Size yardımcı olabileceğimiz bir durum." Kardeşler birbirlerine bakıyor, sonra biri elini cebine atıp bir fotoğrafı masaya uzatıyor. Rocco, bağlı.

"Rocco. Onu arıyorsun. Biz de öyle." Siktir. "Arıyorduk" ya onu yakaladıklarını ya da öldüğünü gösteriyor. Her iki durumda da benim için bir sorun. Lily'nin nerede tutulduğunu biliyor olabilir, bu yüzden hayatta olması tercih edilir. Yüz hatlarımı düzeltiyorum, çok erken bir şey belli etmek istemiyorum.

"O elimizde." Ellerinde koz var ama bedeli ne?

"Neden onu arıyordun?" Rocco'nun kendini başka nelere bulaştırmış olabileceğini merak ederek soruyorum. Küçük kardeşin yüzünde önce öfke sonra da korku ifadesi görmeyi kesinlikle beklemiyordum. Görünüşe göre Elio duygularını kendine saklamakta çok daha becerikli.

"Ben de senin gibi birini arıyorum. Karınızla aynı yerde tutulduğunu düşündüğümüz, bizim için önemli birini." İkisi arasında kısa bir bakış alışverişı oluyor. "Kız kardeşimiz Violet."

İlginç. İhtiyaçları benimki gibi kişiseldi ve bu benim için iyi bir şeydi. Kişisel nedenler karşı taraftaki insanları müzakerelerde daha esnek ama aynı zamanda daha tehlikeli kılardı.

"Yerlerini biliyoruz, birkaç saat öncesine kadar iyiydi. Ancak bu büyüklükte bir kurtarma görevini hızlı bir şekilde üstlenecek kaynaklara sahip değiliz. Bir anlaşmaya varabileceğimizi umuyordum. Size bu bilgileri verip kurtarmaya yardımcı olacağız ve karşılığında bir ittifak kuracağız. Evlilik yoluyla mühürleniriz." Elio o kadar sakın konuşuyor ki, önerdiği şeyin çocuk oyuncağı olduğunu düşünebilirsiniz.

Nero boğazını temizlerken Dante sakalını sıvazlıyor, hepimiz olayların bu şekilde gelişmesine şaşıyoruz. Rakip bir mafya ailesiyle ittifak yapmak duyulmamış bir şeydi. Ancak Sicilya mafyasıyla yapılacak bir ittifak şu anda karşı karşıya olduğumuz arz fazlası ve aşırı stok tutma sorunlarını ortadan kaldırabilirdi. Eğer fazla stokları kaydırmaya başlarsa, daha az depolama alanına ihtiyacımız olur ve bu da büyük miktarlarda stok tutmanın yetkililer nezdinde yarattığı riski azaltır.

"Ben zaten evliyim, peki aklınızda tam olarak kim var?" Bu fikri düşünerek soruyorum. Eğer Lily'yi bana geri getirecekse, bunu yapardım.

bir şey hakkında.

"Patron yardımcınız ve kaptanınız evli değil." Elio yanımdaki iki adamı işaret ediyor, ikisi de bu öneriye tepki vermemiştir.

"Ben yaparım." Dante'ye bakıyorum; açıklaması ve tereddüt etmemesi şaşırtıcı bile değil. Nero'nun aşık olduğunu biliyor ve Nero ona baktığında rahatladığını görebiliyorum. Ve suçluluk duygusunu.

"Bize bir dakika izin verin," diyorum birbirlerine bakıp ayağa kalkan kardeşlere, Matteo'nun onlara eşlik ettiği kapıya doğru ilerliyorlar.

"Ben yaparım," diye tekrarlıyor Dante, biz onu değerlendirirken bakışları Nero'dan bana kayıyor. "Bu iyi bir iş. Stokları taşıyabilirler. Kârımızı ikiye katlarız ve en azından bu şekilde bölge için onlarla sürekli savaşmayız. Mantıklı."

"Hayır diyebilirsiniz, biz de başka bir yol buluruz." Bu sözleri söyledim ama kendime o kadar da güvenmiyordum. Kadınlarımızı geri almak için en iyi fırsatımız bu. Gülümsüyor ve sonra kahkaha atıyor, eski Dante'nin bir kısmı parlıyor.

"Elimizdeki en iyi ipucu bu. Dua edelim de bu Violet denen kadın görünüş olarak ismine yakışsın. Yoksa bir metres tutmak zorunda kalacağım," diye şaka yaparak durumu hafifletmeye çalışıyor. Sanki ondan yapmasını istediğimiz şey önemsiz bir şeymiş gibi. Kelimenin tam anlamıyla yeraltı dünyasının iki tarafını birleştiren bir yapboz parçası olacaktı. Yeni bir tarihin parçası. Bu çok büyük bir baskı, onun kaldırabileceği bir yük değil.

İkimiz de gülmeyince gülümsemesi azalıyor ve ciddiyeti geri geliyor.

"*Ailem* için en azından bunu yapabilirim, Dominico. Senin için. O Don'un karısı. Bunu yapmak benim için bir onurdur." Sözleri samimi ve ses tonu daha fazla tartışmaya yer bırakmıyor. Kararını vermiştir.

"Peki," diyorum, Dante'nin omzunu şefkatle sıvazlarken ayağa kalkıyorum. Salondan çıkıp iki kardeşin sessizce beklediği fuayeye doğru ilerliyoruz.

"Dante kız kardeşinle evlenecek. Sana söz veriyorum. Anlaşmayı daha sonra resmi olarak sonuçlandıracağız. Kız kardeşinin, benim ve Holly'nin iyiliği için zaman çok önemli," diyorum ve elimi önce Elio'ya sonra da Enzo'ya uzatıyorum.

"Bu vesileyle ve bu konuda en az sizin kadar ciddi olduğumuzu bilmeniz için bir hediyemiz var. Ancak, başlangıçta olduğundan daha kötü bir durumda olabilir. Yine de ihtiyacımız olanı almak için bu gerekliydi," diyor en büyük kardeş dışarı çıkıp başka bir plakasız siyah cipin beklediği kapıyı işaret ederken.

Kapıların açılmasını emrediyorum ve araba yanımıza yanaşıyor. Bagaj otomatik olarak kalkarken kardeşler aracın arkasına doğru yürüyorlar.

Onları takip ediyoruz ve ilk fark ettiğim şey yanık et, ter, idrar ve dışkı kokusu oluyor. Kokunun kaynağı bagajdaki şeffaf plastik bir çarşafın üzerinde çıplak ve hırpalanmış bir halde cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyor. Bilinci yerinde değil ve durumuna bakılırsa ölmek üzere olmalı. Öne doğru eğildim ve ancak boynundaki dövmeyi gördüğümde kim olduğunu anladım: Rocco.

Bu acıyı çektiren ben olmadığım için üzgün olsam da, bu ikisinin ona çektirdiği işkenceye gülümsemekten kendimi alamıyorum. Artık vücuduna hala bağlı olan tırnakları ya da ayak tırnakları yok, ki bunlar da çok fazla değil. Saçlarının büyük bir kısmı, kafa derisinin bir kısmı ve sağ kulağının bir bölümü kayıp. Bacaklarında, yanık et kokusunun sebebi olan, ete defalarca değen kızgın kalemlerden kaynaklanan ciddi yanık izleri var. Cinsel organları sanki o bölgeye defalarca yumruk atılmış gibi şişmiş. Hay sikeyim. Bu kapsamlı bir işti. İstedikleri buysa, bu ikisine istediklerini herkes verebilirdi.

"Etkilendim," diyorum dürüstçe, başımı eğerken geri adım atıyorum, yanımdaki iki muhafız hemen harekete geçiyor. Onu dışarı çıkarırken plastiğin kenarlarından tutuyorlar.

"Bunu gördüğünüzde onu geri isteyeceğinizi düşündük," diyor Enzo bıkkın bir şekilde, telefonunu bana uzatırken nihayet konuşuyor.

Ben oynat tuşuna basarken Matteo, Dante ve Nero yaklaşıyor.

Kan sıçramış bir duvara bağlanmış, sırtı bize dönük Lily'mi gördüğümde kalbim sıkışıyor. Rocco ona arkadan yaklaşıyor. Üzerinde hâlâ sarı bikinisi var ama kirli ve zar zor örttüğü vücudu yara bere içinde. Hay sikeyim. Yaralanmıştı. Ona zarar vermişler. Onu incitti, diye düşünüyorum, şimdi bizden bir metre ötede yerde yatan şerefsizce bakarak. Göt herif kızın bikini üstünün ipini çekip gevşetiyor ve göğsünü sertçe sıkmadan önce yere atıyor.

Lily'nin irkilmesini gerektirecek kadar sert, ama irkilmiyor, sırılsıklam bakışı bana bayıldığını söylüyor.

"Sakin bayılma, *piccola puttana*. Burada işimiz bittiğinde sana başka türlü bir dayak atacağım," diye tehdit ediyor, kendini Lily'nin arkasına sürüyor. İçimi tam bir öfke kaplıyor, video devam ettikçe daha da kötüleşiyor. Boşta kalan elim yumruk oluyor ve kırbacın ilk darbesi zaten yaralı olan derisine isabet edip eti parçalayarak kanın dışarı çıkmasını sağlarken yanımdaki adamlar kaskatı kesiliyor. Yine de ses çıkarmıyor ama altıncı kırbahta bilincini kaybediyor, başı garip bir şekilde yana düşüyor. Devam ediyor, ancak on ikinci kırbahta kamera dışından biri girdiğinde duruyor, kayıt o noktada bitiyor.

"Doktor Warren'ı ara. Hazırda beklemesini istiyorum," diye talimat veriyorum Nero'ya, telefonu kafası karışmış görünen Enzo'ya verirken.

"Ölmek onun için çok kolay olurdu. Doktorum bunun gibi bok parçalarını rahatsız edici bir şekilde hayatta tutmakta ustadır. Uzun süre ölümün kıyısında kalmasını sağlayacağım. Ben tatmin olana kadar, ki bu hiçbir zaman olmayabilir," diye açıklıyorum, aralarında etkilenmiş bir bakış alışverişi oluyor.

"Şimdi. Gidip kadınlarımızı geri alalım."

Bölüm 41

Lily

"Neden hâlâ iyileşmedi?" Johnathan. Hiç duymamayı umduğum bir ses.

"Ona çok sert vurdu, defalarca. Etrafına bak, bu oda tam olarak iyileşmek için yapılmamış. Yaralar enfeksiyon kapmış. Bundan daha iyisini istiyorsan, onu lanet olası bir hastaneye götür," diyor Doktor Maserow, Johnathan'ın ses tonundaki açık tedirginliğe rağmen sesi sakın.

Doktor Maserow 'eczane'deki tek doktor. Muhtemelen bu yüzden Johnathan'la bu şekilde konuşabiliyor. Ancak, gerçekten lisanslı olduğundan şüpheliyim. Dünkü bilinçli anlarımda, yirmi yaşından büyük olmayan bir kızın karaciğerini çıkardığına tanık oldum. Onu zapt ettiklerinde çığlık attı, morarmış ve hırpalanmış vücudu buraya gelmeden önce neler çektiğini kanıtlıyordu. Ve sonra sessizlik oldu. En azından onu kesmeye başlamadan önce anestezi vermişlerdi. Görünüşe göre bu piçler operasyonlarını karaborsada organ satışını da kapsayacak şekilde genişletiyorlardı. Mide bulandırıcıydı ve attığım fırça dikişlerden bazılarını kopardı. Yine. Yüzüme attığı tokat, masum kadınların iç organlarını toplayabilecekken bana dikiş atmakla vakit kaybetmek zorunda kalmasından duyduğu rahatsızlığı gösteriyordu.

"Ona neden ihtiyacımız olduğunu anlamıyorum. Daha iyilerini gördüm. Daha dün yeni bir tane geldi. Aynı özelliklere sahip. Neden siz onu almıyorsunuz, ben de bunu kesip biçeyim? İyi bir kalbi varmış gibi görünüyor."

Lanet olsun. Benim hakkımda sanki gerçek bir insan değilmişim gibi konuştu. Ama cehennem dediğim bu yerde olan buydu. Doktor Maserow buradaki tüm kadınları para birimi olarak görüyordu, ya açık artırmada en yüksek fiyatı verene satılıyor ya da tükenene ve kırılana kadar pezevenklik yapıyorlardı. Artık değer katmadıklarında, parçalara ayrılıyor ve parçaları, ihtiyaç duydukları şeyi yasadışı yollardan satın alarak herhangi bir organ bağış listesini atlayacak kadar parası olanlara satılıyordu. Nasıl elde edildiğinin bir önemi yoktu. Bu iğrenç bir şeydi ve hastane yatağımın derme çatma ameliyat masasının karşısında yer alması nedeniyle şimdiye kadar bu tür dört operasyona tanık oldum. Bu orta büyüklükteki oda hem ameliyat hem de tedavi için tasarlanmış tek odaydı. Sanırım tedavi genellikle hiç gerçekleşmediği için. Johnathan sayesinde ben bir istisna oldum.

Başlangıçta, ateşim yükselmeye başladığında, bu vahşeti halüsinasyon olarak gördüğümü düşündüm. Ancak dün nihayet başlanan antibiyotik serumu sayesinde farkındalık nöbetlerim sıklaştıkça bunun gerçek olduğunu anladım. Johnathan'dan nefret etmeme ve onun yanımda olması tekrar kusma isteği uyandırmasına rağmen, bana böyle bir lüksün tanınması sadece onun ısrarıyla olmuştu. Rocco'nun beni kırbaçladığını görmemiş olsaydı, aynı gün sonum gelebilirdi. O zamandan beri Rocco'yu görmedim. Ama kandırıldım. Onun amacı kendine hizmet etmektir. USB'yi istiyordu ve beni daha önce sahip olduğum konuma geri getirmek istiyordu. Zayıf. Küçük. Dominico ile tanışmadan önce. Kendimi keşfetmeden önce.

"Onda bana ait bir şey var. Onu geri almam gerek." Johnathan'ın kendini açıklamak zorunda kalmaktan rahatsız olduğunu duyabiliyorum.

Puro dumanının kokusu güçleniyor, bana öne doğru eğildiğini söylüyor ve bakışlarını yüzümün yan tarafında hissetmek kalbimin aşırı hızlanmasına neden oluyor. İhtiyacım olan son şey uyanık olduğumu düşünmesi. Ama sonra koku kayboluyor ve bir ayakkabının topuğunun betona sürtünme sesini tanıyorum, bu da onun

purosunu söndürdü. İnsanlar burada sigara içiyorsa buranın bu kadar hijyenik olmamasına şaşmamak gerekirdi.

"Ayrıca, acıya şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha iyi dayanıyor. O bu konuda eşsiz ve benim de sikişme konusunda çok özel tercihlerim var. Bu kız bunu kaldırabilir."

Bu yalan değildi. Johnathan bıçak oyunlarına meraklıydı ve özellikle bunun için mücevherli oyma bıçaklarından oluşan bir seçkisi vardı. Hatta bir tanesinin bıçağına benim adım kazınmıştı. Onu takım elbisesinin iç cebinde taşıyor, ara sıra çıkarıp elinde hastalıklı bir hatırlatıcı gibi döndürüyordu. Beni geri istiyordu çünkü bana yaptığı şeyle ilgili duygu eksikliğime takıntılıydı. Ne kadar ileri giderse gitsin, asla sesimi çıkarmadım ya da çığlık atmadım - çocukluğum ve baba dediğim adam tarafından şekillendirilmiş bir davranış. Onun istismarı şekillendirdi. Bu onu kızdırıyordu ve beni bu yüzden istediğini biliyordum. Beni, onun acıları altında ezilirken görmek istiyordu. Ama ona bu şekilde boyun eğemezdim. Eğer teslim olursam, gerçekten ölmüş olacaktım gibi hissediyordum. İçimdeki mücadele gerçekten yok olacaktı.

Doktor bir şeyler söylüyor ve sonra uzaklaştıklarını duyuyorum. Yalnız olduğumdan emin olduğumda gözlerimi açıyorum. Karnımın üzerinde olduğum için onları kandırmak kolay. Ya güvenliklerinden ya da hareket edecek kadar aptal olmayacağıma olan inançlarından o kadar eminler ki beni zapt etmeye hiç zahmet etmediler.

Duvara bakıyorum, saat altıya yaklaşıyor. Kuş seslerini duyamadığıma göre gece olmalı.

Dün asistanlarından birinin tepsisinden aşırmaı başardığım neşteri bulmak için kirli hastane yatağımanın altını dikkatle yokluyorum. Bilincimin yerinde olmadığını varsayarak yatağımanın yakınına park etmişti. Elim soğuk metale değiyor ve dikkatlice sapına dokunup çevirerek çekip çıkarıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, yavaşça yan tarafıma dönerken güçlü olmak için kendimi zorluyorum. O kadar acı verici ki, bu küçük eylemi tamamladığımda ter içinde kaldım ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Ama iyileşmek için zaman yok. Holly'yi bulup buradan gitmeliyim. Günler oldu. Kaç gün olduğundan emin değilim ama doktorun Rocco'nun dört gündür kayıp olduğunu söylediğini duydum.

Şimdi. Neyse ki uyandığımda bilincim yerinde değilken benimle ilişkiye girmiş olmasından korkuyordum. Şimdiye kadar, bu kaderden kaçınmayı başardım. Umarım Holly de kurtulmuştur.

Korkunç bir düşünce beni rahatsız ediyor. Ya satıldıysa? Ya artık burada olmasaydı?

Başımı hafifçe sallıyorum ve var olmayan bir tanrıya bu endişelerimin yersiz olması için dua ediyorum.

Derin bir nefes alarak kendimi başka bir başarıya hazırlıyorum: oturmak.

Aklımı başımdan almak için, her bilinçsiz anıma musallat olan gümüş grisi gözlü adamı düşünüyorum. Kocamı. Ölmüş olsaydı bunu bilirdim, değil mi? Hissederdim, değil mi? Ama hissetmiyorum. Bununla birlikte, eğer yapabilseydi şimdiye kadar benim için geleceğini de biliyorum. Onun artık etrafta olmadığı düşüncesi bir kez daha ön plana çıktığında bir hıçkırık kaçıyor benden.

Her şey karardığında neredeyse ayağa kalkmışım. Bir an için bayılıp bayılmadığımı merak ediyorum ama uzaktaki kargaşa ve geçitte yanıp sönen kırmızı acil durum ışığı bayılmadığımı söylüyor.

Bu benim şansım. Her ne oluyorsa, bu tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey. Kirli beyaz hastane önlüğümün ipini çekiyorum ve yataktan atlarken dişlerimin arasında sıkıyorum. Çarpmanın etkisiyle vücudumda bir acı dalgası oluşuyor ve baş dönmesi beni bayıltmakla tehdit ederken öne doğru sendeliyorum. Çığlığımı bastırmama yardımcı olan malzemeyi tükürüyorum ve ulaşabildiğim kanlı ameliyat masasına tutunuyorum. Kamburlaşarak yere ve dakikalar önce dışarı fırlatılan puronun ucuna odaklanıyorum. Eğer kalırsam, daha önce pek çok kez olduğu gibi kül tablası olarak kullanılacaktım. O hayata geri dönmektense ölmeyi tercih ederim. Görüşüm bulanıklaştığında gözlerimi kapatıyorum ve odadan topallayarak çıkmadan önce en kötüsünün geçmesini bekliyorum. Bir zamanlar uzakta olan kargaşa şimdi daha yakın. İnsanlar çığlık atıyor ve silah sesleri duyuluyor. Hangi yöne gideceğime karar vermeye çalışarak sağa sola bakıyorum.

Sol tarafımdaki merdiven boşluğunun yanındaki bir tabela dikkatimi çekiyor. Bu bir kat planı. Harita üzerinde yerimi belirliyorum ve birinci kata giden yolu izliyorum. 'Ağrı kesici' adı verilen büyük bir oda dikkatimi çekiyor.

Asıldığınız ve kırbaçlandığınız bir odanın adı için uygun bir kelime oyunu. Piçler.

Merdiven boşluğunun kapısını açıp bir kat aşağı iniyorum ve geçitten çıkarken sağa dönüyorum.

Kahretsin. Kendimi duvara yaslıyorum, en sondaki odadan sesler duyuyorum, gideceğim odadan, bu da beni tereddüt ettiriyor. Yavaşça yaklaşıncaya nihayet ne dediklerini anlayabiliyorum.

"Çıkarın onu oradan. Dua et de kardeşleri onu almaya gelmesin. O şerefsizler kolay kolay affetmez." Bu Holly'yi şok eden adam, sesini tanıyorum. Kilit açılırken bir kafes kapısının takırtısını duyuyorum ve sonra yanındaki kapıya çarparken kapının sallanışını.

Yani iki adam var. İkisiyle başa çıkabilir miyim? Bundan şüpheliyim ama denemek zorundayım. Kapıdaki aralıktan baktığımda, iki adamın da bana sırtını dönmüş olduğunu görüyorum. Oldukça iriler. Sesini tanıdığım adam kafesten küçük bir kadını sürüklüyor, vücudu kan içinde ve morarmış. Ona da işkence yapıyorlardı. Yanındaki kafes, Holly'nin olduğu yer boş. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve içimdeki azıcık umut da paramparça oluyor. Belki de yanındaki kadın, şu anda meşgul oldukları kadın, biliyordur. Sanırım adı Violet'ti.

Yan tarafa baktığımda gözlerime inanamıyorum. Holly'yi şok etmek için kullandığı siyah nesne masanın üzerinde duruyor.

"Hâlâ hayatta mı?" diye soruyor diğer adam, kadının gevşek bileğini kavrarken eğilip nabız arıyor. Odaklarındaki bu anlık değişimi yakalıyorum ve bir elimde neşteri, diğer elimde yeni silahımı tutarak masaya olan mesafeyi kapatıyorum.

Önce hangisine şok vereceğime karar vererek yavaşça adamlara doğru ilerliyorum. Kambur duran daha iri olan daha iyi olurdu ama ayakta duran daha hızlı tepki verme avantajına sahip. Böylece, daha fazla uzatmadan elimi uzatıp düğmeye basıyorum.

"Bu da ne-" Yere düşüyor, şok cihazının sesi acı seslerine karışırken sözleri bir iniltiye dönüşüyor.

Nesneyi diğer adama doğrultuyorum ama çok yavaşım. Ortasından tutup sertçe çekiyor ve parmağımı düğmeden kaydırıyor. Neredeyse tutuşumu kaybediyordum ama neşteri eline doğru salladım. Bırakıyor

ama hâlâ çekmeye devam ettiğim için geriye doğru tökezliyorum, kadına takılıp sırtüstü düşüyorum.

Kör edici, keskin bir acı beni sarıyor, tüketiyor ve hayatımda ilk kez çığlık atıyorum. Görüşümde noktalar yüzüyor ve sonra bir de bakıyorum ki üstüme çıkmış, elleri boynumda dolanırken vücudunun göğsümdeki ağırlığı havayı dışarı atmaya zorluyor. Sıkıca sıkıyor ve ben onun tutuşuna karşı sarsıldıkça görüşümde yüzen noktalar çoğalıyor. Hava gelmiyor ve panik beni tüketiyor. İşte bu kadar. İşte böyle öleceğim.

Son anlarımda aklımdan geçen tüm hayatım değil. Hayır. Çoğu baktandı. Birlikte olduğumuz kısa süre içinde bana hayatımın en güzel anlarını yaşatan adam. Karanlıkta beni tamir eden, kırık parçalarımı bir araya getiren ve kendimi yeniden bütün hissetmemi sağlayan tehlikeli bir adam. Karanlıktan aydınlığa. Dominico. Onu son bir kez görmek için neler vermezdim. Ona dokunmak için. Adımı söylediğini duymak için.

Onu hayal ediyor olmalıyım çünkü bayılmadan önce onu duyuyorum. Onu duyuyorum.

"Il mio fiorellino, seni buldum."

Ama artık çok geç.

Bölüm 42

Dominico

Ange de la Mort. Benim lakabım oldu. Ellerimden kan damlıyor ve elleri küçük çiçeğimin boğazını öldürmek için sıkkan şerefsizce ulaştığımda öfke adımlarımı hızlandırıyor. Bir saniye içinde ayağa kalktı ve havalandı, ayakları yerden kesilmişti. Şok olmuş yüzüne indirdiğim bir yumrukla kemikleri kırılıyor ve burnundan kan fışkırıyor, zaten kanla ıslanmış gömleğime sıçırıyor. Ölmüştü, yumruk o kadar güçlüydü ki kafatasını ezmiş ve boynunu kırmıştı. Cesedini ters yöne fırlatıyorum ve yere çarparken çıkardığı gürültülü gümbürtü hem tatmin edici hem de hayal kırıklığı yaratıyor. Yerde kim bilir ne halde yatan küçük Lily'm olmasaydı, işi uzatırdım. Ona yavaşça ve acı çektirerek ödetirdim. Ölümü çağırmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenirdi.

"Il mio fiorellino, seni buldum."

Yavaşça, öne doğru eğilip kulağımı ağzına dayarken başını tutuyorum. Lanet olsun. Lütfen ölme. Korku içimi kaplarken, dua kafamda sessizce tekrarlanıyor ve Lily'm gibi beni de boğmakla tehdit ediyor.

"Lütfen, benim için nefes al, küçük çiçek."

Nefesimi tutuyorum, onunkini bekliyorum. Ve sonra onu hissediyorum, yüzümü yelpazeleyen küçük bir nefes, bana hak etmediğim bir his veriyor. Rahatlama. Sevinç. Kefaret. Çünkü o olmasaydı, bu dünya yanardı. Onun ölümünün yarattığı intikamcı ben olurdum. Herkes bedelini ödeyecekti. Herkes acı çekecekti.

Geri çekiliyorum, bilincini yeniden kazanmak için savaşırken gözlerinin çırpınışını izliyorum. Saçının bir tutamını yüzünden çekiyorum, yüzünün solgun teni boynunun etrafındaki kırmızı el izleriyle tezat oluşturuyor. Pisliğin tırnaklarını deriye geçirdiği yerde çizik izleri vardı. Gözlerim aşağıya kayıyor ve kirli beyaz önlüğünün bir kanadını hafifçe kaldırıyorum, görebildiğim deride farklı tonlarda çürükler ve çizikler var. Bazıları çoktan iyileşirken, diğerlerinin daha ciddi olduğu ve daha fazla zaman gerektireceği açık. Omzunu kavrayıp hafifçe kaldırdığımda kirli zeminde, önlüğün arkasını kaplayan büyük kan lekesi ortaya çıkıyor.

Şerefsiz Rocco. Bu, ona attığı kırbaçtan kalmaydı. Şimdi, benzer kırbaç izleri onun derisinde de vardı ama onunki çok sayıdaydı ve Doktor Warren'ın bile onu kurtaramayacağı boyuttaydı. Bir saat önce, geceyi atlatamayacağı söylendi. Çok yazık, çünkü son birkaç gündür ölmek için yalvarıp yakarırken onu hayatta tutmayı başarmıştım.

"Bana geri dön," diye fısıldıyorum, emirlerime itaat etmesini beklerken gözlerim yüzünde geziniyor. Her zaman yaptığı gibi.

Yardım çağırmalıyım. En kısa zamanda tıbbi müdahaleye ihtiyacı var ve sedye olmadan onu şu anki haliyle taşıyabilir miyim bilmiyorum. Muayenem sırasında dikkatliydim ama neyin kırık olduğunu bilmeden onu kaldırmak ve taşımak daha da tehlikeli olabilir.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve ekranın parçalanmış olduğunu görüyorum. Buna şaşırmadım. Buraya gelmek için verdiğim mücadele kolay olmamıştı. Buranın da benimle aynı seviyede güvenliği vardı. Ama bu adamlar benim dengim değil, beni harekete geçiren şey korku olduğunda değil. Yıllardır bana ilk kez yaşadığımı hissettiren tek kişiyi kaybetme korkusu. Tüm masumiyeti. Tüm neşeyi. Bağımlısı olduğum tüm o lanet aşk. Bunu şimdi kaybedemezdim, doğru düzgün keşfedecek zamanımız bile yokken. Bencildim ve ölümün onu şimdi almasının hiçbir yolu yoktu.

"Oh, ne kadar tatlı." Kaskatı kesildim, yavaşça birkaç adım ötedeki adama döndüm, silah elindeydi ve doğrudan göğsüme doğrultulmuştu.

Johnathan. Onu tanıyorum çünkü resmini ezberledim, bu ana hazırlanırken her özelliğini ölümsüzleştirdim.

"Geleceğiniz bana söylenmeliydi. Belki de nihayet aranızdaki hainlere karşı akıllandınız. Boş ver, bununla sonra ilgileneceğim." Mavi gözleri benden Lily'ye kayıyor, bir zamanlar nişanlısı olduğu düşünüldüğünde yüzündeki sırıtış çok yersiz.

"O güçlü biri. Bunu bilmeliydim." Ben ayağa kalkarken bakışları tekrar bana kayıyor, sırf ateş etmesin diye hareketlerimi bilerek yavaşlatıyorum. Lily güvende değil. Onu korumak zorundayım, bu yüzden benim vurulmam ve onun yaşaması istenen sonuçlar değil.

"Onun ne olduğunu biliyorum," diyorum, öfke cehennemimi kendime doğru çekerek, şimdilik kayıtsızlıkla örtüyorum. Ona yaptığı onca şeyden sonra onu görmek bende mantıksızca davranma, tedbiri elden bırakma ve onu yok etme isteği uyandırıyor. Ama yapamam. Onun için sakın kalmalıyım.

Hafifçe yana kayarak onu görüş alanından çıkarıyorum. Eğer ateş edecekse, yanlışlıkla onu vurmasını istemedim.

"Mmm, anladığını sanmıyorum. Onu benim gördüğüm gibi görmedin. Ne kadar dayanabildiğini görmedin. Dayaklara. Çizikler. Yanıklar. Hepsini denedim. Ve hala hayatta. Yine de boyun eğmiyor."

İşte orada. Öfke ve çılgınlık parıltısı bana Lily'ye olan takıntısının tam olarak ne olduğunu söylüyor. Onu kıramıyor. Denedi ama Lily ona asla boyun eğmedi. Ona istediğini verdi. Onun teslimiyetini. Dayak yemek ve bunu kabullenmek anlamında değil. Hayır. Bu duygusal anlamda ona boyun eğmekle ilgili. Pes ettiğini söylemek. Kaderini kabul ettiğini. Devam edemeyeceğini. Birçok kişi yapardı. Ama Lily asla yapmadı. Hayatı için, ruhu için, çoğunun yapması gerekenden daha uzun süredir savaşıyor. Ona baktığımda, bu numarayı bile kabul edeceğini biliyorum. Lily'nin onu sevdiğini söylemesini bile kabul ederdi, sırf ona verdiği cezadan kurtulmak için. Ama bunu yapmayacak. Yapamaz.

"Benim için kırılıyor. Sadece ben." Bakışları daralıyor ve silahı bana doğru doğrultuyor, öfkeden ağzından tükürükler saçılıyor

Onu.

"Kapa çeneni! Yalan söylüyorsun! O asla yapmaz. Benim tanıdığım Lily değil."

Zaman kazanmalıyım. Nero ve Dante yakında beni bulur. İlk geldiğimizde silah sesleri bizi zıt yönlerde gitmeye zorlamıştı ama artık silah seslerinin sıklığı eskisinden daha az olduğu için yakında beni aramaya geleceklerdi.

"Tanıdığını sandığın Lily," diyorum, kapıya doğru baktığında ona doğru küçük bir adım atarak. "Onu hiç tanıyorsun. Ve asla tanıma şansın olmayacak. Eğer burada, benim ellerimde ölmezsen, hapisanede öleceksin. Benim elim olarak kullanacağım biri tarafından. Asla güvende olmayacaksın. Nereye gidersen git, ben orada olacağım. Çünkü benim olana bir daha asla zarar veremeyeceksin."

Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor ve sonra ne söylediğimi anlayınca gözleri açılıyor.

"Lanet USB. Onu sana o kaltak mı verdi?" Silahını öfkeyle kafasına dayıyor, gözleri benden Lily'ye kayıyor ve silahı Lily'ye doğrultuyor.

"FBI'a verdim. Şu anda tutuklama emri çıkarıyorlar ve tüm ortaklarınızı tutukluyorlar. NextGen Pharma Tech ya da sizin deyiminizle 'eczane' ile bağlantılı herkesi. Tüm bunlar sona erdi. Ve bu onun yüzünden değil, benim yüzümden," diye cevap veriyorum, onun odağını ve silahın hedefini tekrar bana yönlendirerek.

Mancuso kardeşler bize bu yeri verdikten sonra USB'yi FBI'a verdik. Bir iyi niyet gösterisi, eğer öyle diyebilirsiniz. Bu siyasi bir skandaldı ve onlar bu skandalla başa çıkmak için daha donanımlıydı. Eğer onları ortadan kaldırmaya başlarsam, mafya çökerdi. Olması gereken bir değiş tokuş. İçlerinden birkaçı kayıt dışı olarak olaylara göz kulak olurken, çoğu seks sendikasının tüm ana oyuncularını alaşağı etmeyi amaçlayan ülke çapındaki büyük bir operasyonun parçasıydı. Sabaha kadar en büyük seks kaçakçılığı şebekesi çökertilmiş olacak ve saat altı haberlerinde manşetlere taşınacaktı. Tam da geçen yıl başarmaya çalıştığım şey.

Arkamdan gelen bir ses dikkatimi tekrar Lily'ye çekiyor. Boğulma nedeniyle kan çanağına dönmüş ve kıpkırmızı olmuş iri, viski rengi gözleri benimkilerle buluştu. O uyandı. İçime bir rahatlama çöküyor, bu onun bana bakışına da yansıyor. Ama başını çevirdiğinde bu kısa sürüyor, dehşet

Bakışları benden Johnathan'a, Johnathan'ın elindeki silaha doğru kayarken gözlerindeki ifadeyi asla unutmayacağım. Ağzını açıyor, sonra kapatıyor ve ağzından sadece boğuk bir ses çıkınca irkiliyor.

"Güzel. Uyanmışsın. Kocanın, büyük kötü mafya babasının ölümünü izlemek için tam zamanında."

Lily'nin gözleri parlıyor ve boynundaki acıdan dolayı tekrar irkilerek başını sallıyor. Eli havalanıyor, bir kez daha bırakmadan önce cildine hafifçe dokunuyor.

"Ayağa kalk." Johnathan'ın sesindeki zehir onu öldürmek istememe neden oluyor.

"Hareket edemez. Yaralı amına koyayım," diye homurdanıyorum, bastırmaya çalıştığım öfke kabarırken ona doğru bir adım daha atıyorum.

"Umurumda değil! Ayağa kalk! Şimdi!" Elindeki silahı manyak gibi havada sallayarak bağılıyor.

"İkinizi yan yana görmek istiyorum. Bay ve Bayan Sante. Sözde dünyanın en güçlü adamı, dünyanın en acınası kadınının yanında."

Göz ucuyla Lily'nin ayağa kalkmaya çalıştığını görüyorum, acıya dayanmaya çalışırken hareketleri zorlanıyor. Yumruklarımı sıkıyorum, bakışlarım onunla alay etmeye devam eden Johnathan'ın üzerinde yoğunlaşıyor. Ona ne kadar işe yaramaz olduğunu söylüyor. Ne kadar acınası olduğunu. Küçük çiçeğimin kulağına yeni geldiğinden şüphelendiğim bir hakaret yağmuru. Annemin de babamdan benzer hakaretler işittiğine dair anılar beni bunaltıyor. Ve *il mio fiorellino* ayağa kalkmaya çalışırken tökezlediğinde kulaklarıma ulaşan gergin bir inilti bardağı taşıran son damla oluyor. Kontrol etmekte zorlandığım öfkemi serbest bırakıyor, her şeyin kabarmasına izin veriyorum.

Ona doğru hamle yapıyorum, silahını bana doğru savururken hakaretlerini durduruyorum.

Kurşun içeri girerken hissetmiyorum, adrenalin vücuduma pompalanıyor, silahı tutan eli kavrayıp bileğimi savuruyorum, acı içinde çığlık atarken kolunu kırıyorum. Sonra onu duvara yasladım, elimle boynunu sıkarken yüzü morarıyor ve kurtulmak için çırpınıyor. Daha sert sıktıkça tüm nefretim içimden akıyor, gözleri şişiyor ve nefes borusunu ezerken ağzı açılıp kapanıyor.

Lily'ye elini sürdüğü tüm zamanlar, ona yaşattığı, bize yaşattığı tüm acılar, onun zavallı etini ve kemiklerini ellerimde sıkana kadar ortaya çıkıyor. Bunu uzatmalıyım ama zaman yok. Daha önce de vuruldum ama bu farklı hissettiriyor. Daha önce ölebileceğimi hiç umursamamıştım. Şimdi içimi bir korku kaplıyor, yeni bir duygu ve Azrail'in az önce yaptığım şeyin karşılığını bana nasıl ödettiğini düşününce neredeyse güleceğim.

Sağımda, Nero ve Dante'nin tanıdık seslerini duyuyorum, ancak sözleri çok uzaklardan geliyor. Johnathan'ın gözlerindeki yaşam tükenirken, benim gücüm de tükeniyor. Göğsümdeki delikten kan akarken bedenimi terk ediyorum.

"Dominico!" Ölü adamın yere düşmesine izin verdiğimde Dante bağılıyor, açık, korku dolu gözleri sendeleyip düşerken beni gülümsetiyor.

Eli yanağımı okşarken Lily'nin güzel yüzü görüş alanımı dolduruyor, yüz hatları bir odaklanıp bir kayboluyor.

"Lily," diye mırıldanıyorum, yüzü benimkine yaklaşıyor, çarpılmış ve solgun.

"Seni seviyorum, *il mio fiorellino*."

Ağız açılıp kapanıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akarken hiçbir ses çıkmıyor. Yavaşça karanlığın içinde kayboluyor.

Benim gibi.

Bölüm 43

Lily

"Seni seviyorum, il mio fiorellino."

Dominico'nun son sözleri, gözlerim çırpınarak açılırken uzaklarda kayboluyor.

Bunun bir rüya olmasını dilerdim ama başımı kaldırdığımda, bakışlarım bunları söyleyen adamın kül rengi teniyle karşılaştı. Boynumdaki ağrıya bakılırsa, bir süredir uyuyor olmalıyım. En azından bu tür bir boyun ağrısı, sesimi alan boğulmadan kurtulduğum ilk iki hafta boyunca yaşadığım ağrıdan daha iyi. Dominico'nun son söylediklerine cevap olarak herhangi bir kelime söyleme yeteneğimi aldı. Bunun için o adamdan nefret ediyordum. Benden çaldıkları için.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor ve elim Dominico'nun elini buluyor ama karşılık vermiyor - tıpkı son üç hafta boyunca bu eylemi her tekrarladığımda olduğu gibi.

Yatağının yanındaki monitör, ambulansın şimdi kapalı olan 'eczaneye' ulaşmasından kısa bir süre sonra duyduğum sestən çok daha rahatlatıcı bulduğum sabit bir ritimle bipliyor. O düz çizginin sesi sonsuza kadar aklımdan çıkmayacak. Dominico ölmüştü ama onu geri getirmeyi başardılar. Altı saatlik bir ameliyattan sonra

Kurşunun kalbine yakın bir noktadan çıkarılması ve verdiği hasarın onarılması için yoğun bakıma nakledildi.

Johnathan zaten ölmemiş olsaydı, bunun için onu öldürürdüm. Bu onun hatasıydı. Ama aynı zamanda benim de suçumdu. Ben onun hayatına girmeseydim Dominico bu durumda olmazdı. Bu olumsuz düşünceler ve onlara eşlik eden suçluluk duygusu zihnime girdiği anda, o alanı paylaşan Dominico'nun sesi, böyle fikirleri aklımdan geçirdiğim için bile beni azarlıyor. Böyle düşüncelere sahip olduğumu bilseydi hayal kırıklığına uğrardı, bu yüzden onları uzaklaştırıyorum. Onlar buraya ait değil. Johnathan işin içinde olsun ya da olmasın, Dominico ve ben birlikte olmak için yaratılmışız. Bunu onun uyanacağını bildiğim kadar iyi biliyorum. Uyanmalı.

"Bana geri dön," diye fısıldıyorum, sesim yıllar sonra ilk kez normal çıkıyor. "Eğer dönmezsen, eğer ölürsen başka biriyle yatacağım tehdidimi yerine getireceğim, sırf sen geri dönüp onu öldürebilesin diye." Kıskançlığına oynayan bir şey söylediğimde bana her zaman attığı o sert bakışı atmasını bekliyorum ama yine de bir şey yok.

Elini karnıma koyarken beni duyabilmesi için kulağına yaklaşıyorum. "Bize geri dön."

Ona böyle söylemek istemezdim ama elimdeki tek şey bu. Çaresizim. Ve umuyorum ki bunu duyması onu savaşımaya itecek. Benim için. Sahip olma yolunda ilerlediğimiz ailemiz için. Sesimin ona yol göstereceğini umarak her gün kitap okuyorum ve onunla konuşuyorum. O gümüş grisi gözlerin bana her zamanki gibi baktığını görmeyi umuyorum. Sanki her şeyin başı ve sonu benmişim gibi. Dün Dominico uyanana kadar bizimle kalacak olan Dr. Andrews'un gözetiminde onu hastaneden evine taşımanın bilincini yeniden kazanmasına yardımcı olacağını düşündüm. Malikanesinde, evinde, onunla ilgilenen tüm insanlarla çevrili olduğumuzda mucizevi bir şekilde uyanacaktı. Ama hala bir şey yok. Doktor zaman vermem gerektiğini söyledi. İyileşmek için zamana ihtiyacı var. O güçlü biri. Bunu herkes söylüyor. Ama ya zaman onu iyileştirmezse? Ya hiç uyanmazsa?

Bu düşüncenin sık sık olduğu gibi kök salmasına izin veremeden, arkamdaki Nero'nun sesi dikkatimi çekiyor. Matteo'nun yanında duruyor, kapının hemen içindeki bir noktaya yerleşmiş. Ben nereye gidersem o da oraya gidiyor, bu karanlık zamanda bir gölge gibi karşılanıyor. Söylemiyor

Ama bakışları Don'un kıpırtısız bedenine her kaydığında gözlerindeki acıyı görüyorum.

"Buraya bir yatak getireceğiz. Böyle bir sandalyede uyuyamazsın. Senin için iyi değil. Dominico uyandığında seni bu halde bulduğunda ben ölü bir adamım."

'Eğer' yerine 'ne zaman' ifadesini kullanması inancını ortaya koyuyor. Sesi sert olmasına rağmen, zaman içinde yavaş yavaş bir şefkat gelişti. Beni ailenin bir parçası, Dominico'nun karısı olarak kabul ediyor.

"Evet, bunu destekliyorum. Erkeğin uyandığında seni iki büklüm olmuş, zombi gibi görünürken bulduğunda, hepimiz yürüyen ölü erkekler ve kadınlarız." Daha bir hafta önce bize iade edilen kadına bakarken bu sözler yüzümde küçük bir gülümseme yaratmayı başardı. İlk etapta onu bize zorla getiren adama satılmıştı. İronik bir şekilde, adam Rus mafyasının gizli patronu. Nero'nun onu bize nasıl geri getirdiğinin tüm ayrıntılarını bilmiyorum ama onu durdurmanın mümkün olmadığını biliyorum. Onun artık 'eczanede' olmadığını öğrendiğimizde, Nero onu geri almak için saldırıya geçti.

"Haberlerimiz var." Şefkat kayboluyor ve ne söyleyeceğini bildiğim için kalbim sıkışıyor. Aramızda bir hain var. *Ailemizin* içinde. Johnathan'ın Dominico'ya 'eczanedeki' varlığından haberdar olduğunu ve 'hain' çoğul terimini kullandığını anlattığını duydum. Haftalardır bu konu üzerinde düşünüyordum, zihnime kazınan küçük bir ayrıntıya geri döndüm: ameliyathanede yerde duran puro. Etrafında belirgin bir altın aile amblemi olan puro. Ona düğün hediyesi olarak verilen puro kutusunun üzerinde gördüğümün aynısı.

Şimdi doğrulandı.

"Haklıymışsınız. Düzenlemeler yapıldı. Otuz dakika içinde burada olacaklar."

Lanet olsun. Haklı olduğumdan nefret ediyordum ama en azından artık biliyordum. Dominico'ya bakıyorum, buraya gelen ve kocamın şu anki durumunda rol oynayan kişiyi düşündükçe içimde alev alev yanan bir intikam arzusu kabarıyor.

Bana, 'eczanenin' üst katındaki ofislerden birinde bulunan, içinde yarısı içilmiş bir puro bulunan küçük, şeffaf kanıt torbasını uzatıyor. DNA

şüphelendiğim adamla eşleşti.

"Bu iş sende." Holly, Nero ile birlikte ayrılmadan önce bana güven verici bir gülümseme veriyor ve bana düşüncelerimi gözden geçirmem ve bir sonraki etkileşimin nasıl gideceğine dair aklımdaki çeşitli senaryoları düşünmem için bir an veriyor. Gözlerim Dominico'ya odaklandığında, birilerine bedel ödetme arzusu, endişe ve heyecanın bir karışımı gibi midemin çukuruna oturuyor.

"Bayan Sante." Matteo'nun yanımda bana hitap etmesi sıçramama neden oluyor. "Bana Lily de, Matteo."

Bunun olmayacağını biliyorum. Bana adımla hitap etmesini milyonlarca kez rica ettim ama o bu ricalarımı görmezden geliyor.

"Hayır. Çünkü siz Bayan Sante'siniz. Dünyanın en güçlü adamının karısısın. Cosa Nostra'nın başı. Onun Kraliçesi. Anlıyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Şaşırdım. Matteo nadiren konuşur, konuştuğunda da ya evet, ya hayır ya da homurdanarak cevap verir. Yani şu anda söylediği şey önemli olmalı ki bunu dile getirmek için zaman ayırmış olsun.

"Dominico'nun sana nasıl baktığını gördüm. Senin için her şeyi yapar. Seni seviyor. Daha önce hiç kimseyi sevmemişti. Asla. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Doğrudan bir bakış eşliğinde bir başka sivri soru.

"Sen onun yanına aitsin ve o iyileşirken ve savunmasızken, onu korumak sana bağlı. Sen, ben ve ona sadık olanlar. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Birçokları seni küçümsüyor ama neler yapabileceğini anlamıyorlar."

Başımı sallıyorum, sözleri bana Dominico'nun bana birden fazla kez söylediklerini hatırlatıyor.

"Anlıyorum. Ben hayattayken ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum." Sözlerime inanç ve güç katarak söz veriyorum.

"Bunu zaten konuşmuştuk. Ben işaret verdiğimde ne yapacağını biliyorsun." Matteo başını sallıyor ve kapının yanındaki pozisyonuna dönmeden önce bana geçen haftadan beri alıştırmaya yaptığım küçük bir nesne uzatıyor.

Dakikalar sonra, Nero yanında Dante, Holly ve Violet -Dante'nin yeni karısı- ile geri döner. Mancuso kardeşlerle bir anlaşma yapıldı.

yerime karşılık. Başlangıçta, anlaşmanın sorumluluğunu Dante'nin üstlenmiş olmasına üzüldüm ama Violet'in ona yakın durmasını ve ona nasıl baktığını gözlemlemek kendimi daha az suçlu hissetmemi sağladı. Aralarında inkar edilemez bir kıvılcım var. Neyse ki. Ancak, üzerinde çalışılması gereken çok şey var. Violet, Johnathan ve 'eczanedeki' adamları tarafından haftalarca fiziksel ve zihinsel istismara uğramıştı. Ona ağza alınmayacak şeyler yapmışlar, ruhuna kazınmış travmalar bırakmışlardı.

Dante, sesi gergin bir şekilde, "Kapıdalar," diye haber verdi. Yaklaşan yüzleşmenin tüm *ailede* kargaşa yaratacağı kesindi.

Dominico'ya son bir kez baktıktan sonra elini bırakıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve odadan çıkıyorum; Matteo, Dante ve Nero yanımda, hanımlar da çok geriden takip ediyor. Ön kapıdaki bir kargaşa bana ziyaretçilerimizin silahlarını kapıda bırakmaları yönündeki emrimden hoşnut olunmadığını söylüyor.

"Bu ne lan! Silahımı almaya nasıl cüret edersin!" Massimo bağırıyor, yüzü öfkeden kıpkırmızı, bize doğru birkaç adım atıyor ve korumamızın silahlarını karşılık olarak kaldırmasına neden oluyor. Elena onun yanında, gözleri dikkatle odanın içinde geziniyor.

"Yerinizde olsam bunu yapmazdım. Muhafızlar kesin emir altındadır. Başını sallarsan vurulursun," diye öğüt veriyor Nero, sakın sesi duygularını yalanlıyor. İhanete o da en az benim kadar kızgın. Hepimiz gibi.

"Bunun anlamı ne? Dominico uyandığında, *aileye* böyle davrandığınızı duyunca eminim hiç mutlu olmayacaktır." Birkaç adım ötede dururken Massimo'nun sözleri beni güldürüyor.

"Eminim aldırmaz. Onun şu anki durumundan sorumlu olan *aileye* bu kadar küçümseyerek davrandığımı düşünürsek," diye tükürüyorum, sözlerim sert ve suçlayıcı.

"Sen neden bahsediyorsun? Olanlardan bizim sorumlu olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Elena'nın sorusu inandırıcı bir kuşkuyla kaplıyken, Massimo'nun yüzü öfkeli ve etkilenmemiş olarak kalıyor, suçlamalar onu hiç rahatsız etmiyor.

Öne doğru bir adım atıyorum, Matteo da aynısını yapıyor ve cebimden küçük plastik kanıt torbasını çıkarıp fırlatmadan önce havaya kaldırıyor.

Ona doğru. Göğsünden sekerek ayaklarının dibinde yere düşüyor.

"Nedir bu?" Elena gözleri nesneden kardeşine kayarken nesneyi eline alarak soruyor.

Massimo'nun gözleri büyüyor, nesneden bana ve sonra da yanımdaki adamlara bakarken parlıyor.

"Biliyor musun, bu hilali nerede gördüğümü hatırlamam biraz zaman aldı. Dominico'ya düğün hediyesi olarak bir kutu puro vermiştin. Ailen tarafından yapılmış ve üzerinde aile hilali olan bir kutu. Bunun aynısı," diye suçluyorum, gözlerim Elena'nın elindeki ihanetinin kanıtına dalıyor.

"Yani? Evet, ona hediye ettim." Massimo savunmaya geçti ve kız kardeşinin gözlerinde sanki bu işin nereye varacağını biliyormuş gibi bir panik görüyorum.

"Bunu olmaması gereken bir yerde buldum. Eczanedeki bir kül tablasında. Rocco'nun yapmış olabileceğini düşündüm ama ilginçtir ki DNA sonuçları farklı çıktı. Bizi başka birine yönlendirdi."

Elena'nın gözleri irileşiyor ve sonra bakışları şimdi daha sert nefes alan, elleri yanında kenetlenip çözülen kardeşine kayarken farkına vardığını görüyorum.

"Ne yaptın sen?" Elena tıslıyor, ses tonundaki suçlama sonunda kardeşinin bakışlarını benimkilerden çekiyor.

"Rocco'nun yapamadığını. Cosa Nostra'nın başına yeni birinin geçmesinin zamanı geldi." Bu itirafla birlikte başımı eğip Matteo'ya işaret ediyorum, o da ileri atılıyor, beklenmedik hareketi Massimo'yu hazırlıksız yakalıyor. Massimo ne olduğunu anlayamadan Matteo arkasına geçmiş, kolunu boynuna dolamış ve kan dolaşımını kesmişti.

Elena ne olduğuna şaşırılmış bir halde sendeleyerek geri çekiliyor.

"Bacaklarını ve kollarını tutun," diye emrediyorum yakınımnda duran muhafızlara, sanki beni öldürmek istiyormuş gibi bakan adama yaklaşıırken.

Nero ve Dante ben diğer nesneyi, üzerinde adımın kazılı olduğu bıçağı çıkarırken yanımdan ayrılmıyor. Johnathan'ın bıçağı. Benim üzerimde o kadar çok kullanmıştı ki, kanım bıçağına işlemiş olmalı. İntikamımı almak için daha iyi bir nesne olabilir miydi?

"Seni lanet orospu!" Massimo tükürüyor, onu kilitleyen insanlara karşı mücadele ederken yüzü buruşuyor.

"Eczanedeyken çok ilginç bir şey keşfettim. Görünüşe göre, bıçaklanmanın en acı verdiği yerlerden biri böbrekmiş. Doğruysa bana haber verin."

Böylece mesafeyi kapatıyorum, bıçağı Matteo'nun bana gösterdiği yere doğru eğip etine saplarken neredeyse ona sarılıyorum.

Bıçağı daha etkili olması için döndürürken Massimo'nun attığı çığlık, Elena'nınkiyle birlikte malikânede yankılanıyor.

"Kahretsin, eğer bu acıyan gözler için bir manzara değilse, *il mio fiorellino*."

Çığlık atan Bianchi kardeşler bile bir daha asla duyamayacağımı sandığım sesi bastıramıyor. Arkamı döndüm, kanlı bıçak hâlâ elimdeydi. Orada, geldiğimiz kapının pervazında, yüzünde mutlak bir gurur ve hayranlık ifadesiyle kocam duruyordu.

"Dominico."

Sonsöz

Dominico

"Beni dinlemiyorsun, değil mi?" Dante'nin sorusuna sağında oturan Nero kıkırdarak karşılık veriyor.

"Her şey yolunda gidiyor ve ben çok zenginim. Bu bir özet, değil mi?" Kuzey Yakası Beyefendiler Kulübü'nde tanıştığım ve bana bir ömür gibi gelen kadına benzeyen kadından gözümü ayırmadan soruyorum. Ama bu kadın gülümsüyor, kendine güveniyor ve içinde tohumlarımın nasıl büyüdüğünü düşündükçe sikimi sertleştiren kocaman bir bebek yumrusu taşıyor.

Holly'nin söylediği bir şeye gülüşünü izliyorum, tüm yüzü dünyada umursamadan aydınlanıyor. Tüm tehditlerimiz ortadan kalktığına göre, olması gereken bu. O hak ettiği gibi bir kadın; mutlu, güvende ve memnun. Ve uzun zamandır ilk kez, bu duygular benim de içimin derinliklerine yerleşiyor.

"Patron, bunu nereye koyayım?" diye soruyor adamlarımdan biri, yepyeni aşk kitapları yığını elinde tehlikeli bir şekilde dengede dururken.

"Burada patron ben değilim." Başımı Lily'ye doğru eğiyorum ve ona yaklaşmadan önce başını sallıyor.

"Açılış günü ne zaman?" Dante bir yandan içkisini yudumlarken bir yandan da hemen yanındaki avucun yaprağını parmaklıyor.

"Yarın," diyorum gururla, bakışlarım daha üç hafta önce bir kabuktan ibaret olan mekânda geziniyor. Şimdi burası benim küçük çiçekli kitap dükkânımdı-Lily's Coffee Nook.

"Bunu nasıl başardın?" Nero, içinde kesinlikle kahve olmayan bardağını kaldırarak soruyor. En sevdiğim viski sürahisi yanımızda, saksı bitkileriyle çevrili bir kitap rafında duruyor. Normalden daha büyük koltuklar bile bizim boyutlarımızdaki erkeklerin rahatça oturabilmesi için özel olarak tedarik edilmiş. Lily'nin bizim dünyamıza olduğu kadar onun dünyasına da ait olduğumuzu söyleme şekli. Karanlığın aydınlıkla buluşmasının mükemmel birleşimi. Şeytan ve melek birlikte var olmanın bir yolunu buluyor.

"Patronla yatıyorum," diye cevap veriyorum ve bir homurtu duyuyorum.

"Siktir," diye tıslıyor Nero, bakışlarını Lily'nin garson olarak işe aldığı adama doğru takip ettiğimde dikkatimi çekiyor. Violet'ın arkadaşı ve burada çalışmasına izin verilmesinin tek nedeni olan Lucas, Holly'ye yaklaşıyor.

Holly'nin bakışları bize kayıyor ve sırtarak öne doğru eğiliyor, belli ki patronumu kışkırtmaya niyetli.

"*Petit morveux*," diyor nefesinin altından, ayağa kalkıp hışımla uzaklaşırken kıkırdamama neden oluyor. Holly gülüyor ve sonra onu hızla kaldırıp omzunun üzerinden atarken ve arka girişe doğru yürümeden önce kışına sert bir şaplak atarken ciyaklıyor.

Dante ayağa kalkmadan önce "Lanet olası deliler," diye yorum yapıyor. "Violet'i randevusuna götürmem gerekiyor. Akşam görüşürüz." Violet esareti sırasında yaşadıklarını atlatmak için bir psikiyatristle görüşüyor ve Dante de ona destek olmak için iyi bir iş çıkarıyor. Neyse ki, Dante'nin cazibesi ve dışa dönük davranışları Violet'in çok daha içe dönük yanını dengeleyerek iyi bir ikili oluşturuyorlar.

Sonra yalnız kaldım, düşüncelerim bu geceki kutlamaya kaydı. Üç Aileden biri olarak gözden düşmüş Bianchi ailesinin yerini alan Mancuso kardeşlerle birleşmemiz sayesinde, uzun zamandır elde etmek için mücadele ettiğimiz kuzeydeki topraklarımızı genişlettik. Bu bizi dünyanın en güçlü mafyası haline getirdi ve şu anda yüzyıllardır görülen en etkili Don olarak selamlanıyorum.

Beni gururlandıran yeni bir söylentiyle birlikte.

Görünüşe göre, Kraliçe *ailesinin* en korkulan mafyasına da sahipmişim.

Merhum Don'un eşi Louisa Ana'nın 1982'den beri gördüğü

Fabrio, sevgililerinden biri tarafından öldürüldü. İddiaya göre Don'u uykusunda bıçaklamıştı ama kimse bunu kanıtlayamadı. En azından karımın itibarı beni koruyarak sağlandı. İki metre boyundaki bir kadının bu kadar güce sahip olduğunu düşünmek beni neredeyse güldürüyor. O alanı elinde tutacak kadar güçlü biri varsa o *da il mio fiorellino*'dur, tanıdığım en güçlü kadındır.

Violet ve Dante uzaklaşırken, Violet'in bakışları benimkilerle buluşuyor. Güzel pembe dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve kalçalarını sallayarak bana yaklaşıyor.

Vücudu o kadar zarif ki, çocuğumuzu taşıyan bir vücut ve beyaz pamuklu elbisesinin her kıvrıma yapışması o kadar kışkırtıcı ki, yardım edemem ama onu almak istiyorum. Tam burada, hemen şimdi. O bir sanat eseri. Bir şaheser. *Benim*. Ulaşamayacağım bir yerde durup gözlerini yüzümde gezdirdikten sonra öne eğilip ellerini kalçalarımın koyduğunda sahiplenme düşüncesi aklımdan çıkmıyor.

"Ünlü falan mısın?" İlk tanıştığımızda bana söylediği sözleri aynen tekrarlıyor ve bana ne kadar ilerlediğimizi hatırlatıyor.

Tırnaklarını kalçalarımın üzerinde gezdiriyor, sonra bacaklarımın arasına doğru ilerliyor, elleri omuzlarımdan ve boynumdan yukarı kayarak saçlarımı avuçluyor.

"Ya da başka bir şey. Ama sonra duydum ki, sen de öylesin." Gülüyor ve sonra onu öne doğru çektiğimde nefesi kesiliyor, ellerim elbisesinin altından kayıyor ve kışını kavrayıp onu daha yakına çekmeden önce dış uyluklarından yukarı çıkıyor.

"Herkes dışarı." Kelimeler yüksek ve net, gerilim arttıkça bakışlarımız kilitleniyor. Birkaç dakika içinde mekân boşaldı.

Öne doğru eğiliyorum, yüzüm en sevdiğim yerlerden birine yaklaşıyor. Bakışlarım karnına kayıyor ve aradaki mesafeyi kapatıyorum, kulağımı karnındaki şişliğe dayamadan önce karnının kabarıklığını öpüyorum.

"Babasının küçük bebeği nasıl?"

"Çok aktif," diye cevap veriyor, onu kucağıma çekip kendime yaklaştırmaya çalışırken sesine bir yorgunluk sızıyor.

"Eve gidelim mi? Bu akşamki etkinlikten önce güzel bir banyo ve ayak masajı yapabiliriz."

İnliyor ve sonra gülüyor.

"Mmmm, benimle edepsizce konuş, Dom Baba."

Kıkırdıyorum ve sonra içimi kaplayan duyguya hayret ediyorum.

O da bunu hissetmiş olmalı ki birden ciddileşiyor, bakışları benimkilere kilitleniyor.

"Teşekkür ederim, Dominico. Bu hayat için. Bu aşk için. Bu aile için."

"Bana teşekkür etme. Sana minnettar olan benim. Beni kurtardın. Sizi burada gördüğüm ilk andan itibaren hayatımı değiştireceğinizi biliyordum. Ve değiştirdin de. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Seni seviyorum, *il mio fiorellino*." Hayatımda hiç bu kadar doğru bir şey söylememiştim.

"Seni seviyorum, Dominico." Lanet olsun, onun bu sözleri söylediğini duymak hiç eskimiyor.

Ayağa kalktım, küçük çiçeğim kollarımda ait olduğu yere sarılmıştı.

Benim kollarımda. Sonsuza kadar.

Son.

Eloise Benjamin tarafından da

Kavurucu Sienna - Karanlık Sapık Romantizm

Son Lejyon - Kıyamet Sonrası Fantastik Uzaylı Romantizmi Alfa

Kralın Kraliçesi - Paranormal Kurtadam Romantizmi Lycan'ın

Luna Cadısı - Paranormal Kurtadam Romantizmi

Zehrinizi seçin ve bunları şimdi ücretsiz okumak için Kindle Unlimited'a gidin!

İçindekiler

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Sonsöz](#)

[Eloise Benjamin tarafından da](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

